

Kniha, která mění pohled na život

OVLIVŇOVÁNÍ REALITY

Vpřed do minulosti
Vadim Zeland

Zvýšení hladiny energetiky
Kordinace důležitosti
Záměr dávných mágů
Energie záměru
Kyvadla nemocí
Černé zóny

III

Vadim Zeland
Ovlivňování reality
Díl III: Vpřed do minulosti!

Přeloženo z ruského originálu Вадим Зеланд
Трансерфинг реальности. Ступень III: Вперед в прошлое!
© Зеланд В., 2004
О Лисовс кий П. П., 2004
© ИД „ВЕСЬ“, 2004

© Czech edition by
Alexander Giertli – EUGENIKA PЫ.
A. Gwerkovej 20, P. O. Box 187
850 00 Bratislava 5
Tel./fax/záznam: 00421-2-63810659
E-mail: eugenika@eugenika.sk
Internet: www.eugenika.sk (www.eugenika.cz)
Překlad © Jana Kovářová (REDIGO)
Odpovědný redaktor: Richard Juriga (REDIGO)
E-mail: redigo@redigo.cz
Internet: www.redigo.cz
Grafická úprava: Miroslav Nemeč
Návrh obálky: Miroslav Nemeč
První vydání
Bratislava 2006
Tisk: ARIMES
ISBN 80-89227-43-0

Vadim Zeland

Ovlivňování reality

Díl III:

Vpřed do minulosti!

Knih *Vpřed do minulosti!* je třetím dílem série Vadima Zelanda *Ovlivňování reality*. Ovlivňování reality neboli transurfing představuje mocnou a účinnou techniku, která člověka vybavuje schopností tvořit věci, jež nám z běžného úhlu pohledu připadají nemožné, a především umožňuje, aby každý jedinec ovlivňoval svůj osud dle vlastního uvážení. Je založena na *modelu variant*, tedy na zásadně novém pohledu na uspořádání našeho světa. Jakmile si třetí stupeň transurfingu osvojíte, skutečně budete moci pozorovat svůj pohyb v prostoru variant a přesvědčíte se, že se doopravdy dokážete pohybovat v čase, a to jak dopředu, tak i dozadu. Ovšem cestování v čase, jak jej zobrazují fantasté, neočekávejte – transurfaři se zabývají pouze věcmi skutečnými.

Chcete-li svých cílů dosáhnout, vůbec nemusíte být silní ani si nemusíte přehnaně věřit. Nabízí se ještě jiná, mnohem účinnější alternativa v podobě tzv. *koordinace* a *ladění na vějíř*. Jedná se o jednoduché taktické postupy, jejichž cílem je nasměrovat vás tak, abyste mysleli a jednali způsobem, který zaručí, že úspěch vám bude stát vždy po boku. I o tom pojednává třetí stupeň transurfingu.

Knih je určena širokému okruhu čtenářů.

Obsah

Předmluva	9
------------------------	---

Kapitola I

Energie	11
Energetika.....	12
Stres a relaxace.....	14
Energetičtí upíři.....	17
Ochranná schránka.....	19
Zvýšení hladiny energetiky.....	22
Energie záměru.....	27
Krok záměru.....	28
Kyvadla nemocí.....	31
Shrnutí.....	34

Kapitola II

Ladění na vějíř	35
Záměr vztahů.....	36
Proudění vztahů.....	45
Naladění na vějíř.....	52
Energie vztahů.....	57
Shovívavost.....	60
Hledání práce.....	62
Shrnutí.....	69

Kapitola III

Koordinace	71
Labyrint pochybností.....	72
Koordinace důležitosti.....	76
Bitva s hliněným balvanem.....	83
Ukončení bitvy.....	88
Osvobození.....	94
Koordinace záměru.....	99
Jablka padají do nebe.....	105

Shrnutí.....	113
--------------	-----

Kapitola IV

Vpřed do minulosti.....	115
Transakce.....	116
Odstíny dekorací.....	121
Smyk.....	126
Shrnutí.....	130

Kapitola V

Dopisy z minulosti.....	131
Černé zóny.....	132
Hra partnerů.....	135
Charita.....	138
Ezoterické poznání.....	140
Jak přivést milované zpět.....	144
Záměr.....	149
Potenciály důležitosti.....	152
Inverze reality.....	158

Kapitola VI

Závěr.....	163
Podivná realita.....	164
Záměr dávných mágů.....	171
Epilog.....	174

Předmluva

Milé čtenářky, milí čtenáři!

Již od nepaměti se lidé jen mlhavě dohadovali o existenci jistých sil, jež ovládají osud člověka. Posvátný strach z neznáma vždy fungoval jako stimul k vytváření rozličných výmyslů a mýtů, počínaje dávnými legendami a konče konstrukcemi, v nichž člověk představuje pouhopouhý detail jakési obludné struktury, jakéhosi monstra.

Každého z nás znepokojuje otázka, do jaké míry jsme schopni nakládat s vlastním osudem a jak se vlastně máme tohoto úkolu ujmout. Magie a skryté psychické možnosti člověka právě z toho důvodu vždy vzbuzovaly a stále vzbuzují živý zájem.

Kniha, kterou držíte v ruce, vaši zvědavost nepochybně uspokojí, poněvadž na vznesenou otázku odpovídá ze zcela nečekaného úhlu pohledu. Transurfing odhaluje kouzelná dvířka do světa, kde vás čekají setkání s velmi podivnými a neobvyklými věcmi. Díky němu zjistíte, že realita je ovladatelná a že o dosažení cíle se zde neusiluje, nýbrž že cíl se z valné části realizuje sám.

Uvedená slova znějí neuvěřitelně pouze v rámci běžného nazírání na svět. Všichni se totiž nacházíme uzavřeni v pouzdru falešných omezení a stereotypů. Nyní však nadešel čas, abychom se z tohoto mámení probrali.

Přestože vám myšlenky, které dokážou ovládat realitu, připadají jako čirá fantazie, důkazy o jejich fungování v praxi již existují. Díky tomu transurfing slavil úspěch již dlouho před vydáním knihy v širokém okruhu čtenářů na internetu.

Svět obklopující transurfaře se nepostižitelným způsobem mění doslova před očima. Pokud před vás totiž každodenní realita náhle předstupuje v neznámém hávu, nemůže vám to nepřipadat ohromující. Nejde tu o žádnou mystiku, právě naopak vše je

skutečné. Průkopníci transurfingu se o tom již přesvědčili na vlastní kůži. Níže uvádím jen několik ohlasů, jež hovoří samy za sebe.

„Věřte nevěřte, transurfing doopravdy funguje! A netušenou silou! Jisté věci, které se mi začaly dít, nelze označit jinak než zázrak. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by mohlo být něco takového vůbec možné!“

„Překypuji spoustou dojmů! Pociťuji až dětinské nadšení z toho, že začínám chápat věci, o nichž jsem se dříve mohl pouze dohadovat.“

„Najednou jsem okolo sebe uviděla štěstí a ono každým dnem roste a šíří se! Je to podivné, ale zřejmě se kolem mě vždy motalo, jenže já jsem si ho prostě nevšimla.“

„Musím vám říci, že takovou knihu jsem hledal celý život. Zcela přesně vystihuje vzájemný vztah mezi mou duší a rozumem.“

„Nejprve jsem pocítila posun reality. To jste nezažili – náhle jsem se ocitla v proudu energie vyzařované... slovy? Nebo snad významem? Nedokážu to vysvětlit. Potom jako by se vše jako úderem blesku ozřejmilo a přitom jindy se zase v ničem nevyznám.“

„Veškeré otázky, které považuji za životně důležité, začaly nacházet snadná řešení, vše se urovnává a staví se na své místo. Díky!“

„Chtěl bych vyjádřit, v jakém rozpoložení se nyní nacházím – ale bohužel se mi nedostává slov. Tak tedy pouze přibližně: ticho, klid, štěstí...“

„Skutečně to funguje. Vše ostatní je nedůležité.“

Kapitola I

Energie

Jestliže se někdo chce transurfingem zabývat, potřebuje k tomu dobré zdraví a značně vysokou hladinu energetiky. I proto se domnívám, že vám přijdou vhod prosté, ovšem upřímné a osvědčené rady, jak lze životní tonus zvýšit a energetiku vytáhnout na potřebnou úroveň. Rozhodně mějte na mysli, že se kvůli tomu nemusíte vyčerpávat tréninkem, trápit se dietami nebo se nějak jinak týrat.

O zdraví nebojujte a energii
nešetřete. Prostě je
k sobě vpusťte.

Energetika

Zabývá-li se někdo transurfingem a chce-li jej využívat dostatečně efektivně, potřebuje k tomu kvalitní zdraví a navíc ještě vysokou hladinu energetiky. Řekněme, že se domníváte, že máte dostatečně pevné zdraví. Ovšem také je možné, že zkrátka nevíte, jak se cítí skutečně zdravý člověk. Jestliže jste zrána lenošní a není vám po chuti vstávat, nechce-li se vám jít do práce nebo do školy, pokud vás po obědě přepadá malátnost a přemáhá spánek, jestliže večer netoužíte po ničem jiném než se usadit před televizorem, znamená to, že žádné zdraví nemáte. Energie vám v takovém případě dostahuje pouze na to, abyste se díky ní udrželi v chodu v *základním režimu*.

Dostatek náhradní energie – kterou jste dosud docela zbytečně plýtvali – získáte, jakmile ze sebe shodíte břemeno nadbytečných potenciálů a osvobodíte se od kyvadel. Jenže energie nikdy není nadbytek, a proto dále v této kapitole najdete konkrétní doporučení, jak lze vlastní energetiku povznést na ještě vyšší úroveň.

Pod pojmem *energetika* budeme rozumět schopnost osvojovat si energii a využívat ji. V lidském organismu lze vymezit dvě její formy: *fyzilogickou* a *volnou*, které dohromady formují naši energetickou schránku. Fyzilogickou energii člověk získává jako výsledek procesu trávení potravy, zatímco volná energie je energií vesmíru, jež prochází lidským tělem. Energie člověka je vynakládána na uspokojování fyzických funkcí, ale také je vyzařována do okolního prostoru.

Ve světě, jenž nás obklopuje, se energie vesmíru nachází v neomezeném množství, avšak člověk si může osvojit pouze mizivou část. Energie vesmíru prochází našim tělem ve dvou směrech. První tok, směřující *odspodu vzhůru*, se nachází přibližně jeden centimetr před páteří u mužů a asi dva centimetry u žen. Druhý tok směřuje *shora dolit* a probíhá takřka těsně u páteře. Velikost volné energie u

každého člověka závisí na šířce jeho centrálních energetických kanálů. Čím jsou tyto kanály širší, tím je energetika vyšší.

Centrální energetické proudy byly objeveny již velmi dávno. Nemám v úmyslu nořit se do bližších detailů energetické struktury člověka, takže zajímáte-li se o ni, můžete si nastudovat příslušnou literaturu. Energie v těle člověka cirkuluje docela složitým způsobem, tím se ale nemusíte znepokojovat, neboť pro naše cíle si prozatím vystačíme se dvěma centrálními proudy.

Pokud se normální proudění energie naruší, tedy objeví-li se v něm nějaká ucpávka či naopak díra, postihují vás různé nemoci. A naopak, pokud je některý vnitřní orgán vystaven nějakému onemocnění, deformuje se váš energetický obraz. Vytyčit přesnou hranici, jež by ukazovala, kdy je narušení cirkulace energie vyvoláno fyziologickými příčinami, například zanesením organismu škodlivými látkami, a kdy jsou fyziologické poruchy vyvolány změnami v proudění energie, je komplikované. Akupunktura, bodová masáž a jiné obdobné metody mohou normální cirkulaci energie obnovit, načež nemoci vyvolané poruchami cirkulace energie odejdou. Jenže takto lze docílit pouze dočasného účinku. Aby vše bylo v pořádku, je nutné pečovat jak o tělo fyzické, tak i o psychiku.

Energetika člověka je nadměru těsně vázána na svalový tonus. Napjaté svaly způsobují normálnímu pohybu neviditelných proudů energie potíže a vnášejí poruchy do vyzařování konkrétního jedince. Člověk, kterého sužuje vnitřní napětí, se pak může ocitnout v nenucené společnosti, a aniž by cokoliv řekl, změní celkovou atmosféru: jako by se ve vzduchu zavěsilo napětí. Tak vnímají negativní energii ostatní, aniž by chápali, co se děje. Napětí vytváří na společném debatním poli jistou nesourodost, a tedy plodí rovnovážné síly. Rovnováhu lze obnovit buď přivedením energie ke společnému jmenovateli, nebo udušením vzniklého potenciálu energií opačného znaménka (například jestliže si daná společnost začne příliš deprimovaného člověka dobírat).

S energetikou je přímo spjato i celkové naladění a životní tonus. Například depresivní stav, stres, zdeptanost, únava a apatie svědčí o nedostatku energie. K udržení vysokého životního tonu ovšem pouze fyziologická energie nestačí. Člověk může být unaven fyzicky,

zato může být spokojený a čilý. A naopak sytý a odpočínutý člověk se může cítit sklesle a zvadle.

V aktivním životním postoji člověka hraje totiž hlavní roli volná energie. Pokud se vám tedy do něčeho nechce, znamená to, že jí nemáte dostatek. Při jejím deficitu je docela možné, že si sice přikážete plnit rutinní úkoly, zato rozjíždět aktivní činy a dovádět je do konce bude složitější. Za každíčkou činností kteréhokoli člověka stojí záměr. Nedostává-li se vám volné energie, není přítomen ani záměr.

Fyziologická energie je vynakládána na vlastní plnění činnosti. Nás bude zajímat především energie volná, která působí na formování záměru a díky níž se u nás projevuje odhodlání něco mít a jednat.

Stres a relaxace

Depresivní stav či jiné napětí vyvolávají blokádu centrálních proudů. Centrální kanály se zužují a cirkulace volné energie se zpomaluje nebo dokonce zcela přerušuje. Záměr v takové situaci ztrácí zdroj energie. Jestliže se někdo ocitne ve stresu, není schopen jednat efektivně, poněvadž má zablokovaný záměr. Stres může ovšem zapůsobit i naopak. Kanály se mohou nenadále rozšířit a v takovém případě člověk dosahuje neuvěřitelných výsledků, jichž by v běžném rozpoložení nebyl schopen. Přestože jsou obdobné příklady známy, dochází k nim jen zřídkakdy. Ve většině případů schopnosti a možnosti jedince ve stavu stresu prudce klesají.

Během dne prochází každý z nás mnoha stresovými situacemi, které se co do intenzity působení obměňují od zcela mírných, jež obvykle ihned pomíjíme, až po silné, které člověka na dlouho vyvedou z míry. Přírozená reakce organismu na stres se odráží v napnutí některé svalové skupiny. Napětí se nám již vrylo pod kůži tak hluboko, že je stejně jako jiné návyky ani nepozorujeme. Například nyní, zatímco si pročítáte tyto stránky, napínáte jednotlivé svaly v obličeji. Ovšem jakmile jste na ně obrátili pozornost, uvolnily se. Za několik minut na svůj obličej zapomenete a on znovu ustrne v masce, jež bude odrážet vaše emocionální rozpoložení.

Jeden falešný stereotyp tvrdí, že stresu se lze zbavit metodou uvolňování. Ve skutečnosti je sice pravda, že uvolněním se pokoušíte bojovat s následky, avšak jejich příčinu neodstraňujete. Přitom příčinou fyzického napětí bývá velmi často napětí psychické: stav, kdy se vás zmocňuje stísněnost, nepokoj, rozčilení či strach, ve vás vyvolává křečovité svalové napětí; vědomé uvolnění svalů poskytuje jen nevelkou a pouze dočasnou úlevu, načež psychické napětí opět vše vrátí do předchozího stavu. *Chcete-li tedy odstranit napětí psychické, musíte odhodit důležitost.* V napjatém stavu se nacházíte pouze kvůli tomu, že něčemu, co se vás dotýká, přikládáte nadměrný význam.

Stres rovná se následek důležitosti, kterého se lze okamžitě zbavit – odhodíte-li zmiňovanou důležitost. Podporovat ji totiž k ničemu nevede a navíc vám škodí. Bude-li vás tížit břemeno důležitosti, nikdy nedokážete situaci změnit k lepšímu ani jednat efektivně. Přitom stačí, abyste si ve stresu uvědomili, že vás nějaké kyvadlo zachytilo za jistou důležitost, jejíž původ lze v každém konkrétním případě snadno určit. Připomeňte si: jakmile odhodíte důležitost, osvobodíte se od kyvadla a dokážete jednat účinně. Je nutné pochopit, že význam, který se nadměrně rozroste, bude *vždy* působit proti vám.

V jakékoli složité situaci vystačíte s tím, že si na problém důležitosti vzpomenete a vědomě snížíte její význam. Jediná komplikace pak spočívá v tom, abyste si vzpomněli včas. Ve stresovém rozpoložení spíte a na nějaký transurfing si ani nepomyslíte. *Abyste se stresu zbavili, musíte bezpodmínečně procitnout a odhodit důležitost.*

Pokud jste si již vypracovali návyk obracet pozornost na stav duševního pohodlí, otázka včasného upamatování pro vás nebude představovat problém. Pokaždé, když vás přepadne diskomfort, položte si otázku – proč? Významnost čeho je kde přemrštěna? A jako by to pro vás ani podstatné nebylo, zcela vědomě se důležitosti zřekněte. Jednejte pouze v rámci očištěného záměru, protože pouze v takovém případě budete konat efektivně.

Jestliže si chcete vůči stresu vypěstovat imunitu, musíte nezbytně vyměnit starý zvyk, který vám velí kvůli každému důvodu se

vzrušovat, návykem docela jiným: pokuste se v rámci možností udržovat se ve stavu relaxace. Uvolněným rozpoložením vůbec nemám na mysli malátnost a apatii, nýbrž hovořím o stavu harmonické existence ve světě, jenž nás obklopuje, neboli o *rovnováze*. Předpokladem rovnováhy je nepřítomnost vnitřní i vnější důležitosti: nejsem ani špatný, ani dobrý – a ani svět není špatný, ani dobrý; nejsem ubohý, a ani významný – a ani svět není ubohý, ani významný a tak dále.

Absence důležitosti nebo přinejmenším její nízká úroveň představují hlavní podmínku dosažení stavu relaxace, zatímco při zvýšené hladině důležitosti je veškeré uvolňování k ničemu. Stěží se vám podaří uvolnit se, stojíte-li například na okraji střechy výškového domu – a máte-li strach z výšek. *Jestliže důležitost nelze odhodit, pak nemá ani cenu, abyste vydávali síly na uvolnění*. Tak byste totiž energii rozdávali nejen na ovládnutí situace s přívlastkem důležitosti, ale ještě na to, abyste ovládali sami sebe. Nemusíte ji odhazovat – *uvolněte se a znepečujte se, jak je libo*.

Pro účely transurfingu je nutné, abyste se dokázali uvolnit v jakékoli situaci, a to v co nejkratším čase. Nepotřebujete k tomu žádnou slovní autosugesci, protože svaly se neřídí slovy, nýbrž záměrem. Většinu svalů v lidském těle lze vědomě uvolnit jen tím, že na ně obrátíte pozornost. Obvykle si jich nevšimneme, dokud nás nezačnou bolet nebo dokud se necítíme nepohodlně. Proto postačí, jestliže si vnitřním zrakem prohlédnete celé tělo a zbavíte se všech aktuálních pnutí. Se současným těžkopádným způsobem života však souvisí, že se některé svalové skupiny odnaučily podvolovat se záměru. Svaly páteře lze například ovládat jen stěží, a proto nás s vyšším věkem začíná páteř bolet. Ať to zní jakkoli banálně, pravidelná rozcvička je zejména pro svaly zad zcela nezbytná.

Celý postup tedy vypadá takto. Beze spěchu, ovšem svižně prohlédněte vnitřním zrakem své tělo a zbavte se pnutí, přičemž pozornost věnujte celému povrchu vlastního těla jakožto jednomu celku. Představte si, že vaše pokožka je schránkou, která se pojednou rychle nahřívá zevnitř. Zaměřte se na ni a představte si, co je vám libo: kůže se postupně zahřívá, objevuje se mravenčení či energetické výboje. Nejdůležitější je, abyste pocítili, že ji máte. A nyní vnímejte,

jak se vám energie rozlévá po celém povrchu těla jako duhové barvy na mýdlové bublině. V tuto chvíli se stáváte součástí vesmíru a nacházíte se s ním v rovnováze. Není třeba, abyste usilovali o získání nějakých mimořádných pocitů; vždyť každý člověk cítí jinak. Navíc ani není vůbec potřeba se o něco přičinit, zkrátka se tomu oddejte jakoby mimochodem, avšak odhodlaně. Integrované počítky snímané z povrchu vašeho těla, po němž se rozlévá energie, odpovídají stavu relaxace, rovnováhy a jednoty s okolním světem. Párkrát si to vyzkoušejte, a brzy vám bude připadat, že navodit si stav relaxace je tak snadné jako zkřížit ruce na prsou.

Energetičtí upíři

My všichni sice plujeme v oceánu energie, jenže získat tuto energii není tak snadné, protože se vůči člověku rozprostírá zcela lhostejně. Jestliže ji tedy někdo chce vědomě vytěžit, musí záměrně rozšiřovat své energetické kanály a vědomě do nich tento proud vpustit. Dejme tomu, že vodu pijete naprosto vědomě a záměrně, jenže energii do sebe s tak zřejmým pocitem vpustit nedokážete. Lidé mají v zásadě možnost záměrně se od vesmíru *nabíjet*, ovšem tato schopnost je teprve v počátečním stadiu.

Mnohem snazší je získat energii cizí, již ovládnutou, čehož využívají takzvaní *energetičtí upíři*. Taková energie se jednoduše osvojuje proto, že má určitou frekvenci, a aby ji bylo možné získat, stačí konkrétní osobě, jestliže se na danou frekvenci naladí. Obdobným způsobem loví oscilační obvod radiopřijímače rádiové vlny, ovšem opět nikoli všechny, nýbrž pouze ty, na něž je naladěn. Upíři se živí již osvojenou cizí energií a za tímto účelem se nalad'ují na frekvenci jejího vyzářování.

Upír se nalad'uje na frekvenci své oběti na podvědomé úrovni, což se navenek může projevat různě. Lisavě se přibližuje s nějakým nevýznamným přáním, neodbytně hledí do očí, snaží se vás dotknout, chytit vás za ruku, obtěžuje rozhovory, umí se přizpůsobit charakteru i temperamentu, obecně řečeno, se vkrádá do duše a snaží se nahnátnout vějíř aktuální oběti. Jedná se o typ *lisavého upíra*, který bývá zpravidla dobrým psychologem, je sdílný, nikoli však

okouzující, nýbrž vazce vtíravý, a to je vbrzku znát. Je pravda, že své vtíravosti si je vědom a velmi usiluje o to, aby se – je-li to možné – neprozradil.

Druhý typ upírů zaujímá postoj *manipulátorů*, kteří jak známo využívají pocitu viny jiného člověka. Podvědomě vyhledávají lidi, již se potenciálně nacházejí v rozpoležení, kdy by se mohli poddat cizímu soudu či by mohli ve své těžké situaci požádat o radu. Stejně tak osoba s nejnepatrnějším komplexem viny podvědomě vyhledává někoho, kdo by ji odsoudil a také jí prominul. Ti, kdo pochybují o svém přesvědčení a podvolují se cizímu soudu, také potřebují podporu a radu. Tak upír i dárce nacházejí jeden druhého a každý z nich získává to, co je mu zapotřebí. Manipulátor se na frekvenci své oběti naláduje velmi snadno, poněvadž i zde je postup prostý: pouze je třeba letmo nadhodit problém, jenž zacíleného člověka natolik znepokojí, že se ihned odhaluje a vynakládá svou energii.

Třetí typ upíraje nejdrsnější a nejagresivnější – jde o *provokátéra*. Ten, aniž by se příliš rozmýšlel, ihned přechází do čelního útoku a snaží se o to, aby svou oběť vyvedl z rovnováhy. Již moc dobře víte, jak provokatéři jednají a že využívají veškeré dostupné prostředky, počínaje nenápadnými posměšky a konče tvrdým nátlakem. Nejdůležitější pro ně je, aby dárce ztratil nervy, a vůbec není důležité, jaká bude reakce dotyčného – odvetná hrubost, rozčilení, rozhořčení, strach, nepříjemné pocity, poněvadž vhod přichází vše.

Energetickým upírem se člověk stává nevědomky a stejně tak mimoděk usiluje o to, aby využil cizí energii. Během života dokáže podchytit situace, v nichž se mu dostává uspokojení a přílivu sil, načež se nabyté zkušenosti nevědomě snaží zopakovat. Dárce upíra se po „seanci“ cítí jako ochrnutý. Pokud tedy po setkání s nějakým člověkem cítíte skleslost či pesimismus, duševní vyplenění, slabost či se chvějete, znamená to, že vás dotyčný *zneužil*.

Lví podíl volné energie však lidem kradou kyvadla. Již víte, že ji získávají prostřednictvím kanálu důležitosti. Na rozdíl od upíra, který jedná po krátkou dobu, může kyvadlo sát energii bez přestání, dokud člověk vysílá vyzařování na jeho frekvenci. Síla tohoto vyzařování odpovídá přisuzované důležitosti.

Jestliže vás něco obtěžuje a rozčiluje, vaše energetika je oslabena. Intuitivně to vycítí nejen lidé ve vašem okolí, ale i zvířata, a vyvodí si z toho, že vaše uvědomění a přesvědčení ukázaly svoji slabou stránku. A tak jste to právě vy, koho si na ulici může ze všech procházejících lidí vybrat a napadnout pes. Může se k vám nachomýtnout cikánka a mámit z vás peníze. Energetický upír od vás může získat slušnou dávku energie. Snadno můžete být vehnáni do problematické situace.

Potenciálního energetického upíra ovšem nemusíte vidět v každém člověku. Pokud se kvůli tomu namáháte, již tím odhalujete přístup ke svému biopoli. Abyste se před nežádoucími vlivy ochránili, musíte zcela nutně zpevňovat svou energetickou schránku, sledovat hladinu důležitosti a rozvíjet své uvědomění.

Uvědomění vám umožňuje v potřebný okamžik si všimnout, že se vás někdo snaží zatáhnout do hry nebo do pasti. Nízká hladina důležitosti ztěžuje naladění na vaši frekvenci. Především je však potřeba obrátit pozornost na příznaky byť i nepatrného pocitu viny. Jestliže jsem prázdný, není mě za co zachytit. Manipulátor se o vás jednou či dvakrát neúspěšně pokusí a poté vás nechá na pokoji. Pevná energetická schránka vám bude sloužit jako spolehlivá ochrana před invazí.

Ochranná schránka

Každý z nás je obepnut neviditelnou energetickou schránkou. Normální člověk ji sice není schopen pocítit, ale může si ji představit. Vnímejte povrch celého svého těla, jako když se pomalu noříte do horké koupele. Neříkám, abyste to *vyzkoušeli*. Zkrátka to udělejte. Jestliže nic nebudete pouze zkoušet, nýbrž budete rovnou konat, výsledky se dostaví ihned, aniž byste potřebovali nějaký trénink. Energie se šíří jako pomalá vlna ze středu vašeho těla, vyvěrá na povrch a mění se v kouli. Představte si tuto kouli kolem sebe – to je vaše energetická schránka. Není důležité, že ve skutečnosti ji zachytit nelze. Již pouhopouhou jedinou představou činíte první krok k jejímu ovládnutí. Časem se ji skutečně naučíte vnímat.

Lidé s rozvinutými mimosmyslovými schopnostmi dokážou vidět jak schránku jako takovou, tak i veškeré poruchy na ní. Mimosmyslové schopnosti má každý člověk již od narození, jenom jich nevyužívá, a ony v nás proto dřímají. Lze je probudit buď cestou dlouhodobého tréninku, nebo v jediném okamžiku – jde pouze o otázku síly záměru. Jenže získat takový záměr bývá samozřejmě dost složité. Pro naše cíle však úplně postačí, jestliže svou energetiku uvedeme do zdravého stavu. Slabá schránka je totiž před násilným vpádem bezbranná.

Zdravou energetiku můžete rozvinout a udržovat tím, že se budete pravidelně věnovat speciálnímu cvičení, které je velmi prosté a nezabírá moc času. Rovně se postavte, abyste se cítili pohodlně a nepřemáhali se. Nadechněte se a představujte si, že ze země vychází energetický proud, jenž vchází do oblasti hráze, stoupá podél páteře (zhruba ve výše uvedené vzdálenosti od ní), vychází z hlavy ven a stoupá k nebi. Nyní vydechněte a představujte si, že vysoko z nebe se spouští proud energie, vstupuje do hlavy, pohybuje se podél páteře a odchází do země. Popsané proudy nemusíte nutně vnímat fyzicky. Zcela postačí, jestliže si je znázorníte ve své mysli. Časem si vnímání natolik vycvičíte, že se naučíte cítit.

Následně si představte, jak se oba proudy současně pohybují vstříc jeden druhému, aniž by se protínaly, každý ve svém řečišti. Zpočátku cvičte na základě nádechu a výdechu, ale časem se snažte spojení proudů s dýcháním vyrušit. Silou představy (záměru) dokážete proudy zrychlit, dodávat jim sílu. Nyní si představte, že stoupající proud vychází z vás a jako vodotrysk se vám rozlévá nad hlavou. Analogicky z vás vychází klesající proud a také se rozlévá v opačném směru, tedy pod nohama. Nad sebou a pod sebou máte dvě fontány. V myšlenkách sjednoťte krůpěje obou tak, abyste se ocitli uvnitř energetické koule. Poté obraťte pozornost na povrch svého těla, vnímejte svou pokožku a nato rozšířte toto vnímání do koule, podobně jako když se nafukuje vzduchový balon. Jestliže v duchu nafukujete povrch pokožky, koule uzavřených spojených fontán se upevňuje. Vše probíhá bez námahy, není totiž třeba, abyste se něco snažili pocítit ze všech sil.

Nedělejte si starosti, že centrální proudy fyzicky necítíte. Natolik jste si na ně zvykli, že jste je přestali vnímat stejně jako každý další zdravý vnitřní orgán. Budete-li se na ně pravidelně čas od času soustředit, vbrzku zakusíte i fyzické vjemy. Nejsou sice tak silné jako řekněme hmat, ale i tak jsou dostatečně reálné.

Tomu se říká *energetická rozcvička*. Jestliže proudy spojujete tak, aby zformovaly kouli, vytváříte kolem sebe ochrannou schránku. Pokud pak do této koule šíříte povrchovou energii těla, zpevnujete schránku do stabilního stavu. Užitek tohoto cvičení lze jen stěží docenit. Za prvé vás schránka chrání před napadením. Za druhé tréninkem vlastní energetiky pročišťujete tenké kanálky. Zácpy zabraňující pohybu energie se uvolňují a naopak dírky ve schránce, jimiž energie uniká, se zatahují. To vše sice neprobíhá náhle, ale postupně; zato však není třeba neustále se obracet s žádostí o pomoc k reflexním terapeutům a senzibilům. Normální cirkulaci energie si vytváříte vy sami.

Povšimněte si, že energetická schránka nedokáže člověka ochránit před upíry a kyvadly. Tito příživníci čerpají energii díky naladění na vaši frekvenci. Jakmile se kyvadlo pokouší někoho zachytit, dotyčná oběť se vychyluje z rovnováhy. Aby se v tu chvíli kyvadlo provalilo, musíte se nutně probudit a odhodit důležitost. Díky tomu se uvolní svaly, energetika se dostane do rovnováhy a kyvadlo se provalí do prázdna. Přece pokud se vy nekomíháte, nemůže vám sebrat energii. Uvědomění potřebujete k tomu, abyste mohli mít stále pod kontrolou okamžiky, kdy se chtě nechť z rovnováhy odkláníte.

Zvýšení hladiny energetiky

Navýšení energetiky vůbec neznamená její nahromadění. Vzhledem k tomu, že běžně používáme fráze typu *nedostává se mi energie* nebo *jsem plný/plná energie*, vám to možná připadá divné. Jenže hromadit lze pouze energii fyziologickou v podobě kalorií, na což dostatečně stačí dobře se najíst a pravidelně odpočívat. Volnou energii nemá člověk kde shromažďovat; přichází do těla z vesmíru. Pokud jsou kanály dostatečně široké, energii máte, jestliže jsou úzké,

nemáte ji. Proto vysokou hladinu znamenají především široké kanály.

Volná energie je vždy přítomna v každém bodu v neomezeném množství – vezměte si, kolik unesete. Je nutné, abyste se naučili ji do sebe vpouštět a vnímat sebe sama jako součást vesmíru. Nesmí jít o jen tak nějaký jednorázový akt. Je nezbytné, abyste bez přestání usilovali o pocit energetické jednoty s obklopujícím světem.

Člověku se zdá, že pokud nahromadí hodně energie, zesílí a dokáže dosáhnout úspěchu. Jenže takové kumulování znamená pouze přípravu k tomu, abyste na svět mohli začít působit silou vnitřního záměru. A jak již víte, pokusy změnit nebo porazit svět metodou síly je práce neobyčejně těžká, nevděčná, neúčinná, a tedy vyžadující velké vydání energie. Příliš mnoho si o sobě myslí ten, kdo se ocitne ve vzájemném potýkání se světem. Ve skutečnosti je pouhou kapkou v oceánu.

Vnější záměr naopak svět nemění ani s ním nebojuje, nýbrž si v něm pouze vybírá to, co potřebuje. V „supermarketu prostoru variant“ nepocítíte nutkání dohadovat se o zboží ani je přebírat od prodávačů. Pro jeho práci není nutné shromažďovat energii. I tak je jí všude spousta – doslova se v ní koupeme. Hromadit ji znamená totéž jako plavat v jezeře a mít ústa plná vody do zásoby. *Nesnažte se energii nastřádat do zásoby, ale umožněte jí, aby vámi zkrátka volně procházela v podobě dvou protisměrných proudů.* Jednou tyto proudy dokážete spojit do dvou protisměrných fontánek. A více není potřeba.

Nesnažte se udělat ze sebe kupu energie, ale představte si sami sebe jako kapku v oceánu. Uznejte, že jste s vesmírem jedno, že jste jeho součástí, a ten pocit si vychutnejte; tehdy budete mít veškerou energii cele k dispozici. Nesoustřeďte ji však do sebe, nýbrž se s energií vesmíru slučte. Rozšiřte svou energetickou kouli do okolního prostoru, přičemž nezapomínejte, že jste samostatná částice. Následně postačí, abyste jen kývli malíčkem vnějšího záměru, a během chvilky se vám podaří to, co byste silou vnitřního záměru nikdy dokázat nemohli. Hovořím o dosažení vašeho cíle, nikoli o vnitřním záměru plesknout někoho po tváři. Okamžité potřeby každé chvíle lze doopravdy uspokojit jedině silou vnitřního záměru.

Dostatečným množstvím volné energie budete disponovat vždy, pokud nebudete mít zúžené energetické kanály. Jejich zúžení zapříčiňují dva důvody: zanesení organismu a neustálé působení stresu. V zaneseném organismu totiž energie nemůže volně cirkulovat a ve stresových situacích se kanály stahují ještě těsněji. Krátkodobé prudké vzestupy elánu se obvykle střídají s dlouhými obdobími propadu. V takových intervalech člověk nemůže žít plnohodnotným aktivním životem, ale nechává se vláčet jen obyčejnou existencí.

Časem energetické kanály stále více atrofují. Lidé se s věkem přestávají rozvíjet, zapadají do pravidelného rytmu života, a tak je práce s kanály prakticky ukončena. Jejich trénink probíhá pouze tehdy, jestliže potřebujeme záměr využít v maximální míře: jestliže směřujeme k životně důležitým cílům, stimulujeme záměr, a tedy i kanály. Jakmile však dosáhneme základních vrcholů, laťka záměru se postupně začíná snižovat a pak už přichází doba, kdy večer (a nejen tehdy) se nám chce jen jediné – rozvalit se v křesle před televizorem. Energetické kanály jsou úzké, energii záměru nemáme a namísto toho, abychom se ze života radovali, stává se pro nás břemenem.

Naštěstí lze vše snadno napravit a ani kvůli tomu nemusíte svému záměru nařizovat, aby si vytyčoval nové vrcholy. *Energetické kanály se dobře trénují energetickou rozcvičkou*, ovšem ještě lepší bude, jestliže si budete v rámci možností ustavičně uvědomovat centrální proudy a jemnohmotné tělo. Tento stav v sobě skrývá řadu výhod. Nacházíte se v harmonii a rovnováze se světem, který vás obklopuje, citlivě reagujete na změny v okolí a úspěšně se pohybujete po proudu; jste napojeni na informační pole – neomezený zdroj pro tvorbu; získáváte přístup k energii vesmíru; vylučujete harmonické vyzařování, což kolem vás vytvoří oázu štěstí a úspěchu. Nejdůležitější však je, že jednáte na hraně jednoty duše a rozumu, tedy blíže k vnějšímu záměru, a tak rozvíjíte schopnost ovládat jej, z čehož vyplývá, že vaše přání se začínají plnit mnohem rychleji a snadněji.

Postačí, jestliže budete ve dne průběžně spojovat fontány energetických proudů a budete se je snažit myšlenkami zesílit, ovšem bez nadměrného úsilí, bez námahy. Pokud se vám přihodí, že budete

v hlavě cítit určitou tíži, znamená to, že co do síly vzestupný proud převyšuje proud sestupný. V takovém případě byste měli na sestupný proud zaměřit pozornost a mírně jej utužit. Proudů musí být v rovnováze tak, aby se centrální bod nacházel zhruba uprostřed vašeho těla. Z tohoto bodu myšlenkami směrujte vyzařování do celé energetické koule, neboť tím se vnímání jemnohmotného těla zjevně zesiluje. Tímto způsobem musíte získat komplexní pocit ze vzestupného i sestupného proudu, jenž bude sjednocen s vnímáním vašeho energetického těla.

Pokud soustředíte pozornost na sestupný proud, energetické centrum se přesune níže. A naopak, jestliže se soustředíte na vzestupný proud, energie se bude kupit v horní části těla. Přesouvat se bude i fyzické těžiště, což je vlastnost, již lze využít ve sportu. Potřebujete-li stabilitu v nohou, jako například na lyžích, je záhodno posílit sestupný proud; jestliže však potřebujete skákat, pak se věnujte vzestupnému proudu. S těmito vlastnostmi energetických proudů jsou dobře obeznámeni mistři východních bojových umění. Dokonce existují experti, které prakticky nelze přemístit z místa, pokud se soustředí na sestupný proud. A naopak, zaměří-li se mistr na vzestupný proud, dokáže předvádět nepředstavitelné skoky.

Centrálním proudům věnujte pozornost při fyzických aktivitách, ale na druhou stranu nemusíte být příliš pilní – přepínáním ničeho nedosáhnete. Zkrátka čas od času zaměřte svůj vnitřní pohled na oblast před páteří a představujte si, jak se vzestupný proud pohybuje vzhůru a sestupný dolů. Pokud je budete v myšlenkách pravidelně sledovat, postupně si vypěstujete zběhlost v jejich vnímání. Možná se ukáže, že některé pohyby se vůbec neshodují s tím, jak si proudy představujete. Nechvátejte, časem se naučíte veškeré pohyby skloubit s vnímáním proudů.

Jestliže rádi posilujete, vězte, že svou energetiku můžete citelně navýšit, obrátíte-li svou pozornost na centrální proudy. Pokud provádíte pohyby silou, věnujte pozornost svalům, jakmile pak přecházíte na vratný pohyb, kdy se svaly uvolňují, přeorientovávejte se na centrální proudy. Je potřeba, abyste okamžik uvolnění podrželi na jednu až dvě vteřiny a pocítili pohyb proudu.

Pro příklad si uveďme přitahování na hrazdě. Na začátku pohybu vzhůru se zadržuje dech, probíhá zdvih, vydechuje se, pozornost se soustředí na sílu. Poté se při návratu dolů nadechujete, svaly se uvolňují a pozornost se obrací na centrální proudy. Představujte si, jak se ve fázi uvolnění energetické proudy pohybují zároveň v obou směrech. Nakonec byste měli lokty narovnat a na uvolněných rukou se na jednu až dvě vteřinky zavěsit. Pak zřetelně pocítíte energetické proudy – jako by se osvobozovaly a začínaly se netrpělivě pohybovat. V okamžiku uvolnění je nemusíte zrychlovat, povolte je a nabídněte jim možnost pohybovat se volně.

Když se zvedáte od podlahy, centrální proudy naproti tomu silou postrkovat lze. Jestliže lokty narovnávejte, zároveň v myšlenkách protlačujte proudy při výdechu. Nádech i výdech provádějte během cvičení v takovém pořadí, jak vám to lépe vyhovuje, abyste si nepůsobili nepohodlí. Obecně však u většiny silových cvičení platí, že dech se ve fázi napětí zadržuje či vydechuje, kdežto ve fázi uvolnění se nadechuje.

Zesílení proudů stimulujete již tím, že na ně obrátíte svou pozornost. Jestliže jim ji věnujete pravidelně, střídání vypětí a relaxace je podporuje ještě více. Ve stadiu vypětí se proudy zastaví a smrsknou jako pružiny, zatímco v etapě uvolnění se pružiny narovnávají a síla proudů roste. Po vypětí se nakupená a stlačená energie osvobozuje a doslova silou se protlačuje centrálními kanály.

Zvýšením hladiny energetiky nejenže si vylepšíte životní tonus, ale také se stanete vlivnější osobou. Vaše vyzařování bude mít větší váhu, což se projeví tehdy, bude-li nutné někoho v něčem ovlivnit nebo o něčem přesvědčit. Existují také silové metody energetického působení na lidi, které jsou ovšem v rozporu s principy transurfingu, jenž hlásá, že nemáte právo cokoli měnit, ale můžete si pouze vybírat. S okolním světem nemusíte bojovat ani jej dusit – beztak by byl takový způsob dosažení vlastních cílů jen velmi málo účinný. Jak víte, svět odpovídá na silový nátlak zpravidla stejným způsobem.

Čím vyšší je vaše energetika, tím lépe se k vám chovají ostatní lidé, protože podvědomě cítí vaši energii, a dokonce ji v jisté míře spotřebovávají. Přesto se obyčejní lidé nepřizívují cílevědomě, jako

to dělají kyvadla. Spíše jako by se koupali v cizí energetice, pokud se vám energie kvůli nadbytku přelévá přes okraj fontán.

Tím, že propůjčujete nadbytek energie ostatním, domáháte se jejich sympatií. Lidé si tak zvykli předávat energii kyvadlům, že je vždy potěší zdroj, který sám energii daruje. Radí se sem takzvané *charismatické osobnosti*, o nichž se říká, že v sobě mají jakési nevysvětlitelné kouzlo, magnetismus. Není divu. Co ve vás vzbuzuje více sympatií: kaluž s ustátou vodou, nebo čirý pramen? Jestliže vaši energii spotřebovávají ti, kdo vás obklopují, netrapte se tím. Onen nevelký nadbytek, který jim věnujete, bude pracovat pouze ve váš prospěch.

Řekněme, že vás čeká nějaké zásadní setkání. Zapomeňte na jeho důležitost a namísto toho zapojte své centrální proudy. Nechejte je, ať se probíjejí fontánami. Jestliže zapojíte fontány, budete potřebovat mnohem méně rozumných slov a přesvědčivých důvodů. Pokud si totiž přitáhnete volnou energii a propustíte ji skrze sebe, obdarujete ostatní. Oni to na podvědomé úrovni pocítí, aniž by si to uvědomili, a zahoří k vám náklonností. Tajemství vašeho původu bude záhadou pouze pro ně.

Energie záměru

Již jsme si uvedli, že energie vstupuje do lidského těla v podobě centrálních proudů, formuje se myšlenkami a při výstupu nabývá parametrů odpovídajících dotyčným myšlenkám. Modelovaná energie se přenáší do příslušného sektoru v prostoru variant, což vede k materiální realizaci varianty. Modulace se odehraje pouze za podmínky, že duše a rozum jsou sjednoceny. V opačném případě myšlenková energie připomíná poruchy na radiopřijímači.

Silou vnitřního záměru můžete konat elementární činy v materiálním světě, avšak materiální realizace potenciální možnosti v prostoru variant proběhne pouze silou vnějšího záměru. Ten vzniká, jakmile se duše a rozum ve svých snahách sjednotí. *Síla záměru je úměrná hladině energetiky*. Vnější záměr představuje absolutní odhodlání v kombinaci s vysokým energetickým potenciálem.

Energetiku lze navyšovat procvičováním centrálních proudů a očištěním organismu. Transurfing ovšem nabízí ještě jednu brilantní metodu, jež dokáže kanály rozšířit, a to *vizualizaci procesu*.

Za účelem zvýšení energie zaměřuje potřeba sám záměr. Následující pravidlo můžete přijmout za své: mé kanály se rozšiřují a energie záměru roste. Budete-li se zabývat cvičením, věnujte se také vizualizaci onoho procesu. Jak si pamatujete, podstata vizualizace procesu vyplývá v konstatování faktu: dnes je lépe než včera a zítra bude lépe než dnes. Když energetické fontány uvolňujete, opakovaně se v duchu utvrzujte, že vaše energie záměru s každým dnem vzrůstá. Záměr tak bude sám sebe udržovat a postupně se bude navyšovat i energetika.

Nezapomínejte, že záměr zesílit biopole musí být očištěn od potenciálů přání a důležitosti. Úsilí a vypětí vynaložená ve snaze posílit energetické proudy produkují opačný efekt zácpy. Jakékoli úsilí či vypětí vytváří nadbytečný potenciál, protože dosažení cíle přidáváte nadbytečně důležitý význam, avšak *záměr nemá být vypětím, nýbrž soustředěním* – ovšem význam má pouze soustředění se na proces. Pokud se nějakému cvičení věnujete s vypětím všech sil, ale rozum sní o něčem vedlejším, plýtváte silami i časem zbytečně. Uvolněte stisk úsilí a zkrátka se soustřeďte na jednání.

Krok záměru

Představte si běžného novorozence, kterého umístili do jistého společenství, kde lidé stárnou velmi pomalu a dožívají se řekněme tři set let. Co si myslíte, kolik let prožije on? Rád bych řekl, že nás hned od narození vedou ke standardnímu scénáři: s věkem zdraví ochabuje, tělo chátrá a nakonec umírá; přičemž tuto teorii lze nepochybně podložit obvyklými fyziologickými příčinami.

Avšak budeme-li proces stárnutí pozorovat z pohledu teorie transurfingu, pak vidíme něco zcela jiného – něco jako vynucený přesun. Dokonce lze říci, že se jedná o nejdlejší indukovaný přechod. Probíhá totiž pomalu, ale jistě. Scénář stárnutí je natolik běžný a očividný, že nikoho ani nenapadne, aby o něm pochyboval. Pokusy změnit jej vedly pouze k vynalézání rozličných elixírů, a přesto

dokonce ani výsledky současné farmakologie a genetiky nepřinášejí znatelné ovoce.

Z toho lze vyvodit, že fyziologické faktory představují pouze jistý zlomek v procesu stárnutí. Jen stěží lze vyhodnotit, jakým dílem se na něm podílí indukovaný přesun. Ale ani to není důležité. Hlavní je, abyste pochopili, jak se vše děje.

Od nejranějšího dětství jste stoprocentně přesvědčováni, že proces stárnutí je nevyhnutelný. V průběhu života získáváte spoustu důkazů jak z cizí, tak z vlastní zkušenosti. Každé jubileum je provázeno okázalými blahopřáními dobrého zdraví a spousty dalších let, ačkoli všichni moc dobře chápou, že tyto gratulace nic neznamenají a nemají na scénář sebemenší vliv. Naopak přání v překladu do jazyka faktů oznamují, že zdraví už není, co bývalo, a že i roky plynou. Zatím se jedná pouze o drobné kolébání nebo spíše pohrávání destruktivního kyvadla.

Dříve či později sami pro sebe konstatujete, že před deseti lety jste měli sil i energie mnohem více. O takové myšlenky byste se rádi s někým podělili. Společníci se v tu ránu najdou a velmi rádi s vámi tuto myšlenku rozvinou – téma nemocí bývá ve společenských hovorech stejně oblíbené jako počasí. Budete-li se podobných rozhovorů účastnit, budete také vyzařovat energii na frekvenci destruktivního kyvadla, tedy přistupovat na jeho hru.

Kyvadlo vám může podsunout podnět v podobě nevolnosti či nemoci, což vás velmi znepokojí a přinutí vás, abyste si pro sebe připustili: „Zdá se, že jsem onemocněl.“ Je to vaše odpověď na frekvenci kmitání kyvadla, které tak získává energii a znovu do vás rýpá – ono něco vás bolí ještě víc. Jdete k lékaři, ten vám onemocnění potvrdí a proces se dále rozvíjí. Kyvadlo těžší energii a rozhoupává se rozmáchleji. Když nastupuje krize, kyvadlo z vás již vytáhlo, co mohlo, takže vás nechává na pokoji a vy se začínáte uzdravovat – pokud vás, svou *obět'*, ovšem indukovaný přesun nezavál na dráhu života, kde jste invalidou.

Rozumná otázka zní: co z toho vyplývá? Že nemáme chodit k lékaři ani brát léky a máme hodit nemoci za hlavu? Rozhodně ne, protože kdybyste se vzdali léčení již nastupující nemoci, namísto

cesty ze hry ven byste narazili na nezodpovědnou ledabylost. Tímto se vás snažím nabádat, abyste se nenechali vtáhnout do hry.

Klidně se zeptejte kolegy v zaměstnání: „Proč jsi nebyl v práci?“ Na což on pokaždé stejně odpoví: „Byl jsem nemocný.“ Sledujte pozorně: *nikoli léčil jsem se, ale byl jsem nemocen*. Na otázku: „Co je s tebou?“ bude následovat odpověď: „Jsem nemocný.“ Odpovědět na danou otázku nějakou variantou typu „léčil jsem se (lčím se)“ by bylo nepřirozené. To proto, že lidé si tak navykli hrát hru na nemoc, až vyléčení jako takové není považováno za cíl, nýbrž za atribut, vedlejší projev hry.

Hra s destruktivním kyvadlem začíná tím, že ochotně přijímáte symptomy nemoci neboli jinými slovy se chytáte za konec spirály indukovaného přesunu. První podnět kyvadla lze nechat prolétnout; pokud nebudete brát symptomy vážně, klidně je odmítnete a zapomenete na ně. Jestliže se vám to nepodaří, lze kyvadlo utlumit tím, že přijmete základní preventivní opatření. Jestliže jste však přece onemocněli, nehrajte hru na nemoc, nýbrž na léčení.

Hrát si na nemoc znamená pasivně trpět, účastnit se rozhovorů o různých bolístkách, vzdychat, litovat se, náladově vyžadovat od ostatních politování a péči, považovat aktuální pocit, že se cítíte špatně, za trvalý atribut, příliš se svou nemocí nadělat, ochotně hledat a hlbat informace v souvislosti s neduhy.

Hrát si na léčení znamená jednat aktivně, zajímat se o metody uzdravení, snažit se vést zdravý život, zaujímat vůči nemoci humorný postoj, klást důraz na to, abyste se cítili lépe, směřovat ke zdraví, stýkat se s lidmi, kteří zastávají tentýž přístup.

Vidíte, jedná se o dvě zcela odlišné hry. Hry na nemoc se účastníte v roli pasivní oběti, přičemž vyzařujete energii na frekvenci destruktivního kyvadla, a proto vás s sebou stahuje indukovaný přesun. Zato ve hře na léčení vystupujete v roli tvůrce, aktivního strůjce a pána, neboli sami nakládáte se svým osudem, a tudíž přecházíte na zdravé dráhy života.

Pokud se nyní pokusíte o hru na léčení, v duchu se zeptejte, zda ji hrajete dostatečně upřímně. Poměrně často totiž můžete sami sebe klamat: například tím, že rozum dozajista pochopí, že je třeba vést zdravý způsob života, vzdát se škodlivých zlovyků, pravidelně

cvičit, konzumovat zdravou stravu a tak dále. Jenže ve skutečnosti se staré zvyky zakořenily hodně hluboko, takže pravidla zdravého stylu života se pak snažíte dodržovat pouze proto, že *je to třeba*, ale jinak je vám to úplně jedno.

Tehdy se nejedná o čistou hru, nýbrž o nějakou variaci na téma „jsem nemocný a někdo mě léčí“. Od hry na nemoc se na energetickém plánu v ničem neliší, poněvadž se na léčení snažíte hrát ne z přesvědčení, ale z donucení. Záměr tedy není ani čistý, ani upřímný, proto tomu bude odpovídat i výsledek.

Skvělou ilustrací nečisté hry jsou pokusy představitelk něžného pohlaví, jež se snaží zhubnout. Mučí se dietami, dopouštějí se na sobě násilí. („Já jsem nemocná a oni mě léčí.“) Nenávidí svou váhu i postavu – vy ovšem víte, že tak našly vynikající způsob, jak vyzařovat energii na frekvenci dráhy života, kde jsou figura i váha přesně takové. Ony ty diety rády nemají, chtějí jíst to, na co jsou zvyklé. Pokud nyní také koketujete s hubnutím, zanechtejте toho nesmyslného týrání sebe sama. V lepším případě beztak dosáhnete pouze nevýznamných dočasných výsledků. Jestliže totiž na sobě konáte násilí, podvědomí se bojí, brání se a nakonec si vezme své – pak musíte čekat, že jakmile s dietou přestanete, ještě více ztloustnete.

Na tomto místě lze vyvodit jediný závěr: chcete-li překypovat zdravím a krásou, změňte svůj životní styl. Znamená to zahodit staré zvyky a vypěstovat si nové, nikoli však z nutnosti, nýbrž z přesvědčení. Je nezbytné, abyste měli záměr, a ten musí být čistý. Pokud se budete chovat jako dosud, nedokážete vyzařovat energii na frekvenci svých zdravých drah života, a tedy ani na ně přejít. Všechno není tak těžké, jak se to může zdát. Vyměnit zvyky je pouze otázkou záměru a času a ani času nakonec není potřeba tolik. Výběr je na vás.

Kyvadla nemocí

Každý někdy v životě, byť třeba jen jedinkrát, onemocněl. Nemoc člověku způsobuje hromadu nepříjemností a neklidu, navíc plodí negativní myšlenky a emoce, které jsou vyzařovány do

prostoru. Vysílaná energie představuje blahodárnou půdu pro rozvoj kyvadel spjatých s nemocemi, jež si negativní energii vždy velmi hbitě osvojují.

Kyvadla nemocí patří mezi nejsilnější. Především mám na mysli samy nemoci a epidemie, proti nimž se staví všemožná kyvadla medicíny. Uvědomte si, o jak mocných strukturách je řeč! Kliniky, sanatoria, výzkumné ústavy, továrny, lékárny, věda, vzdělávání...

Kyvadla medicíny hlásají svůj cíl: boj s nemocemi. Ve skutečnosti bohužel taková válka vytváří kupu negativních jevů, jež jsou vlastní destruktivním kyvadlům, protože jejich hlavním cílem je udržet a přitáhnout přívržence.

Například oficiální lékařství zaujímá nevraživý postoj ke všem netradičním metodám léčení (tedy k těm, které k němu nenáleží). Pokud budou zastaralé a nesprávné představy pranýřovat přívrženci léčitelů, jejich kritika bude označena za antivědeckou. Jakékoli nové metody léčení, které se k lékařství vážou, budou přijímány krajně nepřátelsky. Naopak přívrženci netradičních metod zase příležitostně vrhají kámen mezi ortodoxní zastánce.

Jestliže se nacházíte pod vlivem kyvadel nemocí či medicíny, nedokážete si vybavit pocit své mladosti – doby, kdy se vás otázky spjaté se zdravím sotva mohly nějak dotknout. Nepřikládali jste jim význam a ani svému zdraví jste zkrátka nevěnovali pozornost, protože vás neznepokojovalo. Podobně se ani energetické vyzařování nenapojovalo na frekvence kyvadel nemocí.

Do vlivu kyvadel se v té či oné míře postupně propadáte se stoupajícím věkem. Začnete-li vyzařovat energii na jejich frekvenci, předáváte jim ji, stáváte se na nich závislími a přesouváte se na dráhy života plné nemocí. Proto platí, že chcete-li nabýt dřívějšího zdraví, musíte se především osvobodit z pout, jež vás s nimi pojí. Neboli nerpouštějte k sobě informace od kyvadel a neúčastněte se jejich her, jinými slovy aplikujte metodu provalení. Jestliže vás nějaká choroba vážně obtěžuje, musíte hrát hru na léčení a starat se o své tělo, protože pak dojde k jejímu utlumení. Proberme si několik příkladů chování kyvadel nemocí.

Reklama na léky každý den prezentuje nanejvýš šťastné lidi, kteří konzumovali určitý lék, a díky němu získali své zdraví. A poněvadž

překypují zdravím, daří se jim úplně ve všem. Lákavá vějička. Funguje spolehlivě, protože jak už jsme společně vypožorovali, většina lidí žije v polovědomém stavu. Do vašeho mozku se zakládá program: „Jdi do lékárny, užívej lék a přijmi svou odměnu – absolutní pořádek ve svých záležitostech.“ Ovšem to ještě není tak hrozné. V reklamě se tají ještě jiný, mnohem hlubší skrytý program.

Zamyslete se: v reklamě zpravidla vystupují zcela normální, atraktivní, a dokonce úspěšné osoby. (A co vy, jste snad horší?) Všichni ti lidé něčím onemocněli, i když díky zmíněným lékům se rychle uzdravují. (Stejně tak i vy!) Všem nám vtoukají do hlavy a do podvědomí skutečnost, že jsme buď na nemoci náchylní, nebo již nemocní, či snad vbrzku onemocníme. A mnozí tyto podmínky hry přijímají. To už není deklarovaná, nýbrž skutečná tvář destruktivního kyvadla, jehož úkol není vyléčit člověka z nemoci, ale vytvořit si z něj dalšího přívržence, tedy vnutit mu, že je nemocný a musí brát léky.

Existuje ještě jedna celkem zákeřná metoda, jak lze přivést přívržence, a to jsou předpovědi nepříznivých podmínek počasí. Jejich základ tvoří informace o magnetických bouřích, změnách atmosférického tlaku a jiných nepříznivých faktorech. (Všimněte si, že všechny jim podobné jevy probíhají v té či oné míře prakticky každý den.) Budeme-li vycházet z těchto dat, vznikne předpověď, komu se dnes či zítra kvůli jaké nemoci přitíží. Jednou či dvakrát je docela zábavné vyslechnout, jak kyvadlo málem ztrácí dech, když vyčítá různé nemoci a nevyhnutelné následky pro jejich majitele. Jenže potom se vám udělá tak nějak zle. Dokážete si představit, jak zhoubný program se vkrádá do vědomí již i tak nezdravých lidí? Kdybyste něco podobného zaslechli, mohlo by vás napadnout, že je lepší z domu vůbec nevycházet nebo se rovnou uložit do rakve. Nepříjemné faktory mají samozřejmě na to, jak se cítíte, jistý vliv, proč byste se ale na ně měli naladit od samého počátku? Přitom mnozí lidé, zvláště starší, těmto výlevům kyvadla naslouchají a vbrzku si sestavují program churavosti a zhoršení stavu, jako by si určovali ortel. Podobné předpovědi představují vzorec nestydatého a cynického úsilí kyvadla podřídit si nás pod vlastní vliv.

Ryze klasickým námětem jsou rozhovory o zdraví s vašimi známými a blízkými. Takové hovory se zpravidla vedou nikoli na téma upevnění zdraví, nýbrž na téma nemocí a jejich vyléčení. Jeden jako u vytržení popisuje, jak se nímrá se svými bolístkami, a druhý na to pohotově heká, že prý je to samá starost a žádná radost. Účastníci takového setkání aktivně vyzařují energii na frekvenci kyvadel nemocí, která je stejně nakažlivá jako choroboplodné zárodky. Podobných setkání se vyvarujte, jinak si ani nevšimnete, jak přejdete na frekvenci vyzařování nemoci.

Kyvadlo nemoci lze identifikovat velmi snadno – *zahlcuje vás informacemi o nemocích a jejich léčbě*. Pokud se rozhodnete tyto informace ignorovat, neboli necháte je procházet mimo své uši a nebudete je brát vážně, kyvadlo bude na rozpacích a nechá vás na pokoji – provalí se. Jestliže vyjdete oněm informacím vstříc se zdravým smíchem a posměchem, kyvadlo se od vás v hrůze odvrátí – neboli se utlumí.

Jakmile se s kyvadly nemocí rozloučíte, získáte absolutní volnost, jež se ovšem nemůže dlouho udržet. Člověk už je takový, že musí být přívržencem nějakých kyvadel. Proto dříve nebo později riskujete, že se znovu dostanete do jejich područí. Aby k tomu nedošlo, musíte se dostat ze stavu volného zavěšení. Přimkněte se ke kyvadlům uzdravení, která spravují vše, co se pojí s upevněním těla i ducha. Staňte se přívrženci zdravého životního stylu a pochopíte, jak je radostný a lákavý ve srovnání s malomyslným a namáhavým bojem s nemocemi.

Pokud se člověk zabývá tím, že se cítí dobře, je zcela zřejmé, že vyzařuje energii na frekvenci zdravých drah, a proto ho nemoci nezajímají. Jak vidíte, existují dva naprosto odlišné životní styly: léčení nemocí a starost o zdraví. Ve vztahu k nemocem se ten první očividně obrací k záměru vnitřnímu, zatímco druhý k vnějšímu. Styl života si vybíráte každý sám.

Shrnutí

*Fyziologická energie se rozbíhá na vlastní naplnění jednání.
Záměr se formuje díky volné energii.*

Volná energie prochází tělem dvěma protisměrnými proudy.

Ve stavu stresu je energie záměru blokována. Abyste se stresu zbavili, je nutné procitnout a odhodit důležitost.

Pokud není možné důležitost odhodit, nemá cenu ztrácet síly ani na uvolnění.

Jestliže se věnujete energetickému cvičení, zpevňujete ochrannou schránku.

Energii nehromadíte, nýbrž jí umožněte, aby vámi volně procházela.

Vysoká energie – to jsou široké energetické kanály. Energetické kanály lze energetickým cvičením dobře vytrénovat.

Energetické kanály významným způsobem rozšiřuje očištění organismu.

Vnitřní záměr znamená být nemocný a léčit se. Vnější záměr znamená vést zdravý životní styl. V žádném případě nepřistupujte na hry destruktivních kyvadel nemocí.

Zatímco provádíte cvičení, věnujte pozornost centrálním proudům.

Záměr není vypětí, ale soustředění.

Kapitola II

Ladění na vějíř

Ladění na vějíř představuje velmi okouzující a spletitou technologii lidských vztahů. Rádi byste se naučili ovlivňovat ostatní lidi, abyste dosáhli úspěchu? To je ale nejméně účinná a docela pochybná cesta. Utlačovat okolní svět kvůli vlastnímu úspěchu není třeba. Přesvědčíte se, že svět sám vám jde naproti s otevřenou náručí. Lidé k vám pocítí nevysvětlitelné sympatie.

Vzdejte se záměru obdržet,
vyměňte jej za záměr darovat,
a obdržíte to, čeho jste se vzdali.

Záměr vztahů

Úspěch našeho života jsme si zvykli měřit na jednu stranu tím, čeho jsme dosáhli, a na druhou stranu objemem nahromaděných problémů. Musíme si uvědomit, že veškeré úspěchy i potíže se tak či onak rodí ve vztazích mezi lidmi, ať už jde o věci osobní nebo pracovní. Transurfing nepomáhá s problémy bojovat, a dokonce ani je řešit, jako spíše na ně zkrátka nenarážet. Cílů lze dosáhnout opět neotřelým způsobem – pomocí vnějšího záměru.

Naskytá se otázka, zda lze vnějšího záměru využívat i v lidských vztazích. Problém spočívá v tom, že hovoříme o čemsi nezachytitelném, co lze jen obtížně podřídit vůli a ovládat. I přesto existují metody, které umožňují spustit mechanismus vnějšího záměru neokate. Zkrátka vyzkoušejte nějaký postup a on začne pracovat sám o sobě, nezávisle na něčí vůli, ovšem ve váš prospěch.

Co lidi stimuluje? Jejich vnitřní záměr. Využijte tedy jejich záměr namísto svého. Vzdejte se vlastního vnitřního záměru a umožněte vnějšímu záměru, aby spustil mechanismus vnitřního záměru u ostatních. Vnějšímu záměru postačí kývnout malíčkem, a vy od vnějšího světa obdržíte to, co si přejete, protože daný záměr si sám nic nepřaje a nic nedělá, než že umožňuje pracovat vnitřnímu záměru naladěnému na svět. *K dosažení vlastních cílů využijte vnitřní záměr ostatních lidí.*

Bez ohledu na prospěchářský odstín zaznívající v této frázi samozřejmě lidi nezneužívejte: zkrátka je nechte, aby dělali to, co chtějí. Veškeré problémy se beztak rodí jakožto výsledek protirečení si u jejich vnitřních záměrů. Jeden se nechává vést svými zájmy a chce od druhého něco získat, druhý zas přemýšlí jinak a chce vytěžit něco pro sebe. Jak lze rozdíly v jejich zájmech uvést v rovnováhu a uspokojit potřeby obou? Je to složitý úkol, nemám pravdu? Ve skutečnosti jde o velmi jednoduchou úlohu. Abyste ji vyřešili,

potřebujete pouze určit to obecné, na čem jsou vystavěny základy vnitřního záměru dotyčných osob.

Základ vnitřního záměru člověka spočívá v jeho pocitu vlastního významu. Jediné, co člověka stimuluje a zároveň vymezuje jeho volnost a svobodu ve světě kyvadel, je jeho vnitřní a vnější důležitost. Pocit vlastního významu se vztahuje k vnitřní důležitosti. Kyvadla, jakožto energeticko-informační podstaty, jsou vytvářeny skupinami lidí a začínají existovat nezávisle, přičemž lidi podmaňují svým zákonům – prostřednictvím pocitu důležitosti. Proto se největší část motivace člověka nachází v oblasti realizace vlastní významnosti a zbývající podíl se vztahuje k vějíři, tedy k příkazům duše. Tato malá část bývá zpravidla rozvinutá jen málo, poněvadž je utlumována ustavičnou nutností udržovat svůj význam ve světě kyvadel.

Abyste mohli mechanismus vnějšího záměru ve vztazích vůči ostatním lidem spustit, musíte zbourat ještě jeden falešný stereotyp. Často můžete zaslechnout zdánlivě pravdivou výzvu: „Nesnaž se změnit ostatní, ale začni u sebe,“ která ovšem ihned vyvolává duševní diskomfort: znamená to, že nejsem dokonalý či dokonalá, a vyplývá z toho, že se musím změnit. Ale jak mně se nechce! A správně se vám nechce. *Není třeba, abyste se snažili měnit ostatní, ale měnit byste neměli ani sebe.* Ať totiž se sebou budete provádět cokoli nebo budete cokoli páchat na jiných lidech, vše bude spadat do sféry málo účinné a navíc škodlivé činnosti vašeho vnitřního záměru. Problémy se řeší jinak: *je třeba ostatním umožnit, aby realizovali svůj vnitřní záměr.* Tehdy zafunguje vnější záměr a ten vnitřní se realizuje sám o sobě.

Například žena chce, aby se s ní muž oženil, ale on se z toho z nepochopitelných důvodů vmlouvá. Žena proto využívá vnitřní záměr a ze všech sil se snaží směřovat své myšlenky na to, jak by ho ke svatbě přinutila. Tímto způsobem však ničeho nedosáhne, naopak pouze vytvoří nadbytečný potenciál svého přání a důležitosti manželství. Nakonec jí rovnovážné síly snoubence seberou. Že by ji prostě nemiloval? Ovšemže ji miloval; jenže ona změnila lásku ve vztah závislosti: „Jestli mě miluješ, vezmeš si mě.“

Aby na vytčeném cíli zapracoval vnější záměr, musí se dotyčná žena svého přání provdat se za určitého muže nezbytně vzdát a musí si položit otázku: co muž od manželství očekává? Odpověď na tuto otázku nalezne snadno. Nepochybně chce zvýšit hladinu vlastní významnosti: já miluji, mě si váží, respektují mě, obdivují mě a tak dále. Jestliže žena nasměruje svou energii na realizaci těchto záležitostí, nejenže dosáhne svého cíle, ale obdobné projevy uznání se dostanou i jí. A pokud si muž nezaslouží, aby si ho někdo vážil a miloval ho? Tak proč by se s ním vůbec měla nimrat? Svobodu výběru má každý.

Tak vidíte, *nutnost měnit sebe sama neexistuje*. Trik spočívá v tom, že otevřená branka se nachází na zcela jiném místě. Člověk bývá zpravidla zcela pohlcen myšlenkami na to, co chce od druhých získat, ale nesnaží se určit, po čem touží oni. To, co sami potřebujete, proto bez potíží získáte, jestliže přeorientujete pozornost ze sebe na přání a motivy ostatních lidí. Především si položte otázku: *na co je nasměrován vnitřní záměr partnera?* Jinými slovy poodlétněte od okenního skla a konečně spatříte otevřenou branku. Pak už nezbývá nic jiného, než abyste *přesměrovali svůj vnitřní záměr na realizaci vnitřního záměru partnera*. Tak se váš vnitřní záměr transformuje na vnější.

Velmi často se vnitřní záměr soustřeďuje na to, abyste k sobě přitáhli pozornost a ukázali se v lepším světle. Řekněme, že si děláte starosti s něčím, co se jaksi nedaří. Představte si, že jste se vypravili na nějaký večírek. Pozvaní hosté náhle obracejí pozornost pouze na vás a budou vás celou dobu sledovat. Vždyť se shromáždili jen proto, aby posoudili, jak jste vy oblečení, jak se pohybuje, o čem hovoříte. Pokud jste z některého hloučku zaslechli smích, znamená to, že se smějí vám. A kolik opovržlivých pohledů zachytíte! Soucítím s vámi.

Samozřejmě jste pochopili, že vseje záhodno vnímat přesně naopak. Každíčkový jedinec se v první řadě zajímá sám o sebe a o to, jaký vztah mají ostatní lidé k němu – zatímco svým vztahem k nim až v poslední řadě. Takže se klidně uvolněte, uklidněte se a chovejte se uvolněně. Nesnažte se *chovat se přirozeně*, nýbrž si přirozenost a nenucenost zkrátka dopřejte.

Nutno poznamenat, že pokud si *za cíl* stanovíte *právě nenucené chování*, určitě se vám dařit nebude. Částečně byste samozřejmě mohli uspět pomocí diapozitivů, jenže na to je potřeba nějaký čas – a večírek se koná už dnes! Nenucenosti nelze dosáhnout, aniž byste odstranili důležitost. Což však také není zrovna jednoduché. Těžko můžete jen tak jít a jednoduše se zbavit utkvělého přání ukázat se v nejlepším světle.

Z této situace vede ven velmi jednoduchá cesta. Každý člověk, který se s vámi setkává, se soustředí především sám na sebe. O, tom, že lidé jsou pohrouženi výhradně do sebe, nemusíte pochybovat. *Zabývejte se jimi i vy*, přeorientujte pozornost ze sebe na ně. Aktivujte svého strážce, *přestaňte hrát hru na zvýšení vlastní významnosti a vyzkoušejte si hru na povýšení významu ostatních*. Zajímejte se o ně, naslouchejte jim, všimněte si jich. Nemusíte jim lichotit, pouze se pohybujte po proudu. Jakmile svůj zájem přesunete ze sebe na někoho jiného, nadbytečný potenciál vašeho vlastního významu sám zmizí. Tehdy se vám podaří chovat se přirozeně a nenuceně.

Jestliže k sobě chcete přitáhnout pozornost, postačí, projevíte-li zájem o ostatní. Nehovořte s lidmi o tom, co zajímá vás, nýbrž o tom, čím se zabírají oni, a tedy o nich samých. V takovém případě se váš vnitřní záměr bude transformovat na vnější záměr. Osoby, které se budou nacházet kolem vás, ihned zaujmete, neboť se zkrátka nebudou mít kam uchýlit před vašim vnějším záměrem, jenž vždy funguje zcela nepostižitelně. Budete-li se snažit lidi zaujmout vlastní osobou – působením vnitřního záměru – nepovede to nikam. Vyjadřujete-li zájem o druhé, používáte záměr vnější. Jestliže se tedy vnitřního záměru zřeknete a pozornost přesměrujete na ostatní, bez námahy od nich získáte kýžený výsledek. Vnější záměr to zařídí za vás.

Říkáte si, jak mohu tím, že se starám o ostatní lidi, vzbudit jejich zájem o sebe? Cožpak se pro ně stanu zajímavějším, budu-li všetečný? Jde o to, že i kdybyste byli třeba tisíckrát atraktivnější, než jste, všichni do jednoho se vždy zabývají v první řadě vlastní osobou a hned v poslední řadě ostatními. I vy přemýšlíte výhradně o sobě už jen tím, že se na sebe snažíte upoutat pozornost. *Jestliže o určitého*

člověka projevíte zájem, realizuje se jeho jistý vnitřní záměr. Odkud se ona realizace bere? Samozřejmě od vás. Kdo jiný by tedy mohl nyní dotyčnou osobu zaujmout? Jedině vy.

Zaobíráme se také slavnými osobnostmi, filmovými hvězdami a hvězdami estrád, tento zájem je ale jiného druhu. Nejste-li superstar, lidé vás vnímají jako potenciálního partnera pro vztahy – pracovní, přátelské nebo milostné. Uveďme si například extrémní případ, kdy se fanatici zcela posedlí nějakou hvězdou, starají o všechny podrobnosti z jejího života, klaní se před ní, zpravidla je však ani nenapadne, aby ji posuzovali jako partnera pro nějaký vztah. *V každodenním styku není důležité, jak moc jste zajímaví, ale to, jak moc se k danému člověku hodíte pro vztah.* A právě to on hodnotí.

Zatímco o sobě takový člověk přemýšlí, když sedí vedle vás, vědomě i podvědomě vás hodnotí a odhaduje, nakolik zapadáte do scénáře vztahů, v nichž se bude jeho osobě dostávat maximálního uspokojení. Jinými slovy lze říci, v nichž bude všemožně utvrzován o vlastní významnosti: líbím se, zajímají se o mě, nejsem jen pustým místem, váží si mě, nejsem horší než ostatní, oceňují mě.

Nyní sami posuďte, čeho byste dosáhli, kdybyste se v jednom případě jistému člověku vnucovali a ve druhém případě byste o něho projevíli zájem. Ve všech parametrech se mu přirozeně přiblížíte, jestliže mu poskytnete zadostiučinění o jeho významnosti. Uspokojíte-li ho tímto způsobem, zakryje si oči před vašimi zjevnými nedostatky a omluví vaše slabosti, jichž si všímá až v poslední řadě. Vy se dosud staráte o své nedostatky, snažíte se je skrýt a projevit své klady. Opakuji, že vaše přednosti i nedostatky zajímají partnera až v poslední řadě, zatímco *v první řadě ho zajímá pocit vlastního významu, který získává při kontaktu s vámi.*

Z hlediska všech parametrů můžete vypadat super, a přesto vám to nepomůže hledat přátele ani partnery; mnohé hvězdy naopak trpí samotou. Při hledání partnera mohou vaše bezvadné charakteristiky v omezené míře dokonce způsobit škody: potenciální přítel či přítelkyně totiž pozoruje, že jste skvělí, ale *v první řadě hodnotí, do jaké míry bude vedle takové dokonalosti významný on.* Pokud se před ním blýskáte v celé své kráse, dochází k rozhodnutí, že v té záři a lesku jeho osobnost vybledne. Mávněte rukou nad vlastním profilem

a celou svou pozornost obraťte na dotyčnou osobu, dovolte jí, aby pocítila svůj význam vedle vás, a tehdy se vám podrobí.

O lidi se zajímejte jedině upřímně. Nemusí vědět, že znáte cestičky, jak se dozvíte o jejich náladě, ani že z toho máte nějaký užitek. Řešíte-li jejich náladu, zaslouží si přinejmenším vaši upřímnou účast.

Mnozí se touží ukázat v nejlepším světle, a proto se snaží vypěstovat si pověst zajímavého společníka: podívejte, jak jsem rozumný, kolik jsem toho viděl a zažil. To je práce vnitřního záměru a tento postup volí většina lidí, která se chce poutavě prosadit. Vybočte jeden krok do strany z tohoto stejnorodého útvaru a zaujměte jinou pozici. Stanovte si cíl, že se nebudete prezentovat jako zábavný společník, ale že *nabídnete partnerovi příležitost, aby se tak projevil on.* Nalad'te se na jeho frekvenci a pozorně mu naslouchejte, vyptávejte se ho a dávejte najevo zájem o zvolené téma a osobnost partnera. I několik hodin se můžete bavit tak, že v zásadě bude hovořit on. Ke konci hovoru bude váš partner *absolutně přesvědčen*, že se setkal s velmi zajímavým společníkem a vůbec úžasnou osobností.

Tak funguje váš vnější záměr – umožňuje realizaci vnitřního záměru ostatních lidí. *Odměnou získáte to, čeho jste se vzdali.* Vzdali jste se toho, že budete vystavovat na odiv sami sebe, a umožnili jste někomu jinému, aby se odhalila jeho osobnost. Dotyčný se poté stává vaším obdivovatelem, protože jste mu dopřáli, aby zrealizoval svůj vnitřní záměr. Od žádné hvězdy nikdy nic podobného získat nemůžete.

Co lze podniknout, chcete-li vzbudit zájem u člověka, jenž vás nepovažuje za vhodného partnera? Potřebujete například, aby schválil váš pracovní návrh, ale on nechce, prostě ho to nezajímá. V tom případě můžete s jeho zájmem počítat teprve tehdy, až zapomenete na sebe i svou práci a nasměrujete svou pozornost pouze na něho. Upřímně se zajímejte o vše, co je pro dotyčného člověka zajímavé, a hovořte s ním o tom. Pouze za těchto podmínek totiž projeví o váš problém nějaký zájem.

Mohli byste se zeptat: proč bychom měli naslouchat ostatním, zajímat se o ně, věnovat jim pozornost, mít je rádi, vážit si jich,

zatímco oni se zabývají pouze sami sebou a nám naslouchat nechtějí? Dobrá, ale proč by se o vás museli zajímat a obdivovat vás, mít vás rádi a respektovat vás? Vždyť vše, co jste si o sobě představovali – že prý jste ve srovnání s nimi takoví či onací – je pouhý výmysl vnitřního záměru, zahalený do nadbytečného potenciálu vztahů závislosti a důležitosti. Váš vnitřní záměr žádá, abyste byli významní. *V očích ostatních lidí se stanete doopravdy významnými pouze v tom případě, že se vzdáte vlastního vnitřního záměru a umožníte realizaci jejich vnitřního záměru.* Vaše převaha spočívá v tom, že na rozdíl od nich využíváte vnější záměr. Své převahy využijte.

Obecně platí, že pokud chcete od jisté osoby něco získat, lze aplikovat jeden univerzální princip. Jeho podstata vychází z předpokladu, že se vzdáte vnitřního záměru *obdržet* a vyměníte jej za záměr *darovat*. Dokážete to velmi snadno.

Chtěli byste u určitého člověka dosáhnout uznání a respektu? Nevyžadujte respekt k sobě, nýbrž si sami važte jeho a usilujte o to, aby cítil, že ve vašich očích je významný. Potřebujete soucit a vděk? Nehledejte je, ba naopak se upřímně starejte a zajímejte o problémy druhé osoby. Snažíte se získat si sympatie? Díky krásným očím je nezískáte, a proto sympatie dejte najevo partnerovi sami. Potřebujete pomoc a podporu? Sami pomáhejte. Zvýšíte si významnost a dotyčný nebude chtít zůstat pozadu a být něco dlužen. Nebo snad chcete vypěstovat vzájemnou lásku? Zřekněte se práva na ovládání a na vztahy závislosti. Budete-li jednoduše milovat a s ničím nepočítat, podaří se vám to. Taková láska se potkává zřídka, a tak nikoho neunaví. Ve všech uvedených případech *dozajista získáváte to, čeho jste se vzdali.*

Ve vzduchu visí ještě jedna otázka: jak lze někoho přimět k tomu, aby něco udělal? Ovládáte-li vnitřní záměr, lze ho přinutit skrz něj; také ho lze přesvědčit o nevyhnutelnosti danou věc vykonat. Ovšem nejúčinnější metodu nabízí vnější záměr: zařídte okolnosti tak, aby dotyčný vám chtěl pomoci sám. Za tím účelem musíte příslušnou práci sladit s cíli a snahami daného člověka. *Položte si otázku: jak lze spojit to, co chci já, s tím, co potřebuje ten druhý?*

Nejprve určete potřeby této osoby: o co usiluje, čeho se jí nedostává – peněz, kvality života, respektu okolí, zadostiučinění z dobře odvedené práce nebo prestiže, zda nemá starosti s dětmi, chce si vylepšit pozici v kolektivu, zvýšit proslulost ve společnosti a tak dále. Všechny uvedené položky představují variace na téma vlastní významnosti.

Každý člověk se nakonec cítí špatně, pokud v našem světě znamená jen málo. Jestliže je považován za bezvýznamnou osobu nebo na něm jen máloco závisí, snaží se svou důležitost navýšit. Snaží-li se dobrat nějakého výsledku, staví před sebe nové úkoly a laťka vlastní významnosti stoupá. Nakonec stráví celý život honbou za vnitřní důležitostí, na čemž není nic špatného a také nikoho za jeho snahu stát se významným nelze odsuzovat. Každý se toho sice snaží dosáhnout podle svého, ale pokoušejí se o to všichni. Právě naopak pokud se člověk ve svém rozvoji zastavil a nic nechce, je to spíš bídné. Ale to se stává málokdy, poněvadž obvykle alespoň k něčemu směřujeme, zpravidla tehdy, pokud nám něco nesedí na pozici, již zaujímáme ve světě, který nás obklopuje.

Odhadněte, jak by mohlo vykonané dílo zvýšit pocit *důležitosti* dotyčné osoby, a poté *ji ve světle zvýšení její významnosti navrhněte nějaký úkol*. Umožníte-li jí, aby si zvýšila důležitost, bude to chtít sama udělat. Až dílo dokončí, po zásluze ji štědře odměňte.

Budete-li se tímto principem řídit, snadno dokážete ostatní lidi přimět, aby fungovali ve váš prospěch. Zatímco vnitřním záměrem se jim to snažíte nařídít či je k tomu uprosit, vnějším záměrem své přání prostě vyjádříte: nechť se okolnosti samy uspořádají ve váš prospěch. Chcete-li vnější záměr uskutečnit, je nutno zařídit vše tak, aby dotyční sice přemýšleli o svých záležitostech a zabývali se vlastní prací, avšak aby jednali ve vašem zájmu. Postačí, jestliže procitnete, odvrátíte se od svých zájmů a popřemýšlíte o zájmech ostatních lidí.

Pokud se například zabýváte obchodem, řešíte především problém, jak byste konkrétnímu zákazníkovi *prodali* zboží. On naopak vůbec nepřemýšlí o tom, že by se vám nákupem onoho kousku zavděčil, a ani nechce, abyste mu jej prodali. On chce

nakupovat. Postřehli jste rozdíl? Každý se mi snaží něco vnutit, ale já o to nestojím – sám si chci vybrat, co potřebuji.

Nedumejte nad tím, jak byste zboží prodali, ale právě naopak nad tím, co chce pořídit zákazník. Úsilí prodat je záměr vnitřní, zatímco vnější záměr je nasměrován na docela jinou stranu *zjistit, co chce kupující*. Není ani rozhodující, abyste věděli, jaké zboží si chce opatřit. Pokud ho trápí revmatizmus a vy se o to upřímně zajímáte a navrhnete mu lékaře či nějaký prostředek nakoupí produkty u vás. Ne proto, že vaše zboží je lepší, nýbrž proto, že přestože prodáváte cihly, jste ochotní bavit se s ním

0 jeho nemoci. Uvedl jsem velmi zjednodušený příklad, přesto princip v něm obsažený funguje spolehlivě.

Pokaždé, když budete od někoho potřebovat něco získat nebo ho budete potřebovat přinutit k tomu, aby něco udělal, odhodte svůj vnitřní záměr. Položte si otázku, na čem je vystaven vnitřní záměr daného člověka, a dále postupujte tak, abyste podpořili jeho realizaci. Teprve až budete vypomáhat uskutečnění jeho záměru, zběžně se zamyslete, co chcete vy od něho. Zatímco budete jeho záměr realizovat, jakoby mezi jiným do něho vložte

1 svou žádost a možná už se o vlastním díle ani nebudete muset zmiňovat. Vše se může podařit samo sebou; v tom se skrývá kouzelná síla vnějšího záměru.

Ještě účinnější prostředek, jak lze na lidi působit, zřejmě představuje pokus vnitřní záměr u nich vyvolat. Jakmile pochopíte jak, půjde vám to docela snadno. Vnitřní záměr je téměř vždy motivován vnitřní důležitostí, a proto každý člověk v té či oné míře jistým způsobem usiluje o to, aby svou významnost uhájil, umocnil či navýšil. Pokud tedy musíte nutně něčeho dosáhnout, promyslete si jen, jak si tímtež mohou dotyční zvýšit vlastní významnost. Tomu říkám hodit rukavici.

Takovou rukavici můžete nadhodit skupině lidí: „Tak kdo je tu nejlepší...“ nebo zabrnkat na pocit profesní cti: „Neudělejte si ostudu!“ Nebo se lze prostě obrátit k vnitřní důležitosti: „Všem ukážu, co jsem zač!“ *Pokud oslovený tuto výzvu přijme v kontextu vlastní významnosti, bude plnit vaši vůli jako svou vlastní*. Zejména proto, že jste se zřekli svého vnitřního záměru a obrátili pozornost na

vnitřní záměr jiného člověka. *Využívejte vnitřní záměr ostatních namísto svého.*

Proudění vztahů

Obvykle buď vy, nebo vaše firma nakonec vykoná to, co potřebují jiní lidé. Jak lze zákazníky povzbudit, aby *chtěli* kupovat právě vaše výrobky? Pokud si říkáte, že si je budou pořizovat jen proto, že jsou zkrátka velkolepé, pak jste na omylu. Přístup vnitřního záměru ilustruje typickou chybu: „Vytvoříme umělecké dílo, a proto je lidé dozajista budou kupovat.“

Vnitřní záměr se dopouští trojitě chyby. Za první fráze „vytvoříme mistrovská díla“ podtrhuje vnitřní důležitost. Ukazujete, že své dílo považujete za dokonalé nebo že je pro vás důležité. Protože vám však není lhostejné, nedokážete je zhodnotit objektivně. Za druhé je vnitřní záměr nasměrován na to, aby vaše výtvořily lidem *prodal*. Jenže oni je nebudou chtít kupovat, protože z jejich úhlu pohledu se vůbec o mistrovské dílo nejedná a navíc je něčí záměr *prodat* vůbec nezajímá. A konečně největší omyl vyplývá z toho, že se vnitřní záměr soustřeďuje jenom na výrobu, nikoli už na potřeby kupujících. Jeho úzká specializace vede k tomu, že sice vytváříte dokonalý výrobek, ten ovšem nakonec nikdo nepotřebuje. To se stává velmi často.

Postoj vnějšího záměru říká, abyste vymezili, co chtějí jiní lidé, čeho se jim nedostává, co potřebují, co je dojíká, co je zajímá; vnější záměr směřuje po proudění variant. Jestliže vytváříte mistrovské dílo, které si z prstu vycucal vlastní rozum, snažíte se pohybovat proti proudu. Rozum má neustále sklony idealizovat své schopnosti, zcela a naprosto je pohroužen do procesu tvoření, takže nic kolem sebe nevnímá a usiluje o to, aby vše podřídil vlastní kontrole. Bohužel poptávka zákazníků se jen stěží bude někomu podřizovat a navíc se vždy pohybuje po proudu ve svém řečišti. Proudění poptávky lze mírně regulovat reklamou (což obnáší vynaložení značných prostředků), ale ani to pokaždé nefunguje.

Rozum nedokáže tendence poptávky předpovědět, což ovšem ani není potřeba. Jediné, co potřebujete, je jít ruku v ruce s proudem a pozorovat i nejmenší změny v jeho směru. Nemusíte vynalézat nové

předměty poptávky, beztak takřka všechny vynálezy, které předhánějí dobu, nenacházejí využití. Což zajisté neznamená, že by vůbec nemělo cenu vytvářet něco zásadně nového. Hovořím o tom, že *pokud počítáte s tím, že vyděláte jmění na vámi vytvořeném mistrovském díle, jež snad předbíhá i proudění variant, tehdy svůj vklad nejspíše prohrajete*. Ovšemže pokud je váš vynález skutečně geniální, může se z něj stát tržní bomba. Jenže to se děje jen zřídkka.

Zaručený úspěch může očekávat pouze podnik, který je nasměrován na uspokojení aktuální poptávky. Nyní se vraťme k výše uvedenému dotazu: jak lze potenciální zákazníky povzbudit, aby *chtěli* kupovat vaše výrobky? Odpověď bude znít: *nijak*. Není-li to nemožné, pak je to nesmírně těžké. Vnitřní záměr se bude snažit své zboží lidem vnutit, kdežto *vnější záměr, pohybující se po proudu, bude usilovat o to, aby vymezil, co chtějí a čeho už se nasýtí. Poptávka je určována prouděním variant, jež v sobě již obsahuje všechny odpovědi – pouze ono dokáže poskytnout záruku úspěchu*.

Není náhodou, že zásadní odhalení či vynálezy se podaří několika lidem takřka současně a přitom nezávisle na sobě. Tak se projevuje fenomén pohybu materiální realizace v prostoru variant. Co se má stát, stane se ve svém čase. Leonardo da Vinci anticipoval mnohé vynálezy, které se materiálně realizovaly teprve nedávno.

I tak by snad mohlo být vše zřejmé, avšak rozum se ustavičně usilovně snaží vytrhnout z proudu a proudění podmanit svému řízení. Již jsem řekl, že *proudění variant je pro rozum přepychový dárek*. Měli byste na to neustále pamatovat a tohoto štěstí využívat, poněvadž pak půjde množství problémů a překážek stranou.

Významná část potíží v mezilidských vztazích vzniká jako následek boje rozumu s prouděním variant. *Jedním z projevů takového zápasení je kritika, která přímo produkuje vnitřní záměr*. Kritizovat někoho je totéž jako bojovat s okolním světem. Nevynáší to žádné dividendy, pokud za ně nepovažujete úsilí vylít si svou žluč na protivníka a rozhněvat si ho. Naopak jako hnací síla v lidských vztazích funguje povzbuzení. Jestliže člověka obviňujete a kritizujete, snažíte se působit na něho svým vnitřním záměrem. Podtrháváte-li jeho klady (bez ohledu na cokoli), nic neztrácíte, ba

naopak umožňujete, aby se situace rozvinula k vašemu vlastnímu užítku.

Nikdy nikoho z ničeho neobviňujte. Mnozí lidé jsou sice náchylní k tomu, aby si stále něco vyčítali a nosili v sobě pocit viny, zato ale *nikdo* není uzpůsoben k tomu, aby snášel kárání na svou adresu ze strany ostatních. Odsuzuje-li člověk sám sebe, je schopen dospět dokonce až k sadomasochizmu. Avšak obvinění ze strany ostatních se vždy přijímají bolestně.

Adresovaná osoba bude křivdu cítit pokaždé, a to dokonce i tehdy, pokud nemá pravdu a je obviněna spravedlivě. A co taková situace přináší vám? Že si vylijete žluč? Ale vždyť tím zároveň vytváříte nadbytečný potenciál a sami tím utrpíte. Chcete-li někoho přesvědčit o jeho nepravdě, stejně toho nedosáhnete. Dotyčná osoba si vaše obvinění vyslechne, ovšem i kdyby nahlas souhlasila, sotva zcela uzná, že nemá pravdu. Jestliže použijete obvinění k tomu, abyste sami sebe na cizí účet v něčem utvrdili nebo abyste si posílili svou moc, jistých výsledků dosáhnout můžete. V takovém případě se však stáváte manipulátorem.

Nemáte-li před sebou ani jeden z takových cílů, kritiky a obviňování se vzdejte, protože pokud někoho odsuzujete nebo kritizujete, plácáte rukama do vody a pokoušíte se plout proti proudu. Mávněte nad cizími nedostatky rukou a všímejte si pouze předností, neboť takový pohyb po proudu vám přinese neocenitelnou výhodu.

Jestliže váš strážce nespí, vždy vám pomůže nalézt vysvětlení, proč člověk, kterého se chystáte odsoudit, jedná právě tak. Strážce v roli vašeho vnitřního rádce vám nedovolí, abyste se do hry vrhli po hlavě a vyvolali spor či rozepří. Podívejte se na hru zvenku, jako divák, *vzpomeňte si*, že kritika nepřináší nic než škodu, a pohybujte se po proudu.

Obviňování a kritika nikdy nemohou hrát kladnou roli, protože člověka vykolejují a vystrkují ho z proudu, v němž se pohybuje a který ho vede k vytčenému cíli. Každý se přece řídí svými pohnutkami a snahami. Jestliže člověka v něčem (ať už jde o cokoli) povzbudíte, nasměrováváte ho do řečiště, jež je výhodné pro vás, aniž byste ho sráželi z proudu, a ani neprotiřečíte jeho snahám. Vaše

a jeho přání se tak stanou paralelními, takže ničí práva nejsou poškozována, ničí ctižádost netrpí a zájmy se stávají společnými.

Vám se snad kritika na vaši adresu líbí? Buď ji nesnášíte a nestrpíte ji, nebo se pokoušíte sami sebe přesvědčit, že je spravedlivá. Ani v prvním, ani ve druhém případě ji nepřijímáte, pokud jste si již ovšem nevytěžovali komplex viny. Kritika může povzbudit a může přinutit jednat *tak, jak je třeba*. Přinutit však lze pouze rozum, duši nikoli. Ta si vždy buď dělá, co chce, nebo brání rozumu provádět to, co má dáno. *Kritika dělá z duše nepřítele rozumu a povzbuzení z ní dělá jeho spojence*.

Povzbuzení funguje jako tvůrčí síla, zato kritika jako síla narušitelská až destruktivní. Právě proto se kádrové posudky pro management závodu sbírají tak, aby se budoucí vedoucí neorientovali na kritiku špatné práce, což by dokázal každý hlupák, ale aby byli schopni organizovat atmosféru nadšení, kdy lidé sami chtějí odvádět kvalitní práci. Jak toho lze dosáhnout? Jestliže lidé pracující na společném díle cítí vlastní osobní význam.

Jestliže chcete získat nějaké nepřátele, hádejte se a prosazujte svou pravdu, ať to stojí, co to stojí. V kapitole „Tok variant“ v prvním díle jsme již pozorovali, jak nesmyslná a škodlivá je snaha prosadit svou pravdu za každou cenu. Má-li pro vás hádka zásadní význam a vaše zájmy skutečně neumožňují, abyste ze svých pozic ustoupili, pohádejte se. V ostatních případech přenechejte právo plácet rukama do vody ostatním.

Výhra v polemice vám žádné dividendy nepřinese, jen si můžete udělat nepřátele. Pokud člověk sebejistě plácá nesmysly a vy mu to dáte najevo, nikdy s tím nebude souhlasit. Nebo přesněji má-li sklon k sebemrškačství a zostřený pocit viny, pak souhlasit může – ale potřebujete snad skalpel vítězství nad takovým člověkem? Pokud tím vaše zájmy nijak netrpí, umožněte ostatním, aby si potvrdili to, s čím nesouhlasíte. Díky tomu se vyvarujete vytváření nadbytečných potenciálů ani nebudete muset bojovat s proudy.

Hádající se lidé jsou obvykle až po krk pohrouženi do hry. Spí spánkem, z něhož se nelze probudit. *Abyste se do hry nenechali zavléct, musíte procitnout a aktivovat vnitřního strážce*. Pokud se polemiky účastní několik lidí, přesuňte se do hlediště a sledujte hra

odtamtud. Přisud'te si roli rozumného diváka a získáte ohromnou převahu. Zatímco se každý účastník snaží realizovat svůj vnitřní záměr, přičemž prosazuje vlastní úhel pohledu vás napadne řešení, které nikdo z debatérů nevidí. Pouze si uvědomte, že není třeba je všem vnucovat. Především je musíte přednést, a hůl at' nad ním lámou jiní.

I kdybyste ve sporu uspěli, považujte své vítězství za porážku. Věřte, že i když oponenti formálně uznají vaši pravdu, v duchu si najdou hromadu neformálních důvodů ve svůj prospěch. Každopádně důležitost poraženého ze souboje dostává ránu, jejímž autorem je ten, kdo dokázal prosadit svůj úhel pohledu.

Ale vy přece onoho člověka nechcete lísknout po tváři? *Přesně tak, musíte myslet na to, že jenom kvůli pocitu vlastní důležitosti nikomu ránu nevrpíte.* Lidé se na sobě navzájem takové křivdy dopouštějí docela často, ale protože se přenáší beze slov, zůstává skrytá. Lidé své úsilí o utvrzení se o vlastní důležitosti otevřeně demonstrují jen neradi, z čehož vyplývá, že významnost již tak jako tak existuje, a přestože nikdo netouží po tom, aby ukazoval, že o svou významnost bojuje, dělají to všichni na každém kroku.

Pokud jste někomu takovou ránu uštedřili, a on přesto nepromluvil, nemyslete si, že se ho to nedotklo nebo že se s úderem smířil. Křivda bude žít – ne-li v jeho vědomí, pak v podvědomí. Vy jste sice zvítězili ve sporu a zdá se vám, že jste si tak zvýšili svou významnost, jenže jste to učinili na úkor svého protivníka. Sami chápete, že skrytá křivda, jež při takovém jednání vždy vzniká, s sebou nenese nic dobrého. A navíc poražený oponent ani za nic nárůst vašeho významu neuzná.

Existuje jeden výjimečně kvalitní způsob, jak lze člověka proti sobě popudit – dejte mu najevo, o kolik jste oproti němu lepší. Hlavní heslo vztahů v proudění nabádá: nevytvářejte si idoly a nevytvářejte si nepřátele. *Jako moru se vyhýbejte pokusům dotknout se pocitu významnosti ostatních lidí.* Nechť se pro vás jejich důležitost stane jistým tabu. Zároveň se tím zbavíte hromady problémů a nepříjemností, jejichž příčiny by kvůli skryté povaze úderu nemusely být vůbec pochopitelné.

Co zajímá člověka, jenž s vámi diskutuje? Ochrana vlastní významnosti. Vyjděte mu tedy vstříc a přikyvujte na to, co říká, neboť svým souhlasem mu poskytnete to, o co usiloval. Následně budete moci klidně pohovořit o vlastním úhlu pohledu. Nic nevnučujte, nedokazujte, nýbrž zkrátka promluvte – tak se budete nejen pohybovat po proudu, ale budete i využívat vnější záměr. Ve výsledku získáte nepřekonatelný výsledek, jehož byste nedosáhli žádným dalším intelektuálním chytráctvím.

Na samém počátku besedování je nezbytné, abyste se naladili tak, že se oba budete dívat na tutéž stranu, jedním směrem. Pokud vám na první repliku oponent odpoví *ne*, počítejte s tím, že další přemlouvání nebude k ničemu. Otočil se totiž na jinou stranu a spolu s vámi se po proudu rozhodně pohybovat nebude. Je navýsost důležité, abyste od samého počátku směřovali hovor k tomu, aby dotyčný řekl *ano*. Nikdy debatu nezačínajte jedovatými slovy. Uved'te ji čímkoli, co vám přijde vhod, hlavně aby se s vámi shodl váš společník. Pak lze hovor plynule převést na sporné otázky, protože se setrvačností pohybujete v jednom směru a vyzařování vašich myšlenek nepůsobí disonantně s vyzařováním myšlenek vašeho partnera.

Víte-li, že jste se někde dopustili chyby a očekáváte spravedlivé obvinění, nepřipravujte se k obraně, nýbrž zkrátka *s předstihem svou chybu uznejte*. Ten, kdo se vás chystá zasypat hněvem spravedlnosti, nejspíše ihned zaujme pózu velkodušnosti a shovívavosti. Útok v tomto případě rozhodně není nejlepší obranou. Jde o to, že zavčasu souhlasíte s dráhou oponenta a tímtež dáváte zelenou jeho vnitřnímu záměru. Svým předčasným podrobením realizujete jeho vnitřní záměr srovnat vás do latě a zároveň navýšit vlastní význam. Protože však uznáte chybu nevynuceně a z vlastní vůle, vaše významnost tím nijak neutrpí. Zabijete tak dvě mouchy jednou ranou: navýšíte významnost oponenta, za což vám bude vděčný, a svou neztratíte.

Jestliže své chyby obhajujete, jdete proti proudu a předáváte energii kyvadlům. Přání za každou cenu se ospravedlnit je vyvoláno zvýšenou hladinou vnitřní důležitosti, takže ze sebe toto neúnosné břemeno shod'te, dopřejte si právo na omyly a umožněte si dopouštět

se jich. *Neobhajujte své chyby, naopak je vědomě uznávejte.* Ihned se vám začne žít citelně lépe.

Již jsem hovořil o tom, že některé poznámky, které vás ponejprv rozčilují, mohou být nakonec docela užitečné, a taktéž se ukazuje, že ani návrhy někooho jiného, jež jste na první pohled připraveni přijmout nepřátelsky, nejsou úplně nesmyslné. Napomenutí a návrhy jiných lidí se vás dotýkají, pokud jste sami někde povýšili hladinu své vnitřní důležitosti. Zahod'te ji, přestaňte odporovat proudění a uznejte cizí pravdu, byť byste ji měli přijmout jen jako informaci.

Povězte dotyčnému, že když inkriminovanou věc říkal, měl skutečně pravdu, a výsledek se dostaví. Ani byste mu to nemuseli povědět, ale přesto to udělejte. Vždyť tím nic neztrácíte. Každý se mylí – jak hlupák, tak mudrc – ale moudrý člověk na rozdíl od hlupáka své chyby přizná. Jestliže tedy nahlas uznáte, že tehdy měl ten člověk pravdu, ihned získáte jeho náklonnost.

Lidé žijí v agresivním světě kyvadel, kde je třeba hájit své pozice a bránit se každou minutu. A takto dotyčnému sami navrhuje, že to uděláte za něho, čímž řešíte otázku ochrany jeho pozice ve vztahu k vám. Náhle pociťuje ulehčení a je vám vděčný za to, že jste mu v potyčce pomohli. Již ve vás nevidí potenciálního soupeře, nýbrž společníka. Váš partner si okamžitě celou situaci přehrává v hlavě na podvědomé úrovni. Přesně tak uvažujete i vy, jestliže spíte za bdělého stavu, ovšem pokud trénujete uvědomění, nebude pro vás těžké, ba dokonce by pro vás mohlo být zajímavé, jestliže přijmete roli *svědka cizí pravdy*.

Jestliže se ukáže, že někdo má pravdu, a přesto ostatní zůstávají zticha, nahlas uznejte, že dotyčný uvažuje správně. Má-li pro něho aktuální okamžik nějaký zásadní význam, stane se vašim dlužníkem nebo vám alespoň bude vděčný, byť spíše nevědomky.

Představte si, v jaké džungli žijeme: musíme být ustavičně ve střehu a všechny osoby pozorovat jako potenciální protivníky, dokonce i tehdy, pokud se nám jejich vztah jeví navenek přátelský. Každý se stará jen o sebe a neustále je připraven k obraně. Vůbec nepřeháním, jen jsme si již dávno na takový stav zvykli.

V takovém prostředí se pro lidi unavené bojem stanete opravdovým pokladem. Dokážete si představit, kolik spojenců byste

mohli získat?! A takřka nic k tomu nepotřebujete: jen odhodit vlastní důležitost a nelenit uznat cizí správné rozhodnutí. Jednáte vědomě – v tom spočívá vaše převaha, zatímco ostatní lidé spí a ani vám nepoděkují. Kdyby se ale mohli probudit a za plného vědomí vyjádřit, jaký vztah k vám chovají, uslyšeli byste: „Tento člověk není tak docela hloupý. Je mi sympatický. Cítím k němu jistou náklonnost.“

Nahlas vám to nikdo neřekne, ba dokonce si to neřekne ani v duchu, kdyby však vyjádřil své podvědomé cítění, bude znít právě takto. Jedinci, kteří se neustále zaobírají svým významem a dělají si z něj těžkou hlavu, si kromě něj zpravidla ničeho nevšímají. Máte ohromnou převahu v podobě uvědomění, absence důležitosti a pozornosti k lidem, a tak této výhody využijte – spatříte zlato tam, kde ostatní vidí pouze kamení.

Naladění na vějíř

Když se lidé setkávají, do jisté míry se na sebe vzájemně vyladují, přičemž se přihlíží k charakteru, temperamentu, intelektuální úrovni, způsobům a tak dále. Pokud se naladění nepodaří, stane se docílení vzájemného porozumění nadlidským úkolem a nakonec mohou vzduchem zaznít nehezká slova. Jestliže se s partnerem nevyładíte na tutéž frekvenci, vzájemného porozumění dosáhnout nelze.

Termín *naladění na frekvenci partnera* má ryze relativní povahu. Jistě chápete, že takto zjednodušeného modelu využívám z pohodlnosti – a také proto, že pro nás v podstatě ani není důležité, jak ladění na fyzické úrovni probíhá ve skutečnosti. V zásadě je tento proces vystavěn na faktu, že každý člověk disponuje charakteristickým individuálním souborem parametrů osobnosti – vějířem.

Jestliže se s určitým člověkem pouštíte do těsného kontaktu, aplikujete *ladění na parametry jeho vějíře*. Úspěch kontaktu přímo závisí na tom, nakolik úspěšně dokážete uchopit podstatu partnerova vějíře. Není to tak komplikované, jak by se mohlo zdát. Nejdůležitější podmínkou úspěšného naladění je pozornost, kterou

společníkovi věnujete, neboť bez ní by o ničem podobném nemohla být ani řeč. Tuto zásadu sice považujeme za samozřejmou, zpravidla se však v debatě každý zabývá výhradně vlastními myšlenkami.

Jeden význačný obchodník kdysi řekl: „Všichni mi chtějí něco navrhnout, ale nikdo se mě nezeptá, co potřebuji.“ Jestliže chce někdo získat něco od ostatních lidí, přemítá o svých problémech a o tom, jak by je mohl vyřešit za pomoci někoho jiného. To je čistě vnitřní záměr. Naproti tomu přemýšlíte-li, co chtějí ostatní, spouštíte mechanismus vnějšího záměru.

Jak lze skloubit to, co chcete vy, s tím, po čem touží někdo jiný? Především je nutné vědomě zaměřit vlastní pozornost na jeho zájmy neboli *přeorientujte vnitřní zrak ze sebe na společníka*. Běžně zaujímáme vstřícný postoj pouze v kontextu vlastního problému a snah, takže naše myšlenky se soustřeďují na to, co chceme získat my. Jenže to ostatní lidi vůbec nezajímá. Má snad pro vás nějaký význam, co si přejí jiní? Stejně o svých strastech přemýšlejí i oni a cizí přání je nevzrušují. Proto *jediný způsob, jak lze najít společnou řeč a pozornost, spočívá v tom, abyste debatu s kýmkoli vedli v kontextu jeho vlastních zájmů*. O svém problému jste již přemýšleli až až, takže nyní pozornost přeorientujte na zájmy partnera, váš vzájemný kontakt založte na kontextu jeho záměru a vlastní problém nadstavte nad tyto základy.

Představte si například, že v srpnu hodláte odjet na dovolenou, proto je nutné, abyste uvažovali o vlastních zájmech. O čem však přemýšlí váš nadřízený? Určitě o vaší práci, ale rozhodně ne o vaší dovolené. Tuto záležitost lze vyřešit dvěma způsoby. První varianta: přijdete k nadřízenému a začnete lamentovat o svých problémech a přáních. Druhá možnost: řeknete, že v září se očekává vyšší objem práce, a proto byste rádi dostali dovolenou v srpnu, abyste v září vše zvládli. Která situace má podle vás šanci na úspěch? Nadřízený by sice také mohl podotknout, že odjet můžete i v říjnu, ovšem s největší pravděpodobností s vámi bude souhlasit, protože slyší řeč na vlastní frekvenci. Hovoříte-li s někým v kontextu jeho zájmů, naladíte se na frekvenci vyzařování jeho myšlenek.

Jestliže oslík nechce nic slyšet a odmítá jít tam, kam potřebujete, znamená to, že jezdec myslí na své věci, zatímco oslík zase na ty své.

Oslík myslí na mrkvičku – ukažte mu tedy jednu, a vykročí tam, kam je potřeba. Jinými slovy svůj záměr aplikujete v kontextu oslíkova záměru. Go z toho bude mít, jestliže splní cizí přání? Tuto otázku si položte vždy, když budete od někoho potřebovat, aby pro vás něco udělal. Pokud na ni najdete odpověď, vše bude po vašem.

Na frekvenci svého společníka se naladíte, jestliže budete především pozorně naslouchat, co chce prodiskutovat. Pokud ovšem sami nechcete prosadit své téma a úhel pohledu. Ve větší společnosti se každý snaží něco říci, ale to nemá žádný význam, protože nikdo nikoho neposlouchá. Přítomní samozřejmě mohou předstírat, že poslouchají, jenže devadesát procent pozornosti beztak věnují vlastním myšlenkám. Chcete-li se osvědčit jako zajímavý společník, nemusíte se blýskat ostrovtipem a erudicí, ale postačí, jestliže budete partnerovi pozorně naslouchat.

Jste-li někomu lhostejní, a přesto potřebujete vzbudit jeho zájem nebo soucit, *hovořte s ním o tom, co zajímá jeho.* Na chvíli zapomeňte na to, čím se zabýváte vy, protože tam se pohybujete na úplně jiné frekvenci. Přeorientujte se na frekvenci partnera a postavte se na jeho místo. Pak pochopíte, co se ho dotýká, porozumíte důvodu, proč jedná přesně tak, jak jedná, a rozpoznáte jeho úhel pohledu. Naladíte-li se na jeho frekvenci, dokážete plynule a ladně přejít k otázkám, které zajímají vás.

První a nejdůležitější klíč k frekvenci každého člověka je jeho jméno. Tuto skutečnost nelze ignorovat, poněvadž na základě jména přijímáme kontakty od samého narození. Používejte je proto v debatě častěji, neboť i to sehraje svou roli. Oslovení jménem slouží jako jakési heslo, jež oznamuje, že přicházíte s přátelskými záměry a dotyčného člověka respektujete.

Každý člověk si do jisté míry neustále udržuje určité ochranné pole, které obepíná jeho významnost. Pokud vašeho partnera obklopuje ochranná stěna oficiálnosti nebo nedůvěry, na jeho frekvenci se nedokážete vyladit, přestože tuto překážku lze někdy odstranit pomocí odzbrojující bezprostřednosti. Pokud sami dáváte najevo, že nemáte ochranné pole, kterým byste kryli vlastní významnost, a nemáte v úmyslu partnera napadat, i on stahuje svůj

ochranný štít. Nejsnáze ovšem dělicí stěnu odstraníte, jestliže *vůči dotyčnému projevíte své nefalšované sympatie*.

Proč milujeme svá domácí zvířátka? Protože ona nám vždy upřímně dávají najevo, že nás vidí ráda. Vrtí ocáskem, broukají, skáčou, vřeští a různými jinými způsoby vyjadřují nadšení. Existují i další méně společenské živé bytosti, například akvarijní rybky ale podobní tvorové takovou lásku nevzbuzují – připadají nám spíš jako rostliny nebo součást interiéru. Ti, koho milujeme, jako by nám sdělovali: „Nic od tebe nepotřebuji, jsem šťastím bez sebe, že tě vidím.“ Je to jeden z hlavních důvodů, proč máme své mazlíčky tak rádi.

Pokud chcete u ostatních lidí vzbuzovat sympatie, *dejte jim najevo, že je vidíte rádi*. Nemusíte jim ukazovat psí nadšení. Postačí, jestliže se na ně usmějete, nadšeně se pozdravíte, oslovíte je jménem a pozorně je vyslechnete. Chováte-li se ovšem jako akvarijní rybka, pak tomu bude odpovídat i váš vzájemný vztah.

Funguje tu velmi prostý mechanismus, poněvadž váš partner bude na podvědomé úrovni přemýšlet takto: „Potkal jsem člověka, který mě viděl rád. Znamená to, že nejsem jen prázdnou bublinou, něco na tomto světě znamenám. Daný člověk je toho důkazem. Je to ale příjemný a sympatický člověk!“

Pozornost a soucitění musí být upřímné. *Nic není nechutnější než soucit na vrub etikety*, například když si lidé nasazují úsměv jako atribut – jenže pak už se nejedná o úsměv, nýbrž o cosi na způsob kravaty. Ze zvyku se navzájem ptají: „Jak se daří?“ a očekávají standardní odpověď. Odklání-li se reakce od očekávání, je vnímána jako anomálie. Cizí problémy nikoho nezajímají, tak proč bychom se měli takto ptát?

Jestliže vyzařujete energii na charakteristické frekvenci některého člověka, můžete se při setkání s ním dostat do rezonance. Každý z nás má nějakou svou rezonanční frekvenci – svůj *koniček*. Jde o aktivitu nebo prostě něco, na čem obzvláště „ulétává“, co ho zajímá, na co je pyšný. Takový koníček funguje jako struna, která se rozezvučí na rezonanční frekvenci. Pokud se vám podařilo určit, kde hledat partnerovu vášeň, hovořte s ním o ní, necht' se díky vám

vypovídá. Takto nejnázve rozběhnete vztah s dotyčnou osobou a snadno si ji nakloníte.

Náklonnost člověka si můžete docela jednoduše podmanit, pokud ho požádáte, aby vám pomohl dostat se z jistých obtíží nebo aby pro vás udělal nějakou náročnou laskavost. Jestliže totiž partnera žádáte o laskavost, zříkáte se vlastní významnosti, zatímco jeho zvyšujete. Ukážete-li mu, že jeho pomoc potřebujete, a poskytnete-li mu možnost projevit se a podrhnout svou cenu, cítí se důležitější.

Protože prokázal službu potřebnému, bude díky vám cítit, že ho někdo potřebuje, a proto najisto získáte jeho náklonnost. Pocit vlastní významnosti je velmi drahý, a proto ten, komu jej dáte pocítit, na vaši štedrost do konce života nezapomene. Musíte se mnou souhlasit, vždyť sami dosud vděčně vzpomínáte na ty, kdo vaše hodnoty docenili.

Snad vám připadá, že příliš zveličuji pocit vlastního významu pro každého člověka. Ve skutečnosti ladění na vějíř vypadá tak, jako by se každý člověk choval jako důležitý pták. Nicméně významnost hraje v chování i motivací lidí opravdu rozhodující roli. Co si myslíte, jaké jednání ze strany ostatních se může člověka nejvíce dotknout? Budou-li ho věčně ignorovat, urážet a tlouct? Nikoli, nejhůře každý nese *pониžení*.

Vedle vlastního života nemá pro člověka nic zásadnější význam než jeho důležitost, a snad i proto je hned po fyzické touze nejmocnější touha po moci, což se ovšem rovná nejvyššímu a poslednímu stupni boje za vlastní významnost. Zápas o vlastní význam do takové podoby ani zdaleka nepřeroste u všech lidí. Ale musíte souhlasit, že pokud člověk oplývá absolutně vším, zbývá mu pouze dobývat moc. Nic neznepokojuje tolik jako moc. Nyní si sami můžete vyvodit, jakou roli hraje pocit vlastního významu v chování a motivaci člověka.

Sebemenší kritika představuje pro významnost člověka jistou ránu, jako by šlo o jakési antiladění na vějíř. *Nikdy nikomu neříkejte přímo, že nemá pravdu.* Dokonce i když jste o své pravdě přesvědčeni, vždy je výhodnější zachovat neutralitu, protože pak člověku neuštedříte žádný úder do jeho pocitu významnosti a sebe ochráníte před působením rovnovážných sil.

Docela citelné újmy se lze na člověku dopustit ještě tím, že mu předložíte nějaký jeho negativní diapozitiv. Diapozitiv se drží na filmu důležitosti, a proto když jej zasunete, tnete dotyčného do živého. Negativní diapozitiv nastupuje, jestliže se člověku něco na něm samém nelíbí. Jak víte, jedinec s negativním diapozitivem usiluje o to, aby se před jeho negativním obsahem schoval a aby zvládl projekci téhož na ostatních. Zkuste mu to ale se vši vstřícností vysvětlit neboli proveďte projekci naruby, a uvidíte jak bouřlivá reakce bude následovat. Dotyčný ani za nic neuzná cizí pravdu a stane se vašim nejzarytějším nepřitelem, takže je lepší se cizích negativních diapozitivů nedotýkat – a už vůbec se nesnažte někomu vysvětlit, že má ve své hlavě diapozitiv.

Nejpřesnějším naladěním na vějř kteréhokoli člověka je samozřejmě zamilovanost. Vysvětlit, jak a proč k tomu dochází, lze jen stěží, je-li to vůbec možné. A přitom bylo na dané téma napsáno již tolik. Přejete-li si vypěstovat vzájemnou lásku, musíte se zříci práva na ovládání a zkrátka milovat, a to bez ohledu na vše ostatní. Stejně tak lze lásku uchovat za podmínky, že ji některý z partnerů nepřemění ve vztah závislosti. A konečně pro to, abyste se zamilovali, nelze udělat vůbec nic. Více nemám co dodat.

Tak jsem obecnými črtami popsal základní principy ladění na vějř. Jak jste si mohli povšimnout, rozdělení vztahů podle záměru a podle proudění má ryze podmíněný charakter. Setkání, jež přináší pohyb po proudu, lze nahlížet z úhlu pohledu setkání vyvolaného záměrem a naopak. Nakonec to stejně všechno bude ladění na vějř. Naladíte se na frekvenci svého partnera, protože se s ním stáčíte na tutéž stranu, jednáte v jeho zájmech a ve směru, který máte společný. Ve výsledku od dané osoby získáváte to, čeho jste obvyklými metodami vnitřního záměru dosáhnout nemohli.

Energie vztahů

Již jsem hovořil o blahodárné vizualizaci a nyní bych rád připomněl její podstatu. Řekněme, že někdo vytváří problémy, otravuje, na někoho útočí, nebo naopak nutně potřebujete něco od někoho získat. V takovém případě byste se měli pokusit alespoň

přibližně vyzkoumat, čím se zabývá, co ho hlodá, čeho se mu může nedostávat: zdraví, jistoty, duševní pohody? Rozhodně nepochybuje – každého stále něco hněte, byť jen nepatrně, zvláště pokud vám vytváří problém nebo naopak vy jemu. Nyní si představte nějakou situaci, kdy takový člověk dostává to, co potřebuje.

Představte si například, jak se zabývá oblíbenou činností, kdy zakouší spokojenost, zadostiučinění, pohodu a klid. Nemusíte si hlavu příliš lámat nad příznivým scénářem, prostě si vymalujte jakýkoli obrázek, který vás napadne. Řekněme, že sedí v křesle u krbu s korbelem piva nebo se s rozkoší koupe v moři, prochází se rozkvetlým údolím, jede na kole či prostě skáče radostí. Pokud se vám podaří *vyhovět mu*, dotyčná osoba k vám bez zřetelné příčiny zahoří sympatiemi a udělá, o co ji žádáte, nebo zmírní problematickou situaci.

Co se zde odehrává? Přibližně totéž, co se děje, když sledujete dobrý film. Pod pojmem *dobrý film* si představuji film, jenž v sobě nese pocit svátku života, takže se na něj díváte a najednou je vám jaksi lehko, příjemně, svátečně na duši. Tak film vytváří svátek duše na úrovni mentální i emocionální, zatímco blahodárná vizualizace produkuje totéž na úrovni energetické. Pokud se vám podařilo úspěšně naladit na vějíř konkrétního člověka a uhodnout jeho potřeby, i on pocítí vlnu komfortu.

Rozdíl mezi mentálním a energetickým svátkem je následující: jestliže obdarovaný získává energetickou delikatesu, pocítuje komfort, ale neuvědomuje si, co je jeho příčinou. Ale to už ani není podstatné, protože nejdůležitější je, že se člověk cítí pohodlně právě vedle vás. Odtud plyne i jeho náklonnost. Nutno zmínit, že příznivou vizualizaci musíte činit upřímně, zatímco budete sjednocovat duši i rozum. Pokud se vám podaří od srdce někomu popřát dobro, pak účinek bude ohromný.

Jak víte, osobnost okouzující, magnetickou, silnou, charismatickou tvoří z člověka právě nadbytek volné energie. Silnou energetiku takové osobnosti lidé pocítují nejčastěji mimoděk. Každý z nás je vnímán v závislosti na mělkosti či síle vyzařování, takže v každém případě platí, že *síla vyzařování je úměrná velikosti volné energie a stupni jednoty duše a rozumu*. Nadbytek volné energie

modulované myšlenkami prýští z fontány na ostatní lidi a oni to vnímají. Čím blíže jsou si snahy duše a rozumu, tím čistší je modulace. Ne náhodou všechny silné osobnosti vyvolávají dojem vnitřní celosti a integrity.

Obecně platí, jak jsem již uvedl, že *půvab vychází ze vzájemné lásky duše a rozumu*. Jestliže se duše osvobozuje z izolace, osobnost získává přitažlivou sílu, ovšem její atraktivita neskočí ve vlastní síle, nýbrž v jednotě duše a rozumu. Této jednoty se totiž ostatním lidem nedostává, a proto je dotyčná osoba přitahuje, jako světlo láká motýly. Na energetickém plánu se půvab projevuje jako ryzí vyzařování jednoty duše a rozumu, a pokud je zároveň síla energetických fontán dostatečně velká, osobnost doslova září neopakovatelným kouzlem. Okouzlující osobnost žije v souladu duše a rozumu, tedy v souladu se svým krédem. Nachází se ve stavu svátku duše, kochá se životem a koupe se ve své lásce bez příchuti sebelásky. Tento pocit svátku vnímají i lidé, již danou osobu obklopují.

Takových lidí je poskrovnu, přesto mezi ně můžete proniknout. Musíte se obrátit ke své duši, začít se mít rádi a vyrazit na cestu ke svému cíli; díky tomu se nezmění pouze vaše osobní kvality, ale dokonce i tělo budete mít atraktivnější, tvář sympatičtější a úsměv více odzbrojující. Na cílové dráze bude váš vnější vzhled, tedy dekorace sektoru, odpovídat parametrům vyzařování, při němž jste sami se sebou spokojeni. Není to až tak nepravděpodobné, jak to vypadá. Pokud nevěříte, podívejte se na fotografie, které jste si pořídili v době, kdy jste se procházeli tmavým obdobím svého života.

Jestliže energetické kanály pravidelně trénujete a zvyšujete energetiku, rozvíjíte u sebe mimořádné schopnosti působit na lidi a vyvolávat jejich náklonnost. Dalo by se říci, že chcete-li se stát duší společnosti, je nutné a zároveň postačí, jestliže se vzdáte důležitosti a spojíte své energetické fontány. Osobnost s nadbytkem volné energie vždy vzbuzuje zájem a náklonnost okolí, což se zvláště výrazně projevuje v případě, kdy je frekvence volné energie vyladěna do rezonance s frekvencí myšlenek lidí, již danou osobu aktuálně obklopují.

Řekněme, že se nacházíte ve skupince či větší společnosti a diskutujete na společné téma, přičemž besedníci mají frekvenci myšlenkového vyzařování naladěnu zhruba najeden a tentýž objekt a všichni jako by se kolébali unisono. Spojte své fontány, ať zaplaví ostatní společníky vaší energií. Uvědomte si svou energetickou schránku a pociťte, jak se rozšiřuje a všechny zúčastněné uchvacuje. Tehdy budou mít vaše poznámky daleko větší váhu a ostatní budou vnímat sílu vašich myšlenek.

Bavíte-li se s partnerem, můžete v duchu založit vizualizaci, která pro něho bude příznivá. Pokud při tom zapojíte ještě energetické fontány, uděláte na něho ten nejlepší dojem. Tato metoda vám poskytne velkou převahu v situacích, kdy potřebujete využít osobní kouzlo a sílu – nyní již budete v pracovních pohovorech, na zkouškách, na besedách či v osobních vztazích jenom úspěšní.

Blahodárná vizualizace vás vyladuje na frekvenci společníka nejefektivnějším a nejtolerantnějším způsobem. Zato energetičtí upíři se naladují na vějíř tak, že při tom zasahují bolestné struny či se zarývají do duše; vy ovšem na rozdíl od nich ani po vějíři nelapáte, ani nekradete energii, ba právě naopak dotyčného člověka obdarováváte – on to jistě ocení a bude vám vděčen.

Shovívavost

Pokud víte o nějakých svých nedostatcích, které mohou bránit v dosažení cíle, a domníváte-li se, že neovládáte jisté nutné znalosti a zvyklosti, smířte se s tím. Přijměte sami sebe takové, jakými jste. *Dopřejte si rozkoš mít nedostatky a nevládnout nutnými ctnostmi*, poněvadž vám to velmi pomůže a přinese ulehčení a spokojenost. Pokud s oněmi nedokonalostmi budete bojovat a budete se pokoušet zakrýt, že postrádáte potřebné kvality, bez váhání o sobě dají vědět v době rozhodující zkoušky.

Nepříjemnosti se rozhodně vyvinou v podobě překážek, jež si ale vytvoříte sami. Za prvé vaše pocity viny a méněcennosti vyprodukují nadbytečný potenciál, takže do děje se vloží rovnovážné síly a nepříznivou situaci ještě prohloubí. Za druhé vnější záměr určitě uskuteční vše, co se octne ve scénáři, tedy i to, co: se pokusíte

zablokovat. Například půjdete-li na pracovní pohovor, určitě vám tam položí otázku, které se obáváte, nebo vás požádají, abyste předvedli něco, co neumíte. Především vás však v rozhodujícím okamžiku přepadne ochromující nervozita.

Na co se v takové konstelaci využije vaše volná energie? Na udržení nadbytečného potenciálu důležitosti, na boj s rovnovážnými silami a na řízení situace, která se prudce vymyká kontrole. Čím větší význam totiž přikládáte svým nedostatkům, tím nespoutanější je odpor rovnovážných sil, a tak čím pevněji budete třímat otěže kontroly, tím silnější bude tlak proudících variant, jež se vůbec nebudou hodlat zastavit. Nakonec se veškerá energie záměru vyčerpá a čeho budete v takovém stavu schopni?

Představte si, že s sebou musíte neustále všude vláčet prasátko. Ono se vám snaží vytrhnout, piští a vy bez přestání vynakládáte obrovské úsilí na to, abyste je udrželi a utišili. Jakmile je však vypustíte, razantně se vám ulehčí a budete cítit větší volnost. Nyní je vám totiž zcela k dispozici energie, jíž jste předtím plýtvali na to, abyste nebohé zvíře udrželi, a tudíž ji můžete nasměrovat na další cíle.

Přirovnání s prasátkem není až tak hrubé, jak by se mohlo zdát. Skrýt nedostatky se vám sotva podaří, a proto je lepší soustředit se na své přednosti. Sami se přesvědčíte, o co lehčeji a volněji si budete připadat, jestliže si své nedokonalosti před světem odpustíte a přijmete je, a to i v situacích, kdy se musíte ukázat z té nejlepší stránky. Může se jednat o debatu, zkoušku, vystoupení, soutěž anebo třeba o schůzku. Snižte svou vnitřní důležitost, buďte shovívaví ke svým nedostatkům (odpusťte si hříchy), a uvidíte, že budete mít pocit, jako by vám spadl kámen ze srdce – nadbytečný potenciál se totiž vytratí a uvolní se energie záměru.

Boj s vlastními nedokonalostmi je typickou ukázkou nesmyslné práce vnitřního záměru – jako byste pozorovali mouchu, která stále dokola naráží do okna. Odstranění nadbytečného potenciálu a uvolnění energie vám poskytne ohromnou výhodu.

Nadarmo se neříká: „Oči se bojí, ruce dělají.“ Co je lepší? Trápit se pochybnostmi, plácát se ve svých komplexech, slintat nad přáními a křečovitě skrývat vlastní nedostatky, nebo naopak ze sebe tyto

trable setřást a klidně se věnovat práci očištěného záměru? Jestliže se vám důležitost nepodaří zahodit, pak je nutné, abyste polevili v řízení situace a přešli od přežívání k aktivnímu jednání. Zkrátka začněte něco dělat, ať by to bylo cokoli, dokonce ani nehraje roli, zda budete fungovat efektivně, nebo ani ne. Proč byste si nemohli dopřát, že se vám něco úplně nepodaří? Potenciál důležitosti se i tak rozptýlí v procesu pohybu, nato se energie záměru osvobodí a vy získáte vše, co chcete.

Hledání práce

V závěru této kapitoly bych rád demonstroval principy transurfingu včetně ladění na vějír na jedné příkladové úloze, která se jistým způsobem dotýká každého z nás. Určitě jste se již v různých zdrojích dočetli o tom, jak byste si měli připravovat životopis a vůbec se chovat na pohovorech, přesto možná na základě níže uvedených informací dokážete snadno vytvářet vlastní nové užitečné závěry.

Pro začátek si musíte vyjasnit, jaká práce je *ta vaše*. Zde se lze absolutně spolehnout na metodu výběru cíle a dveří, takže se nebudu opakovat. Pouze mějte na mysli, že skutečně disponujete právem vybírat a že možnosti výběru jsou omezeny pouze vlastním záměrem a úrovní důležitosti. Když si hledáte vhodné zaměstnání, nepřemýšlejte o jeho prestiži, prostředcích dosažení a svých nedostatcích, nýbrž pouze o tom, zda takovou práci skutečně potřebujete.

Řekněme, že jste zapochybovali, že se vám podaří najít ve zvolené profesi volné místo. Měli byste vědět, že v takovém případě vám kyvadla připraví všechny podmínky k nespokojenosti, rozčarování, a dokonce zoufalství. Toto si musíte uvědomit a neustále se přesvědčovat, že *máte právo vybírat si, a pokud jste si zadali objednávku, dříve či později se vyplní*.

Ve spánku funguje váš záměr okamžitě na rozdíl od skutečné materiální realizace, která je inertní, táhne se jako smůla, a proto je potřeba čas, trpělivost a zejména nezvratné přesvědčení, že k vyplnění objednávky dojde vždy. Takže doporučuji použít

následující diapozitiv: *sami provádíte výběr a určujete, jakou práci budete mít, ale kde se volné místo najde a jak, se vás netýká*. Vy si pouze musíte vybrat a mít pevný záměr, že objednávku obdržíte. V prostoru variant existuje vše! To se jen kyvadla snaží vnutit rozumu něco jiného.

Pokud ovšem nemáte možnost čekat, musíte se spokojit s tím, co máte v daný okamžik, což je, doufám, pochopitelné. Ale získáte-li zaměstnání, které vám zajišťuje životní minimum, můžete si zadat objednávku na to nejlepší místo, jaké si můžete přát, a klidně čekat na její naplnění.

Jestliže se vám práce líbí, a přesto pociťujete jakousi duševní strnulost, nosíte v sobě diapozitiv s tím, jak dobře děláte tuto práci jakou spokojenost a zadostiučinění vám poskytuje. *Pokud se toto nervózní ochromení s postupem času nerozplyne, znamená to, že se jedná o duševní diskomfort*. V takovém případě byste měli vyzkoušet jiné varianty.

Jakmile si přidělíte vhodnou profesi, začněte si v hlavě přehrávat diapozitiv o tom, *jak je cíl již dosažen*. Zároveň samozřejmě nesmíte sedět s rukama v klíně, nýbrž plnit to, co se od vás vyžaduje. Ale než si začnete sestavovat svůj projev a připravovat se k debatě, je třeba, abyste svůj záměr obrátili ideálním směrem.

Bylo by chybou soustředit se na cíl *být přijat do zaměstnání*. Naopak cíl musí být v myšlenkách přítomen jako diapozitiv, kde *vy jste již přijati, zatímco ostatní poněkud zaostávají*. Jestliže totiž přemýšlíte o tom, zda vás přijmou nebo ne, nevědomky plánujete scénář porážky. *Vzpomeňte si na přenosové řetězky* – první článek obnáší sestavení projevu, takže vnitřní záměr soustřeďte právě na to.

Vypracováváte-li si životopis, uvádějte vše, co umíte, ale *poukazujte pouze na jednu činnost, již upřednostňujete*. Z různých důvodů: za první, jestliže se snažíte ukázat, že jste ochotni pracovat na jedné věci, druhé, ba i třetí, tímtež poukazujete na svou nejistotu a riskujete, že vzbudíte nedůvěru zaměstnavatele, který si bude myslet, že přijmete jakoukoli práci. Za druhé, pokud si před sebe stavíte hned několik cílů, jako byste se rozpouštěli do široka a váš záměr se z kompaktního jádra měnil na amébu. Za třetí, nakládáte-li si na sebe

příliš mnoho, hromadíte kolem sebe nadbytečný potenciál, takže ve výsledku nezískáte v podstatě nic. Vybírat lze, avšak na jeden pokus přináleží výběr pouze jedné věci. Když vybíráte hračku, tak přece také nepožadujete, aby v sobě skloubila vlastnosti panenky, stolní hry a zbraně?

Určete si, kým ve skutečnosti chcete být a jaká funkce právě vám sedne nejlépe. Nemusíte se ostýchat, protože práci si vybíráte vy, a navíc pamatujte, že o místo pod sluncem nemusíte bojovat – máte právo vybírat si. Neslevujte ze svých požadavků a nenechte se znepokojit tím, že takové práce je snad nedostatek. *Pokud si dopřejete něco mít, získáte přesně to, co chcete*, a vůbec vás nemusí zajímat, jak se to uskuteční – tuto starost klidně přenechejte vnějšímu záměru.

Jestliže píšete životopis, *vnitřní záměr má v úmyslu ukázat, jak vynikající jste specialista, kdežto vnější záměr se soustřeďuje na to, co míní získat zaměstnavatel*. Vnímáte ten rozdíl? Výtečné experty samozřejmě potřebují všude. Pokud jste však na poli hledání práce nováčkem, zřejmě vás dostane do absolutních rozpaků, jestliže zaměstnavatel upřednostní sice znamenitého odborníka, jenž ovšem nedisponuje tolika přednostmi jako vy.

Soupeř vás předstihne především proto, že jeho parametry přesněji zapadají do představ zaměstnavatele o jeho povinnostech. Ale vždyť i vy jim odpovídáte, a dokonce ještě více! A v tom je ten háček – ono *ještě více* vytváří situaci, kdy lepší je nepřítel dobrého: zaměstnavatel je zcela pohroužen do svého vnitřního záměru vybrat odborníka odpovídajícího parametrům, které sám určil, a nyní naráží do okna, aniž by o kousek dál viděl onu širokou a otevřenou branku v podobě vaší osoby.

Vzhledem k tomu, že rozum nedokáže přání zaměstnavatele předpovědět, bude se vás snažit předvést jako *mistrovské dílo*. Jenže trh diktuje zcela jiná kritéria. Usilujte tedy o to, abyste se prezentovali v tom nejlepším světle, ovšem bez přehánění, a zároveň všechny své myšlenky a motivy nasměrujte na problémy zaměstnavatele. Neustále se sami sebe ptejte, *co od vás míní získat, co potřebuje*. Postavte se na jeho místo.

Místo můžete získat docela jednoduše. Prohlédněte si volná místa ve svém oboru, vytvořte si seznam schopností a požadovaných kvalit kandidátů a přesvědčíte se, že se v mnohém opakují. Vypíchněte vše, co se vás týká, vylad'te schopnosti a vlastnosti, a získáte to, co chce ve vašem životopisu vidět zaměstnavatel. V podstatě byste do něj mohli veškeré požadavky doslova okopírovat. Snažte-li se něco příkrášlit, *vyjadřujte se nikoli vámi vymyšlenými frázemi, ale jazykem, kterým hovoří sám zaměstnavatel.*

Představte si, že práci nehledáte, ale jste zaměstnavatel, jenž sestavuje životopis pro ideálního zaměstnance. Díky tomu bude váš životopis odpovídat nikoli vašim, ale jeho kritériím. Prohlédněte si proto dostatek inzerátů o volných místech a vžijte se do kůže těch, kdo je podávají. Je možné a také potřebné ukázat vše co umíte, avšak *zvláště byste měli podtrhnout a vyzdvihnout právě to, co je žádáno.* Váš životopis musí vynikat zřetelným souzněním s potřebami zaměstnavatele.

Ještě než životopis umístíte například na internet, *postavte se na místo zaměstnavatele a vyhledejte životopisy odborníků ve vašem oboru.* Slibuji, že se dopátráte docela dost informací, a tak získáte obrovskou převahu. Jde o to, že většina uchazečů, kteří se řídí pouze vnitřním záměrem, jde rovnou do rubriky hledání volných míst a tam připíchnou svůj životopis. Vyzkoušejte pro začátek vyhledat životopisy expertů, již se ucházejí o vaši funkci, a představte si, že to vy vybíráte kandidáty. Uvidíte všechny klady i zápory konkurentů, pochopíte, co cítí zaměstnavatel, když tyto životopisy pročítá, a uvědomíte si, co byste měli v tom svém změnit.

Když životopis sepišete, lze jej rozeslat do různých společností. Do jejich dveří se nemusíte dobývat, necht' se vám samy otevřou. Prezentujte se bez naléhání a *jednejte tak, aby si vás vybrali sami.* Například otiskněte životopis v různých sdělovacích prostředcích. Nezahrnujte svět svými přáními a snahami, ale *z hledám zaměstnání přesuňte těžiště aktivit na inzerování své přítomnosti na trhu práce.* Pokud možno *dovolte práci, aby si vás našla.* Nikdy nezasílejte jeden a tentýž životopis dvakrát. Je třeba si sám sebe vážit a znát svou cenu, a proto jste-li exkluzivním expertem, rozešlete životopis do pracovních agentur a klidně vyčkávejte na úlovek.

Nepočítejte s okamžitou odezvou, dokonce možná budete muset na splnění objednávky čekat docela dlouho. To závisí na čistotě vašeho záměru. Pokud vaše přání hoří jasným plamenem, rovnovážné síly vám budou klást všemožné překážky. Často se objednávka vyplní teprve tehdy, když se naděje již vytratí. *Čím lhostejnější vztah chováte ke své objednávce, tím rychleji se vyplní.* Absence přání vám poskytuje volnost, díky níž se můžete soustředit na záměr jednat namísto toho, abyste jenom přežívali i kvůli možnosti neúspěchu.

Konečně vás pozvali na pohovor. Zvláště důkladně byste nyní měli sledovat, kam se orientuje váš záměr. Jestliže budete myslet na to, co práce v daném podniku poskytne vám, budete mít jen úzkoprsý vnitřní záměr, zatímco *koncentrace myšlenek na to, co mu dáte vy sami, budou záměrem vnějším.* Nastal čas, abyste z hlavy vyhnali cílový diapozitiv, odvrátili se od sebe a zcela se soustředili na potřeby zaměstnavatele – *zajímejte se výhradně o jeho vnitřní záměr.*

Z reklamních prospektů si zjistíte co nejvíce o příslušné společnosti a *definujte si, na co jsou v ní zvláště pyšní a jaké rozdílly podtrhávají ve srovnání s konkurencí.* Dobře si to ujasněte a určitě se o tom na pohovoru zmiňte, protože každá společnost, j stejně jako každé kyvadlo, má svou rezonanční frekvenci. Tato frekvence je charakterizována množstvím různých parametrů a proto definujte podstatu dotyčné firmy a zjistíte si, jaká etika v ní funguje – pevně stanovená, či volná? Jak fungují mezilidské vztahy – jsou ryze pracovní a oficiální, nebo přátelské? Co se ve vztahu k práci cení více – entuziazmus a iniciativa, nebo disciplína a výkony; kolektivní práce, či individualita a tvůrčí pohled? A tak dále – to všechno jistým způsobem ovlivňuje spolupracovníky, vymezuje styl jejich chování a dělá z nich členy kolektivu. *Pokud se vám podaří uchopit duch společnosti, budou vás již na pohovoru přijímat jako jednoho z vlastních řad.*

Před pohovorem si dopřejte shovívavost ke svým nedostatkům a k absenci jistých kladů. Jestliže víte o nějakých svých nedostacích, jež by mohly zabránit tomu, abyste práci dostali, a tušíte-li, že postrádáte určité znalosti a zvyky, *smiřte se s tím.* Přijměte se takoví, jací jste. Přijměte u sebe vše, co byste jindy chtěli skrýt, a klidně se vydejte na

pohovor. Ideální kandidáti neexistují, stejně jako neexistují ideální zaměstnavatelé, a tak lze směle odhodit vnitřní i vnější důležitost. Před sebou se z ničeho ospravedlňovat nemusíte, natož pak před ostatními. To nicméně neznamená, že na svých nedostacích vůbec nemusíte pracovat. Ovšem v okamžiku pohovoru je naprosto nezbytné, abyste si ony nedokonalosti dopřáli.

Všichni víme, že na pohovoru nesmíme být nervózní, a proto se mnozí snaží silou vnitřního záměru se vzrušením bojovat. Jenže i když se budete přesvědčovat, jak moc jste klidní, a budete se přemlouvat, že se vůbec nevzrušujete – všechno bude na nic. S nervozitou se vám nepodaří vyrovnat, pokud neodstraníte její příčinu. Budete-li s ní zápasit, může vás natolik ochromit, že si budete připadat jako mumie egyptského faraóna. *Nervozity se lze zbavit jediným způsobem: včas se smířte s porážkou.*

Přání být přijat vytváří nadbytečný potenciál, takže čím větší význam připisujete úspěšnému výsledku a čím je pro vás důležitější, abyste danou práci získali, tím menší šance vám zůstane. *Je nutné, abyste záměr očistili od přání.* Jdete na pohovor nikoli proto, aby vás přijali, nýbrž proto, abyste *absolvovali pohovor*. Nikoli jím projít, ale skutečně jej podstoupit. *Nesoustřeďte se na cíl, ale na proces.* Žijte průběhem pohovoru a užívejte si jej. Nikdo tam nikoho neuštke, nemáte co ztratit. Jen se uvolněte a uklidněte se; *naladte se na něj.* Je to přece úžasná příležitost představit se v nejlepším světle, tak si ji dopřejte. Zapomeňte na chmurné myšlenky, že zase šlápnete do bláta. S porážkou jste se již smířili, což znamená, že nemáte o co přijít.

Všechny myšlenky uchazeče se orientují na to, aby se ukázal v co nejlepším světle, což odpovídá vnitřnímu záměru. Jak se můžete prezentovat ještě lépe? *Pomocí vnějšího záměru, který obrací upřímný zájem na problémy zaměstnavatele, poněvadž pouze v jejich světle se můžete ukázat lepšími.*

Při zodpovídání dotazů tedy debatu neustále vztahujte ke kontextu problémů zaměstnavatele, ovšem zároveň *zřetelně odpovídejte na zadané otázky, aniž byste vedli plané řeči a odbočovali od tématu.* Zaměstnavatele značně roztrpčuje, jestliže uchazeč na otázky neodpovídá konkrétně a namísto toho se pouští do

rozvláchných vysvětlování. Jakmile se však naskytne příležitost, dotkněte se témat ve smyslu, čím se zabývá společnost zaměstnavatele, na co je hrdá nebo jaké má potíže. Pohovor je třeba vést pouze na této platformě tak, aby *vaše klady byly uvedeny ve světle problémů společnosti*. Pohovořte se zaměstnavatelem o jeho obtížích, jakož i o tom, jak svými profesionálními schopnostmi dokážete pomoci s jejich řešením. Nyní mluvíme o vnějším záměru. *Pokud se vám podařilo navést hovor do řečiště problémů zaměstnavatele, počítejte s tím, že hra se již děje podle vašeho scénáře.*

Koneckonců nepodaří-li se vám vybranou práci nakonec získat, znamená to, že nešlo o tu pravou. Ještě nevíte, jakých problémů jste se tak snadno a šťastně vyvarovali. Klidně čkejte na jinou, vhodnou práci a dostanete ji. Stane-li se, že vás bohužel přijmou na *cizí práci*, očekávejte problémy. Proto raději vyhledejte nějakou vlastní práci, což už umíte – především myšlenky na ni ve vás nesmějí vyvolávat ani sebemenší duševní diskomfort. Pak budete chodit do práce jako na svátek.

Shrnutí

K dosažení vlastních cílů využívejte vnitřní záměr ostatních lidí. Základ vnitřního záměru tvoří pocit vlastní významnosti. Není třeba snažit se změnit ostatní, ale nemá cenu měnit ani sebe sama.

Chcete-li se chovat nenucené, přeorientujte svou pozornost ze sebe na druhé.

Zahrajte si hru na zvýšení pocitu významnosti ostatních lidí.

Pozornost k sobě přitáhnete, budete-li v dostatečné míře projevovat zájem o své okolí.

Ve společenském styku nikdo neocceňuje to, nakolik jste zajímaví, nýbrž to, jak se hodíte k realizaci jeho vlastní významnosti.

Pokud se o lidi zajímáte, dělejte to upřímně.

Vnější záměr umožňuje realizaci záměru vnitřního u ostatních lidí.

Vzdejte se záměru obdržet a změňte jej na záměr darovat.

Ve výsledku získáte to, čeho jste se vzdali.

Hádky i kritika představují zápas rozumu s prouděním variant.

Vzdejte se všech jednání, jež uštědrují úder do pocitu významnosti někoho jiného.

Na počátku debaty s kýmkoli se obraťte do téže strany po proudu.

Neobhajujte své chyby, ale vědomě je uznávejte. Přijměte roli svědka cizí pravdy.

Projev nefalšovaných sympatií k jisté osobě odstraňuje její ochranný štít.

Žádost o velkou službu také napomáhá.

Blahodárná vizualizace vyvolává pohodlí na energetické hladině.

Síla vlivu osobnosti je úměrná velikosti volné energie. Kouzlo – to je vzájemná láska duše a rozumu. Dopřejte si luxus mít nedostatky a nedisponovat některými přednostmi.

Nadbytečný potenciál vnitřní důležitosti se rozptyluje v jednání.

Kapitola III

Koordinace

Abyste svých cílů dosáhli, vůbec nemusíte být silní a nemusíte si přespříliš věřit. Existuje jiná, mnohem účinnější alternativa. Koordinace je jednoduchá metoda, jak lze myslet a jednat tak, aby byl úspěch vždy na vaší straně. Postup je stejný, jako když se učíte jezdit na kole. Jakmile se vám to jednou podaří, život se vám změní k naprosté spokojenosti.

Nechci ani nedoufám
– mám záměr.

Labyrint pochybností

V cestě k cíli skrz správné dveře vám nemůže bránit nikdo a nic mimo vás samých, přesněji řečeno, vám ji může překazit pouze absence víry a také pochybnosti. Obecně platí, že nevěřit a pochybovat je jedno a totéž, nehledě na to, že obojí způsobuje, že vnitřní záměr je neúčinný a vnější prakticky nemožný.

Můžete dělat, na cokoli pomyslíte, ale všechno půjde špatně, budete-li pochybovat. Čím více si budete přát jednat dobře, tím horší bude výsledek. Nedostatek víry ve vlastní možnosti spolu se zvýšeným vyhodnocením složitosti vnějších problémů vede k nervozitě až ochromení, přičemž ochromení bývá následkem snahy o potlačení nervozity. Vnější důležitost plodí toužebné přání dosáhnout cíle, zatímco vnitřní důležitost vzbuzuje pochyby o vlastních možnostech a dohromady se slévají v pocit nejistoty.

Nejistota maximálně umocňuje úsilí vnitřního záměru, když se snaží dosáhnout cíle. Účinek takového vzepětí bude ovšem přímo opačný záměru, a to dokonce i tehdy, nevěnujete-li pozornost působení rovnovážných sil. Energie se totiž rozptyluje na udržení hned několika nadbytečných potenciálů. Podívejte se, kolik se jich najde: vnitřní a vnější důležitost, toužebné přání, úsilí ovládat se a mít situaci pod kontrolou. Volné energie na to všechno zkrátka není dost, a proto je člověk strnulý, napjatý a jedná nemotorně a neohrabaně. Ve výsledku ho rádoby ovládnutí situace ještě více sevře.

Nakonec vás může posednout taková nervozita, že nebudete schopni se pohybovat, natož něco srozumitelného říkat. Jako byste měli záměr sevřený ve svěráku – jenže ve skutečnosti vám zcela chybí, jelikož jste veškerou jeho energii investovali na podporu nadbytečných potenciálů. Pochyby, projevující se v podobě starostí a nespokojenosti, směřují jako potrava přímo ke kyvadlům. Vaše ustaranost pramení z předpovědí typu: „Co bude, jestli...“ poněvadž ve stavu nejistoty a pochyb bývá prognóza zpravidla pesimistická. energii pak vynakládáte na přehrávání negativních scénářů, a tedy na

pouhé přežívání, jež energii záměru také vyčerpává. V daném případě však samotný fakt jejího čerpání není tak hrozný jako účel jejího vydání. Nespokojenost, starosti a strach fungují jako silné generátory nejhrošších očekávání, která se, jak víte, realizují.

Další zdroj nejistoty hledejme v pocitu viny, jež jako by rozvíjela méněcennost, pocit příkoří, nedůstojnost. Kde by se tu vzala nějaká jistota! Pocit viny a vše, co se k němu váže, vede k zúžení energetických kanálů. Energie záměru pak vystačí pouze na to, abyste jednali liknavě, nerozhodně a neschopně. Pokud vás navíc sužuje pocit viny, budou se kolem vás ustavičně motat manipulátoři jako můry kolem lampy. Jestliže totiž vytuší něčí slabost, sami si na váš účet budou upevňovat postavení a klidně budou pohlcovat vaši nechráněnou energii. Neustále budou brnkat na strunu vašeho pocitu viny, a protože vy jim stále něco vysvětlujete a ospravedlňujete se před nimi, čím dál více posilujete svou nejistotu.

Nejistota je původcem začarovaného kruhu: čím silnější je důležitost a přání, tím větší je nejistota. Čím pevněji držíte v rukou kontrolu nad sebou samými a nad situací, tím větší je strnulost. Čím více máte starostí a nespokojenosti, tím rychleji se ospravedlňují. Pocit viny obecně převrací život v žalostné živoření smolaře.

Chcete-li z tohoto labyrintu uniknout, musíte nějakým způsobem získat jistotu. Jednu možnost představuje briskní přechod do útoku vůči okolnímu světu, poněvadž zaútočíte-li, máte v úmyslu demonstrovat sílu a zároveň skrýt nejistotu. Pokud na svět působíte silou a rozhodností, usilujete o vybudování stěn pro svou jistotu. Taková cesta bohužel vyžaduje velká energetická vydání a navíc se spolu s aktuálním dílem beztak zhroutl, neboť energii silového působení investujete na vytváření nadbytečných potenciálů a na odpor proudění variant. V každém případě dříve či později utrpíte porážku a znovu budete muset bojovat a stavět stěny jistoty.

Jistoty lze nabýt také tak, že pro ni nebudete budovat vůbec žádný základ, a tedy budete hrát vabank. Přehnaná sebedůvěra je v podstatě totéž jenom naruby: jako byste na pustopustém místě viděli něco, co tam není. Jestliže totiž vaše jistota nestojí na pevném základu, vzniká také nadbytečný potenciál. Navíc zde nejde pouze o sám potenciál, ale též o to, že jednáme-li sebevědomě, můžeme se

dotknout něčích zájmů. Představte si nějakého člověka, jak stojí uprostřed pouště a huláká: „Celý svět mi leží u nohou!“ Heuréka – nikoho svým prohlášením neutlačuje, a proto se do něho rovnovážné síly nenavážejí. Pokud však bezdůvodná či nepodložená jistota konfrontuje možnostmi někoho dalšího, rodí se vztahy závislosti. Jistota, jež se zakládá na srovnání sebe sama s jinými lidmi, představuje ryzí nadbytečný potenciál, a to zejména tehdy, provází-li ji pohrdavý či přezíravý vztah vůči dotyčným osobám. Taková falešná sebejistota bude dříve či později určitě odměněna ránou do nosu či, promiňte, kopancem do zadku.

Jiný typ falešné jistoty je založen na dočasném emocionálním vzestupu, neboť vzniká jako rozjařený stav bázlivého člověka, kterého náhle popadla chuť na značnou dávku sebevědomí. Tato exaltovaná jistota se ovšem zdrží jen velmi krátce.

Jak lze získat dlouhodobou jistotu? Sami chápete, že bojovat s nejistotou je holý nesmysl; nelze ji však ani skrýt za zástěrku falešné kuráže. Beztak by se ji utajit nepodařilo, zato energie vydaná na její vytvoření by se obrátila proti vám. Určitě postrádá smysl, pokud byste si nabytí jistoty prikazovali, a rozhodně plýtváte silami, nutíte-li se být smělí a rozhodní, když to ve skutečnosti nefunguje. Nakázat si, že se budeme ovládat, taktéž nelze. Jak jsme si ukázali výše, energie záměru se nesnižuje, zkrátka se rozděluje ještě na podporu kontroly, proto se jí zkrátka nedostává na působení.

Dále nemá cenu, abyste se snažili u sebe vypěstovat nějakou víru – ta se rozvíjí rozhodným jednáním. Jakmile člověk přestává bojovat a začíná jednat, energie záměru se uvolňuje a přesunuje se z nadbytečných potenciálů na realizaci vašeho konání. Je to tak: „Oči se bojí, ale ruce dělají,“ a vše se daří. *Avšak jednáním se nerozvíjí sebejistota, nýbrž se osvobozuje energie záměru.* Jistotu rozvinout nelze, neboť funguje jako energie – buď ji máte, nebo nemáte.

Jistotu, podobně jako víru, nelze získat ani autosugescí, takže se sice můžete až do umdlení ujišťovat, že si věříte, a přesto bude vaše počínání zcela naivní a nesmyslné. Jako byste bojovali s následky nemoci, aniž byste odstranili její příčinu. Provází-li vás nejistota, můžete s ní dělat, co chcete, a stejně se nikam nevytratí; budete-li se naopak snažit všemi prostředky sebedůvěru získat, opět neuspějete;

dokonce ani nedokážete podpořit takové vyzařování myšlenek, díky němuž byste se neustále nacházeli na vlně jistoty. Ráno si klidně můžete říci: „Absolutně si věřím, nic mě nemůže rozhodit. Jsem pevný jako skála.“ Vyzkoušejte si to a uvidíte, co se stane. Nějakou dobu se opravdu budete cítit docela sebejistě, což ve vás vzbudí ještě větší víru v sebe sama a také radost. Jenže záhy některé kyvadlo vymyslí nějakou bídnou provokaci a ani si nestačíte všimnout, jak se z vlny jistoty skutálíte. Opět se rozčlíte či se vás zmocní deprese, protože se opakovaně vyskytla jakási nepříjemnost, něco vás štve a vy se znovu bojíte či se nenávidíte. Po kolikáté se již stalo, že kdesi vpředu se mihnul záblesk naděje, jenže vy jste se jako pokaždé trefili do slepé uličky.

Jak se máte z tohoto zamotaného labyrintu vymotat? Nijak, neboť východ z něj neexistuje. *Kletba labyrintu spočívá v tom, že musíte přestat hledat východ a musíte se zřeknout důležitosti, a pak se jeho stěny zborší.* Nejistota vzniká na vrub dvou druhů příčin. První skupinu tvoří vnitřní příčiny, ke kterým patří nadbytečné znepokojování se vlastními vlastnostmi, z čehož pramení pocity nespokojenosti sama se sebou z důvodu existence nedostatků a absence kladných vlastností, pocit méněcennosti při srovnávání se s ostatními, ostýchavost, obavy, že utrpíte porážku nebo budete svému okolí připadat směšní a tak dále. Druhá skupina obsahuje vnější příčiny spjaté s neadekvátně zvýšeným hodnocením nastalé situace, jehož následkem vzniká neopodstatněná nespokojenost z důvodu, že vaše nízké vnitřní schopnosti neodpovídají vysokým vnějším potřebám, dále se objevuje až zbožnost před vnějškem, pocit, že jste tím nejmenším človíčkem v obrovském městě, a konečně nic než strach z reality, která nás obklopuje.

Na tomto místě opět vypomůže paradox: *chcete-li získat jistotu, musíte se jí zříci.* Stěny labyrintu jsou vystavěny z důležitosti, a pokud jím procházíte, snažíte se zbavit se nejistoty a získat jistotu. Jenže jistota je pouhá chiméra, jen další vynález kyvadel, falešný prelud, past na důležitost; je hrou kyvadel, v níž kyvadla vždy vítězí. Kde existuje víra, tam se vždy najde místo pro pochyby a stejně tak tam, kde panuje jistota, se najde prostor pro kolébání a nerozhodnost. Jistota je jakási víra v úspěch, a tak úplně stačí, aby se do každého

scénáře vloudil nějaký negativní šotek, jediná malinkatá úprava, a její stěny se z bortí.

Podstata jistoty je vystavěna na nadbytečných potenciálech a vztazích závislosti, tudíž lze na dané téma uvést několik pravděpodobných variací: „Jsem plná/ý odhodlání. Jsem pevná/ý a neoblomná/ý jako skála. Daří se mi lépe než ostatním. Nic mě nemůže zastavit. Všechny překážky překonám. Jsem silnější a statečnější než ostatní.“ A tak dále.

Jistota zkrátka není nic víc než dočasný nadbytečný potenciál, a ať ji vybavíte sebevíc atraktivním obalem, vždy jím i zůstane. Vzhledem k tomu, že jistota rovná se nejistota s opačným znaménkem, dokonce ani sebeovládání není víc než dočasné hromadění napětí. Oba potenciály navíc vyžadují spoustu energie a přinejmenším ten první bude neodvratně narušen rovnovážnými silami. Proto když se honíte za jistotou, jsou vaše snahy tak neplodné, jako byste se hnali za přízračným štěstím, které se rýsuje kdesi v budoucnosti.

Takto jsme spolu nyní zbourali další falešný stereotyp. Ale jak lze žít bez jistoty? Transurfing namísto ní navrhuje jinou variantu – *koordinaci*. Co koordinace představuje a znamená, zjistíte z dalšího výkladu.

Koordinace důležitosti

K čemu vůbec jistotu potřebujeme? Abychom směle a rozhodně dobývali své místo na slunci. Kyvadla nám vnutila jeden neotřesitelný postulát: člověk nic nedostane jen tak, a tudíž chcete-li dosáhnout svého, musíte o vše bojovat, domáhat se toho, vyžadovat, opomíjet konkurenci, používat lokty. Jistotu potřebujete k tomu, abyste jednali směle a rozhodně.

Ale cesta boje a soupeření není jediná možná, to už víte. Pokud se bez scénáře kyvadla obejdete, klidně a bez škemrání si můžete vzít, co vám náleží, a vůbec o to nemusíte zápasit, nýbrž postačí, získáte-li odhodlání mít to, co chcete. Pro kyvadla představuje svoboda výběru jistou zhoubu. Pokud si každý bude brát, co mu patří, aniž by o to bojoval, aniž by mrhal energií na vytváření překážek a na jejich

následné překonávání, pak jim zbudou prázdné sítě. Bez ohledu na to, že si náš svět lze bez kyvadel představit jen těžko, věřte tomu, že falešné stereotypy jimi vytvořené nevypadají až tak neochvějně jako řekněme zákony mechaniky. *Uvědomění a záměr vám umožňují ignorovat hru kyvadel a dosáhnout svého bez boje. A jakmile získáte svobodu bez boje, již nepotřebujete jistotu.*

Jediným původcem nejistoty je důležitost. Opakuji, že jistota odpovídá témuž potenciálu nejistoty, pouze má opačné znaménko. Obojí spojují společné kořeny – *závislost na vnějších faktorech a podmínkách*. Namalujme si tuto situaci jako obrázek: kyvadlo vede člověka po své cestě, přičemž ho tahá za provázky jako loutku. Zdá se, že dotyčná osoba si nejenže nedokáže vybrat svůj směr, ale že se ani nezvládá samostatně pohybovat. Pokud jsou provázky napnuté, kráčí přesvědčivě jako klučina za ruku s mámou. Jakmile se povolují a začínají se úzkostlivě třepat, přepadá dotyčného nejistota, a tak usiluje o to, aby se provázky znovu napnuly.

Není to tak, že by kyvadlo člověka drželo, to on se nepouští provázků důležitosti. *Bojí se jich přestat držet, protože se nachází v moci závislosti, která vytváří iluzi opory a jistoty*. Klučina se nakonec matčiny ruky pustí a půjde svou cestou – ona sama ho k tomu popožene. Kyvadla budou naopak každého všelijak přesvědčovat o tom, že si cestu sám vybrat nedokáže a ani se nezvládne pohybovat bez opory provázků. Setřesete-li tedy ze sebe napětí a necháte nitě důležitosti být, dokážete volně jít, kam se vám zachce, a podaří se vám vybrat si cíl, aniž byste o něj museli svádět boj.

Jedinec, jenž získá svobodu, již iluzorní jistotu nepotřebuje. Jediné, bez čeho se neobejde, aby neupadl, je koordinace. V područí kyvadel, na provázcích důležitosti, si navykl nacházet stabilitu a oporu, jenže kvůli témuž byla neustále narušována jeho rovnováha a on se na těchto pseudopojistkách bezmocně houpal, zatímco kyvadlu předával energii. Pustí-li se jich, bude k udržení rovnováhy zapotřebí jediné – nevytvářet na půdě důležitosti žádné nové nadbytečné potenciály.

Berličku v podobě jistoty již nepotřebuje, protože pokud nemá důležitost, nemá ani co chránit a co dobývat. Nemusí se ničeho bát a ničím se znepokojoval. Pokud pro něho nic nemá nadbytečný

význam, vrstva jeho světa není zkreslena nadbytečnými potenciály. Vzdává se boje a pohybuje se po proudu. Je prázdný, proto ho nelze zachytit. To však neznamená, že visí ve vzduchoprázdnu. Právě nyní, pokud si to jen bude přát, získává svobodu výběru. Nemusí bojovat. Prostě klidně půjde a vezme si, co mu patří. Nemluvíme již o vratké jistotě, nýbrž o klidné a vědomé *koordinaci*.

Kde pramení pocit pohody? Ve stavu, kdy neexistuje vnitřní důležitost, a tím pádem si nikdo nepotřebuje nic dokazovat. Pokud se považujete za důležitou osobu, máte tendenci to všem ukázat, a tak se formuje nadbytečný potenciál. V takové situaci budou rovnovážné síly dělat vše pro to, aby mýtus o vaší důležitosti zbavily slávy, a zároveň budou neustále vytvářet podmínky, v nichž bude jistota podstupovat zkoušky odolnosti.

I ten nejmenší pocit křivdy ponouká člověka k tomu, aby zabojoval o zvýšení své významnosti a její potvrzení. Vzdejte se nutnosti všem i sobě něco dokazovat a přijměte ji za axiom. Jestliže si vyberete, že se budete bít o vlastní důležitost, utratíte bojem celý svůj život, ale vzdáte-li se jej, významnost se *vzápětí* stane vaší součástí.

Nejistota a nedůvěra v sebe sama pramení především z nízkého sebehodnocení. Jak byste je mohli zvýšit? Očekáváte, že vás nyní budu přesvědčovat, abyste uvěřili, že ve skutečnosti jste mnohem lepší, než si myslíte? Mnozí psychologové tak postupují, aniž by nějak lstivě mudrovali. Hodnocení vašeho okolí je skutečně přímo úměrné vašemu vlastnímu hodnocení, pokud nehraníci s pochybováním o sobě sama. Jakmile sami uznáte, aniž byste sami sebe klamali, že disponujete celkem vysokou významností, ostatní s vámi budou souhlasit. Problém spočívá pouze v tom, že přesvědčit sebe sama není až tak snadné. Jen si vyzkoušejte, že máte-li sebehodnocení nízké, o opaku se vám sebe nepodaří přesvědčit ani náhodou. I kdybyste se všemožně přemlouvali, nikdy zcela neuvěříte v to, že máte opravdu velkou cenu. Kam se poděly vaše přednosti? Zůstaly tu jen nedostatky.

Neapeluji na vás, abyste uvěřili ve své klady, a tak si zvýšili sebehodnocení, poněvadž nakonec byste dosáhli buď vratké sebejistoty, nebo ještě více zasmušilosti. *Navrhují vzdát se boje za*

významnost – není třeba ani věřit, ani se přesvědčovat. Zkrátka se zřekněte boje a pozorujte, co se bude dít. Budete se divit. Lidé ve vašem okolí se k vám začnou chovat uctivěji, jako by váš význam v jejich očích vzrostl. Jakmile se s tímto vyrovnáte, už se nebudete muset přesvědčovat a věřit. Budete prostě *vědět*.

Tento paradox funguje spolehlivě. Boj o vlastní význam každému odebírá volnou energii a nasměrovává ji na zápas s prouděním variant, a tedy na vytváření nadbytečných potenciálů, což plodí vítr rovnovážných sil. Výsledkem bývá velmi zašmodrchané klubko problémů se všemi možnými škodlivými následky, jež nedokážete rozmotat. Zkrátka se vzdejte boje za svou významnost a nezbude vám, než se pouze divit a radovat se z výsledků. V takové situaci ve svých očích vyrostete jakoby sami od sebe a vaše okolí bude souhlasně přikyvovat.

Stejně jako je nesmyslné uměle si zvyšovat sebehodnocení, je nejapné vnuccovat si pocit viny. Máte-li k tomu předpoklady, nikdy se viny nedokážete zbavit ani ji zadusit. Co s tím? Naložte s ní stejně jako s nízkým sebehodnocením: *přestaňte se ospravedlňovat před svým okolím* a obhajujte se pouze v krajním případě, kdy je navýsost nutné, abyste své počínání vysvětlili. Pamatujte, že pokud jste nikomu neuškodili, nikdo nemá právo vás odsoudit. Nepranýřujte se ani se nebraňte, ať se manipulátoři provalí do prázdna. Bez třískání dveří a mlčky opusťte sál soudu, kde se shromáždili všichni ti, kdo si zvykli vydělávat na cizí vině. Nic jim nenechejte. Trpíte-li příliš intenzivním pocitem viny, zřejmě se vám jej na první pokus ani nepodaří přidusit. Přesto *nenechávejte hodnocení svého významu na cizím soudu*; protože jedině takovým jednáním, a nikoli vnitřním bojem se lze zbavit viny. Uvidíte, jak se sama vytratí.

Jestliže se zřeknete boje o vlastní významnost a skončíte s ospravedlňováním, vyrovnáte se s výraznou částí své vnitřní důležitosti, poněvadž pocit viny a zaujetí vlastní významností jsou jejími základními projevy. Všechny ostatní nadbytečné podoby představují jejich odvozeniny. Již nebudete potřebovat ochranu, protože nemáte co bránit, ani nemusíte stíhat ostatní, abyste předběhli jejich útok. Zním jedno vhodné úsloví: „Nikoho nestraš, a sám se nebudeš bát.“

Podobně vás přestanou svým významem ovládat vnější záležitosti, snížíte-li jejich důležitost. Dvě nejvíce zdrcující podoby vnější důležitosti jsou složitost problémů a neznámost, přičemž obojí plodí tíživý potenciál starostí a nespokojenosti. Každého z nás co minutu něco znepokojuje. Jenže zatímco lidé, kteří si nevěří, počítají s tím, že se budou prohýbat pod tíží problémů a tak nějak táhnout tu svou káru, silné osobnosti usilují o to, aby nad těžkostmi zvítězily svou odhodlaností a úsilím. Berou onu pevnost útokem a probíjejí její zdi nadbytečným potenciálem své jistoty.

Nejistota i jistota předpokládají energetické výdaje: v prvním případě se energie rozptyluje především na starosti a nespokojenost, kdežto ve druhém případě na silové překonávání překážek. Probíhá tak velmi široké vzájemné působení mezi postiženou osobou a vnějším světem. Ve skutečnosti je ale vše prostší. *Musíte vědomě odhodit vnější důležitost a přestat bojovat s prouděním variant, načež se překážky odstraní samy od sebe.* Přichází vám snad v takovém případě vhod nějaká jistota? Určitě ne; potřebujete pouze koordinaci, abyste se pohybovali po proudu a přitom vědomě kontrolovali nikoli scénář, ale hladinu důležitosti. Energie, která dříve padla na podporu rozmanitých nadbytečných potenciálů, nyní směřuje pouze na to, abyste udrželi rovnováhu a zlehka napomáhali proudění veslem očištěného záměru.

Ovšem pouta, jež vás pojí s důležitostí, se vám jen tak definitivně zpřetrhat nepodaří, ať byste se snažili jakkoli. Nebojujte s ní, jen uvolněte sevření a transformujte energii přežívání na energii jednání. *Začněte nějak – jakkoli – jednat, aniž byste se namáhali a něčeho se domáhali.* Energie nadbytečných potenciálů se v jednání rozptyluje, energie záměru se uvolňuje a komplikované problémy se mění v jednoduchá řešení.

Ani se strachem z neznáma se nelze vyrovnat autosugescí, slepou vírou či falešnou jistotou. Jestli si vzpomínáte, důrazně jsem vám doporučoval, abyste nepřemýšleli o prostředcích dosažení cíle. Nikdy si nedokážete přikázat, abyste uvěřili v reálnost těžko dosažitelného cíle a ve stoprocentní úspěch, a tak těchto nesmyslných pokusů zanechejte, beztak se vám s vaší vírou nic nepodaří a dočasně získaná jistota rychle pohasne.

Nepotřebujete víru ani jistotu, ale *koordinaci*. Jde o to, *aby vás hrálo pomýšlení na cíl, jako byste jej už dosáhli, abyste uvolnili kontrolu nad scénářem a nechali se unášet po proudění variant, přičemž byste si vypomáhali veslem záměru*. Takové chování nemá nic společného se slepou vírou v úspěch, protože kde existuje víra, navíc slepá, tam se vždycky najde místo pro pochyby. A ještě tam oslňuje nadbytečně nahromaděný potenciál jistoty. *Jestliže se vědomě pohybujete po proudu, vše se rovná na své místo bez zbytečně vynaložené námahy*.

Pokud budete jednat v souladu s principy koordinace, brzy se ukáže, v co jste se dříve neúspěšně pokoušeli uvěřit a co vás strašilo neznámem. Pochyby odpadnou, jakmile rozum bude postaven před skutečnost. Tehdy se totiž víra změní ve vědění a strach z neznáma přeroste v radost z pocitu vlastní síly. Především musíte odhodit důležitost a uvolnit kontrolu nad scénářem a dále si uvědomit, že byste měli řešit, jaký stupeň důležitosti aktuálnímu problému přiznáte. Dáte-li změnám ve scénáři šanci, budou hrát ve váš prospěch.

A konečně absolutní koordinace dosáhnete při jednotě duše a rozumu. Pokud se vám totiž na vědomé úrovni zdá, že něco chcete a máte jistotu, ale v podvědomí se usadil červ pochyb či stísněnosti, koordinaci ztrácíte. Přejete-li si duši s rozumem sladit, *naslouchajte, co vám srdce velí, a žijte v souladu se svým krédem*. O tom, jak a proč byste měli hlasu své duše naslouchat, jsme si řekli již dost hodně. Život v souladu s vlastním krédem znamená, že se mám rád, přijímám se takový, jaký jsem, nehryže mě svědomí a netrápí mě pocit viny, bez váhání postupuji podle velení rozumu a srdce.

Krédo se rozplývá, jakmile klesá vaše sebehodnocení a mezi duši a rozumem se projevují různice. Žít v souladu se svým krédem je zkratka vynikající a vy to víte, ovšem ještě úžasnější je to, že krédo nemusíte ani tvořit, ani měnit, ani s ním bojovat. Přestože většina lidí se právě to snaží dělat a vysekává ho doslova jako sochu z mramoru. Jenže jim to nic mimo bezvýsledného sebetrýznění a duševního utrpení nepřinese, neboť krédo nelze zformulovat ani se neobjeví jako výsledek boje či nějakých volných úsilí: již je máte, pouze je stejně jako duše zapečetěno v izolaci pouzdra důležitosti. Jakmile

zapomenete na vnitřní i vnější důležitost, ihned pocítíte, že se osvobodí. Udržíte-li důležitost na nule, nemusíte nic chránit ani dobývat, zkrátka žijete v souladu se svým krédem a klidně, bez námahy si berete, co vám patří.

Vzdáte-li se boje o svou významnost, přestanete-li ji věnovat cizímu soudu a odhodíte-li vnější důležitost, získáte to, co jste zvyklí považovat za dlouhodobou jistotu. Nicméně tentokrát nepůjde o onu vrtkavou jistotu, která je vystavěna na nadbytečných potenciálech, nýbrž o klidnou vnitřní sílu – koordinaci.

Vzhledem k tomu, že trvalou pokojnou koordinaci nic nepojí s vnějším světem, nepotřebuje utvrzování ani důkazy. Určitě jste se již setkali s lidmi, jejichž jistota nevyvolávala pochyby, nebo jste je viděli alespoň ve filmu. Jejich dlouhodobá jistota se opírala pouze o jejich vnitřní soběstačnost a úplnost neboli ať se srovnávali s kýmkoli, udržovali si absolutní duševní rovnováhu. Té dosáhnete díky jednotě duše a rozumu, a jestliže necítíte vinu, závislost, povýšení, povinnost, strach ani nepokoj. Jinými slovy nesmíte narušovat rovnováhu ani s okolním světem, ani se sebou samými. *Žijte v harmonii s okolním světem i se sebou, v souladu se svým krédem.* To je samozřejmě ideální stav, ale o něj je nutno usilovat, neboť jediný způsob, jak lze získat dlouhodobou jistotu, představuje koordinace. Každá jiná jistota osvojená odlišným způsobem bude falešná.

Koordinace vám poskytne svobodu a volnost od kyvadel a umožní vám, abyste se pohybovali nezávisle, kam se vám zachce, a dostávali vše, po čem zatoužíte. Pokud nyní budete muset splnit nějaké náročné povinnosti, pronajměte se, představte si, že natáčíte film. Vydržte, protože budete muset svou roli odehrát, třeba až do konce seriálu, dokud nevejdete do svých dveří. Věnujte se vizualizaci cílového diapozitivu, nepřemýšlejte při tom o prostředcích a čekejte, kdy vám vnější záměr vaše dveře odhalí.

Bitva s hliněným balvanem

Konečně jsem se osvobodil od nepotřebného břemene nadbytečných potenciálů; již pro mě neexistuje vnitřní ani vnější

důležitost; a také nepovažují za nutné, abych obhajoval svou povýšenost či skrýval méněcennost. Přítomnost ani budoucnost v sobě neskrývají nebezpečí; nemusím nic chránit ani se ničeho domáhat; konečně jsem se osvobodil od vlivu kyvadel a mohu se zabývat sám sebou. Kéž by to tak bylo...

Moc kyvadel je značně veliká zejména kvůli tomu, že o ní lidé nemají tušení. Nelze o nich hovořit jako o nějakém tajném společenství mimozemšťanů, kteří splétají síť spiknutí proti lidstvu. Kyvadla tvoří neoddělitelnou součást našeho světa, ovlivňují nás a řídí nás prostřednictvím energeticko-informačního působení. Toto působení se odehrává na třech úrovních: mentální, emocionální a energetické. Kyvadla využívají provázky důležitosti a vysávají ze svých obětí volnou energii – tak tomu bylo vždy, avšak poslední dobou začíná překotným tempem narůstat vliv čistě informační.

Historie vizualizace má na kontě již mnoho tisíc let, přesto se doslova v posledních desetiletích pojem obrázku prudce změnil díky nejnovějším vynálezům v oblasti informací. Množství údajů nahromaděných na různých nosičích roste geometrickou řadou, přesto však hrozby nevycházejí ani tak z objemu samotných informací, jako z metod a prostředků jejich šíření. Ze všech stran jsme obetkáni telekomunikační pavučinou, jež se stává den ode dne nebezpečnější. Toto nebezpečí bohužel nelze nahmatat, protože rozvoj informačního průmyslu se děje pod rozveselenou narkózou nových kratochvílí a příjemného komfortu.

Zcela očividně kyvadla vůbec nemají v úmyslu své přívržence pobavit, nýbrž je podmanit své moci. Kvůli rozšíření a zdokonalenému třibení informační pavučiny lze náraz uchvátit neuvěřitelné množství příznivců. Například čím více diváků sleduje stejný televizní program, tím více energie kyvadlo shromažďuje, a čím je silnější, tím víc narůstá jeho vliv, a tím snáze se přívrženci podrobují pravidlu *dělej podle mě*.

Uvedené pravidlo úspěšně funguje a odvádí lidi pryč od dlouhodobých cílů. Jenže v současné době se tento proces dostává do konečného stadia, kdy se člověk definitivně zbavuje svobody výběru. Jednou se tak zřejmě ocitne v situaci, kdy se stane elementem monstrózního energeticko-informačního *matrixu*. Bude zavřený v

izolaci podmíněnosti a změni se v detail mechanismu, takže buňka tohoto matrixu bude určovat, jak musí jakožto její prvek fungovat a co má chtít. Jak víte, fantastické myšlenky mají tendenci se v určitém čase doopravdy realizovat.

Tento proces již probíhá, neustále a nepozorovaně, s tím nelze nic udělat. *K podrobení není třeba fyzického násilí, naopak postačí, jestliže se světónázor dotyčné osoby zformuluje tak, aby zkrátka neměla představu o vlastní svobodě.* A právě to se nyní děje. Uchránit svobodu v takových podmínkách je dost obtížné, a proto se ještě jednou podíváme na některé prvky ochrany před kyvadly.

Jak víte, jediné, na čem vás může kyvadlo načapat, je důležitost. Nakonec využije i to, že velký význam připíšete samotné nutnosti udržet hladinu důležitosti na nule. Vše, co jsme si o něm pověděli, je velmi závažné. Jenže pokud kyvadlům nyní zcela vážně vyhlásíte válku, záhy budete odsouzeni k porážce. *Tudíž základní princip v boji s kyvadlem spočívá ve zřeknutí se boje s ním.*

Musíte pochopit, že se nejedná o bitvu se skutečným soupeřem, nýbrž s hliněným balvanem – tedy o hru. Přesněji řečeno, jste to vy, kdo rozhoduje, jak se bude hrát. Přístupujete-li ke hře jako k bitvě, každopádně vám hrozí porážka, poněvadž kyvadlo takto porazit nelze. Řekněme, že jste balvan vyzvali: „Teď už vím, že jsi jen hliněný balvan, já ti ukážu!“ – počítejte s tím, že už teď jste poraženi. Pokud se rozhodujete pro hru, hrozí vám v nejhorším případě, že prohrájete jednu bitvu, ale ne válku.

Kyvadla zůstávají hliněným balvanem do té doby, dokud si uvědomujete podstatu jejich hry a nepodléháte jejím pravidlům. Na svou oběť číhají pokaždé, když pocítíte jistotu. Připravte se na to, že se vás budou snažit jakýmkoli způsobem vyvést z rovnováhy – v tom spočívá podstata hry. Chytáte se na udičku, ztrácíte rovnováhu, rozčilujete se a předáváte svou energii vítěznému kyvadlu.

Možná se cítíte klidně, radostně a vyrovnaně, ale to dlouho nevydrží, jelikož kyvadlo určitě osnuje nějakou provokaci například v podobě jisté nežádoucí situace nebo špatné zprávy. Podle něj byste se měli znepokojit, začít se bát, zmenšit se, klesat na duchu, dávat najevo nespokojenost, rozčilení. Ne, udělat musíte jediné: včas se

probrat, uvědomit si, jaká hra se hraje, a potom ihned odhodit důležitost. Uděláte-li to vědomě, kyvadlo se provalí do prázdna.

*Pravidla jeho hry jste schopni narušit pouze v případě, že nespíte v bdělém stavu. V nevědomém snění je totiž člověk vždy obětí okolností, neboť sen se děje, ale vy nejste ve stavu, kdy byste s tím mohli něco dělat. V bdění si všichni dávno navykli také reagovat na negativní vlivy automaticky standardním způsobem. Co přijde potom, vysvětlovat nemusím. Nejste přece ústřice! A jste zcela schopni zareagovat *neadekvátně*. Tak to udělejte záměrně a plány kyvadla budou rozervány. Jenom se musíte včas *vzpamatovat* a porušit pravidla hry.*

Vyzkoušejte si, jak je příjemné, když si postupně uvědomujete, jak se vás kyvadlo snaží ze všech sil vyprovokovat, a vy se mu nepoddáváte. Lichotivý pocit nebude pramenit pouze z toho, že na sebe budete hrdí. Jde o to, že předáváte-li energii kyvadlu, stáváte se slabším, zatímco když kyvadlo provokuje, a vy mu nepodléháte, *energie, kterou vynaložilo na provokaci, přechází k vám* a posiluje vás. Tato vedlejší síla se bude projevovat jako příjemný pocit. Už si dokážete představit, jak kyvadlo šílí radostí, když získává vaši energii? Neposkytujte mu takovou příležitost. Ono vás sice bude obtěžovat zas a znova, ale vy se nedejte. Necht' na vás samo utrácí energii.

Jestliže jste se rozhodli pro hru na porušování pravidel, nepodléhejte pokušení rozčílit se při ní. Dokud budete hrát sice vědomě, ale vesele a bezstarostně, stfétáváte se s hliněným balvanem se šavličkou z cukru – ten s vámi nic nenadělá. A pokud se vám podaří porušit pravidla hry a přitom zachovat rovnováhu, hliněný balvan se rozpadne. Jakmile se ovšem začnete rozčilovat, cukrová šavlička kyvadla se zostří v nebezpečnou čepel. Taková hra se může změnit v bitvu a skončit pro vás indukovaným přesunem.

Se svou reakcí na provokaci nebojujte, ale podívejte se na ni jinak. Emoce jsou jistým následkem, jehož příčinou je vztah. Musíte vědomě změnit svou reakci na negativní faktor a projevit se neadekvátně. Nemělo by to být těžké, protože si uvědomíte, že se jedná pouze o hru. Necht' šašek skáče. Máte pocit, jako byste se bili s neviditelným soupeřem v pokoji, kde vidíte pouze zrcadla? Zdá se,

že i kyvadlo se tam vyskytuje, jenže ve skutečnosti ho nevidíte, a dokonce ani odrazy v zrcadlech nejsou jeho. To se odráží jenom vaše důležitost. Dokud má pro vás něco příliš velký význam, stojí proti vám protivník, který se nepřestává odrážet v zrcadlech. Držite-li hladinu důležitosti na nule, nemáte se čeho obávat, není co chránit a není na koho útočit. Zrcadla důležitosti se rozletí na kousičky a vy uvidíte, že hliněný balvan se rozsypal.

K boji s kyvadlem nemusíte být tvrdí, prázdnota na ně účinkuje mnohem lépe. Výrazy jako neotřesitelný, ocelové nervy, železná vůle, houževnatost, výdrž, sebeovládání a další odkazují na jistou ochranu, napětí, připravenost odporovat, jenže udržet takové ochranné pole vyžaduje spoustu energie – kterou člověk servíruje kyvadlu. Avšak jsem-li prázdný, obejdu se bez obranného pole. Energie se tím pádem neroztříští, zato hliněný balvan se provalí do prázdna a rozpadne se. Pouze musíte mít ustavičně na paměti pravidla hry a důležitost vědomě udržovat na nule.

Pozor ale na to, aby snaha o nulovou důležitost nepřerostla v pohotovostní bojovou připravenost odrazit nějaký útok. V tom případě byste totiž dávali přílišný význam samotné hře. Uvolněte se a dopřejte si čas od času prohrávat. O vítězství není třeba usilovat za každou cenu – budete-li se křečovitě držet provázků, kyvadlo s vámi bude mávat. Jako byste byli pejskem zakousnutým do klacku, kterého se odmítá pustit. Jestliže vás hra nebaví, dejte najevo maximální nezájem a s očividnou lhostejností prohrajte.

Pokud nad vámi tentokrát kyvadlo zvítězilo, nevzdorujte a připusťte, že jste tuto bitvu prohráli. Ztratili jste rovnováhu a rozzlobili jste se, na tom však není nic zvláštního. Nemusíte se tedy kvůli tomu mučit, poněvadž příští partie bude patřit vám. *Hlavně si v duchu neříkejte, že se tak stalo naposledy, nedávejte si ultimáta a neličte na sebe pasti.* Takové ultimátum nestavíte sobě, nýbrž kyvadlu a právě na to ono čeká. Nejde totiž o nic jiného než o silnou obrannou stěnu. Jakmile si ji vybudujete, měníte hru v bitvu, v níž nevyhnutelně utrpíte porážku.

Připravte se i na možnost, že si kyvadla k provokacím vyberou laskavou cestu dlážděnou lichoškami. Spousta lidí se prohýbá pod tíží problémů, a tak hledá oporu v cigaretách, alkoholu či drogách.

Rozhodnete-li se slovy *tak tedy naposledy* okamžitě skoncovat se zlovykem, na sto procent nejste jejich autorem vy. Kyvadlo natolik ovládlo vaše myšlenkové vyzařování, že vám může doslova vnukat myšlenky. Pokaždé, když se přísežně přesvědčujete, že ještě jednou naposledy a konec, proberte se a ořepejte se z mámení. Mluví za vás kyvadlo. Uvědomíte-li si tuto skutečnost, dokážete se zlovykem přestat – nikoli kategoricky, ale zcela lhostejně.

Kyvadla neopovrhnu žádnými prostředky, jimiž by mohla přitáhnout nové přívržence, nic jim není svaté počínaje principy etiky a konče náboženstvím. Svět je projevem jediného ducha, důkazem jednoty v množství; vše živé i neživé prostupuje božská podstata neboli Bůh je v každém z nás. O tom jsme již hovořili, když jsme srovnávali duši člověka s kapkou v oceánu. V okamžiku, kdy Bůh lidem vyjevil, že existuje, kontrolu nad náboženstvím převzala do svých rukou kyvadla. Podívejte se na prvních deset přikázání a sami se o tom přesvědčíte.

První přikázání v různých variantách obsahuje zhruba toto: „Jsem tvůj jediný Bůh a další bohy mít nebudeš.“ Jinými slovy vyžaduje, aby člověk věřil v existenci jediného Boha, který řídí celý svět. Toto přikázání lidé vzápětí porušili a vytvořili si mnoho náboženství – kyvadel, nebo přesněji umožnili kyvadlům náboženství, aby si je podmanila. Kyvadla náboženství se skrývají zájmem Hospodina. O hlásání slova a díla Hospodina upřímně usilují zvláště duchovní, jenže jakožto přívrženci kyvadel se nacházejí v jejich moci, a proto na nich závisí jen máloco. Cožpak jsou války a nešváry na půdě náboženství pro Boha přijatelné?

Druhé přikázání: „Nedělej modlu ani zobrazení toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi a níž než země ve vodě. Neklaň se jim ani jim nesluž.“ Totéž platí také o kyvadlech. Kyvadlo podmaňuje příznivce své vůli a přikazuje jim, aby vždy jednali v jeho zájmech nezávisle na tom, za jaké prospěšné záměry to zastírá.

Všechna přikázání lze v podstatě svést do dvou. Když Ježíš odpovídal na otázku svého učedníka: „Učíteli, jaké je v Zákoně nejvyšší přikázání?“ řekl: „Miluj Pána Boha celým svým srdcem a celou svou duší a celým svým rozumem.“ To je tedy první a nejvyšší přikázání; a druhé, jemu podobné, zní: „Miluj svého bližního jako

sám sebe. Na těch dvou příkázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“ (Mt 22,37-40) Jediné, k čemu vás příkázání nabádají, je, abyste Boha v sobě i ostatních milovali, aniž byste se klaněli kyvadlům.

Dále bych rád pohovořil o tom, jak na psychiku působí prostředky masové komunikace. Při kontaktu s nimi potřebujete zejména *uvědomění*, abyste veškeré negativní informace pouštěli jedním uchem dovnitř a druhým ven. Ze všech stran se vás někdo snaží něčím zaujmout, strhnout vás, něco vám vnutit – jenže za každou skupinou lidí stojí kyvadlo a oni plní jeho vůli, aniž by si uvědomovali jeho skutečné cíle. Neustále se v duchu ptejte: komu to slouží a proč? A potřebujete to vy? Zároveň aktivně vyhledávejte informace, které se týkají vašeho cíle, a vpouštějte je k sobě. „Jistě, jistě,“ vrtí se netrpělivě váš rozum, „ale to přece vím i sám.“ A co z toho, že to ví? Všechno zná, ale lehkomyšlně usíná vždy, když kyvadlo zahajuje svou hra. Neumožňujte kyvadlům, aby vás brala za ruku a vláčela vás za sebou.

Obecně lze váš úkol shrnout tak, abyste vědomě porušovali pravidla hry, což se může podařit dvěma způsoby: buď odhodíte důležitost a necháte kyvadlo, aby se provalilo do prázdna vaší lhostejnosti, nebo jej utlumíte tím, že zareagujete neadekvátně. Pokud se vám nedaří uspět s důležitostí, upřednostňujte druhý způsob, jelikož každá neadekvátní reakce na provokaci představuje hrubé porušení pravidel hry.

Ukončení bitvy

Svoboda výběru spočívá v jednom až nepochopitelně prostém faktu, že *za dosažení cíle se nemusí bojovat. Jediné, co potřebujete, je odhodlání mít.* Jakmile si dopřejete něco mít, klidně můžete krok za krokem kráčet ve směru k cíli. Kyvadla vám nutí úplně jiný scénář, v němž vyžadují, abyste o svou metu *zápasili*. V tom případě ale musíte vyhlásit válku sobě i světu a kyvadla navrhují, abyste začali u sebe. Vnutí vám, že jste nedokonalí, a proto nemůžete vybojovat cíl do té doby, dokud se nezměníte. Změníte-li se nakonec, musíte se utkávat o své místo pod sluncem. Uvedený scénář sleduje pouze jeden jediný cíl – obrat oběť o energii. Bojujete-li se sebou,

předáváte energii kyvadlu, jenže zapojujete-li se do bitvy se světem, děláte totéž.

Bitvou se rozumí ustavičné napětí, boj, disciplína. K bitvě musíte být neustále připraveni stejně jako vojáci, kteří mají jen mlhavé ponětí o tom, že někde na světě existuje *svoboda*. Jejich omyl pramení z přesvědčení, že o svobodu se musí *bojovat*. Celý život se nacházejí ve válce, zatímco svůj hlavní boj vždy odkládají na později. Připadá jim, že je nemožné jen tak jít a osvojit si svobodu. Sebe i ostatní přesvědčují, že to lze zvládnout jen velmi těžko a že na to musí padnout roky úmorné práce a boje.

Zastánci transurfingu se boje o svobodu neúčastní, poněvadž vědí, že ji už mají. Nikdo vám nemůže *přikázat*, abyste bojovali, ovšem naplňuje-li vás vnitřní i vnější důležitost, nemáte jinou možnost. Jediné, co z bitvy zbývá v transurfingu, je záměr jednat dokonale. K tomu však není potřeba ani vojenská pohotovost, ani disciplína, nýbrž uvědomění.

Pokud se vám zatím nedaří jen tak si něco brát a nedokážete něco mít, můžete to odložit na později. Jak dlouho byste ale chtěli ten okamžik oddalovat? Takové odkládání vám může uzmout celý život a hlavně vede k tomu, že život v každý aktuální okamžik je nazírán jako příprava na lepší budoucnost. Člověk pak nikdy není spokojený s přítomností a konejší se nadějí na brzké zlepšení. Ovšem při takovém přístupu ona sladká budoucnost *nikdy* nepřijde, zato se bude *neustále* rýsovat někde vpředu. Jako byste se snažili dohnat zapadající slunce.

Přesvědčení, že máte před sebou ještě hodně času, není nic víc než iluze. V očekávání lepší budoucnosti vám uteče celý život. Odtud pochází i úsloví: „Nic není stálejší než současnost.“ Ve skutečnosti čas na čekání neexistuje, a proto budoucnost nevyhlízejte, ale zakomponujte její část do aktuálního okamžiku. Dopřejte si mít všechno tady a teď. To neznamená, že se váš cíl zrealizuje ihned. *Hovořím o odhodlání, tedy záměru něco mít, v protikladu k opačnému procesu permanentního boje sama se sebou.* Odhodlání něco mít vládne nesrovnatelně větší silou než odhodlání jednat.

Celý život se účastníte boje o své místo pod sluncem – kolik už se vám toho podařilo dosáhnout? S pochmurnou náladou musíte

chodit do otravné práce či do školy jako na galeje, zatímco někdo jiný odpočívá v lyžařském středisku nebo se vyhřívá na slunci u teplého moře. Že by svou bitvu vyhráli, a proto se nyní kochají životem?

Většina lidí, kteří se pustí do boje, nebude přese všechno úsilí schopna za celý život dokonce ani toho, aby na takový výlet nahromadila dostatek peněz. Můžete-li si během roku dopřát několik dní potěšení, je to dobře. Ale přijedete na místo a tam panuje špatné počasí, porouchal se výtah nebo se přihodily nějaké jiné nepříjemnosti. Dokonce i když vše probíhá hladce, v hlavě se vám ustavičně rojí myšlenky na to, že si kupu věcí nemůžete dopřát, protože musíte šetřit, a navíc si vzpomenete, jak jste horko těžko vydřeli pár dní volna, které se kvapem blíží ke konci. Sice jste spokojení, ale budete se muset vrátit do šedých dní a znovu těžce pracovat.

Vyhráli jste bitvu a vysloužili jste si dovolenou, nicméně v myšlenkách vám čas od času proběhne stín malomyslnosti. Víte proč? Věříte, že jste se museli dlouho a úmorně dřít, abyste získali krátké potěšení. Ještě totiž nejste zcela připraveni na to, abyste *si dopřáli něco mít*.

Ti, kdo si dopřáli mít, se bitvy neúčastní. Je jim to jedno. Například šťastný páreček odpočíval minulý týden v lyžařském středisku ve Švýcarsku, kde si užívali dovolenou. Jenže každá dovolená končí pro různé lidi různě, a tak se dvojice nyní hašteří, kam se vydá dále. On chce do rakouských Alp a ona do francouzských. Vám to možná připomíná rozmarnou telenovelu, ale pro ně je to vážné. *Zkrátka se od nich lišíte tím, nakolik jste připraveni něco mít*. Vy budete na svou dovolenou dřít ještě rok, zatímco ta jejich začíná za týden.

Racionální myšlení se rozhořčuje: „Jak by ne, oni se už se svými miliony narodili, kdežto já je musím vydělávat! Odkud se berou peníze?“ Již poněkolkáté opakují, abyste o penězích nepřemýšleli. *Pokud svou bitvu ukončíte a dopřejete si něco mít, vnější záměr si najde způsob, jak vám to dodá*. Teď hned vám to dokázat nemohu. Sami si to prověřte. Nic nezkoušejte, prostě to udělejte. Ne zítra, ale nyní. Dopřejte si od tohoto okamžiku luxus něco *mít* –

bezpodmínečně a bezvýhradně. Ne jedenkrát, ale stále. Pokud nebudete očekávat okamžité výsledky, ale budete si i nadále dopřávat něco mít, jednoho krásného dne se stane to, čemu budou ostatní říkat zázrak.

Ti, kdo se narodili s miliony, jsou již připraveni a nemusí o tom přemýšlet. Vy musíte pracovat s diapozitivu. Rozum bude znepokojoval realita a prostředky dosažení cíle, což je náběh na boj, který nikam nevede. Takto nikdy nedokážete vydělat dostatek peněz, takže se vám jich bude věčně nedostávat. *Nepracujte na penězích, ale na svém odhodlání něco mít.*

Pokud se na cíl soustředíte tak, jako byste na něj již dosáhli, vaše dveře se otevřou a prostředky se najdou samy od sebe. To je svoboda, z níž se doslova točí hlava. Neakceptujete-li ji, opět provádíte svůj výběr. Nic není jednodušší než říci, že to všechno je blábol, a dále táhnout své břemeno celý život. Každý si vybírá a dostává pouze to, co je připraven mít. *Váš výběr platí jako nezvratný zákon, a tudíž sami vytváříte svou realitu.*

Výběr v prostoru variant probíhá přibližně tak, jako když lidé přicházejí do supermarketu, kde se jich ptají: „Co si přejete?“ Jeden zákazník říká: „Chci se stát hvězdou estrád.“ Prodavač odpovídá: „Žádný problém. Je to kvalitní exemplář. Akorát pro vás. Je světově proslulý a má bohatství, lesk i jas! Berete?“ Zákazník se diví: „Jak bych to řekl... ono to vůbec není jednoduché. Úspěchu dobývají jenom vyvolení jednotlivci, kteří ovládají nevšední schopnosti, kdežto já jsem úplně obyčejný člověk.“ Prodavač pokrčí rameny: „K čemu vám jsou schopnosti? Tady máte zboží – berte, je vaše!“ Zákazník: „V showbiznysu se dá jen těžko prosadit. Je to džungle a navíc tam žijí takoví dravci.“ Prodavač: „Dobře, tak vám přidám mocipána, který vás bude protlačovat. Berte, nebudete litovat!“ Zákazník: „Ty hvězdy mají takové luxusní domy, tak drahé automobily, patří do vyšší společnosti. Cožpak tohle můžu mít i já? Nechce se mi tomu věřit.“ Prodavač reaguje: „To se nedá nic dělat, je mi líto. V takovém případě vám nemůžeme nijak pomoci,“ a zboží opět strká pod pult.

Přesně tak se jeden člověk může s obavou ptát jiného: „Umíš létat dopravním letadlem?“

„Bez problémů,“ odpovídá druhý, „prostě si sednu do křesla, zapnu si bezpečnostní pásy a letadlo se zdvihá k nebi.“ Musíte připustit, že dosažení cíle je pouze otázkou vašeho výběru, jak jste určitě postřehli na příkladu absurdních obav zákazníka v obchodu prostorem variant. Jde jenom o to, abyste byli připraveni něco mít, a o nic jiného.

Snad i můžete podlehnout pokušení vstoupit sami se sebou do bitvy za odhodlání něco mít. *V žádném případě si ale nepřikazujte, že si dopřejete něco mít*, ani si cílový diapozitiv nepřehrávejte násilím. Nemusíte se o nic starat, nic nedělejte úporně a na nic netlačte. To by byl přece opět boj! *Zkrátka si navod'te svátečními myšlenkami pocit radosti*, vzdejte se důležitosti a přestaňte bojovat. Tak nic nezískáte. V bitvě pokračujete, protože vše kolem sebe vnímáte se zvýšenou důležitostí. Nedokážete si dopřát něco mít zároveň s tím, jak vztekle zápasíte o místo pod sluncem.

Řekněme, že máte odhodlání i jistotu, že získáte, co vám patří, a přitom se energicky a úpěnlivě přesvědčujete, že jste tím vykonali výběr. Vytváříte nadbytečný potenciál, protože *nepotřebujete žádné odhodlání, ale lenošivou, bezstarostnou rozhodnost*. Uvolněte se, povolte kontrolu a prostě přistupte na myšlenku, že si vezmete, co vám patří. Na vycházku do trafiky pro noviny také nepotřebujete odhodlání a houževnatost. Pokud váš tisk mít nebudou, nerozhodí vás to, jednoduše se vydáte do další trafiky. Uvolněte se.

Budete-li příliš chtít uvolnit se, dosáhnete opaku, poněvadž námaha a vynaložené úsilí prohlubují nadbytečný potenciál. Příčinou úsilí a křečovitého vypětí je důležitost. Dokud s ní budete bojovat, nedokážete se uvolnit. Vzdejte se důležitosti a napětí se povolí samo sebou.

Snížíte-li důležitost, střelka záměru se přesune z vnitřního záměru na vnější. Veškerý tlak vzniká kvůli důležitosti, takže jednáte-li úporně, využíváte vnitřní záměr. Pokud potřebujete překonávat překážky, síla vůle k tomu není nutná. Vzhledem k tomu, že překážky vznikají na základě důležitosti, snížíte-li ji, rozplynou se, a tím pádem se obejdete i bez síly vůle na jejich překonávání. Jestliže utlumíte důležitost, změní se odhodlání něco *dobývat* v odhodlání něco *mít* a tehdy začíná pracovat záměr vnější.

Právo vybírat si již máte a ani o ně nemusíte bojovat. Jestliže jste ovšem plně odhodláni své právo na výběr *dobýt*, připravte se na rozčarování. Opět vás totiž opanovává napětí, načež rovnovážné síly váš zápal rychle ochladí. A kyvadla, jež vaši důležitost zaznamenala, ihned kují provokace. Sami se přesvědčíte, že tomu bude přesně tak.

Nenechte se neúspěšnými pokusy o získání bezstarostného odhodlání mít ani znepokojit, ani rozhodit. Lidé si zvykli, že energii směřují spíše než na cíl na to, aby nakrmili kyvadla. Nakonec se odhodlání naučíte rozlišovat – jde o to, abyste zkrátka měli lhotejný a všední záměr vzít si to, co vám bezvýhradně patří. Cožpak vám nezní směšně věta: „Jsem plný odhodlání jít si vybrat poštu ze schránky?“ Stejně klidně a bez domáhání využijte své právo na výběr.

Každý z nás musí během života neustále podstupovat nějaké zkoušky, konkurzy, testy a různé kontroly způsobilosti. Ale odhodlání něco mít závisí pouze na vás, protože v roli zkoušejícího vystupujete vy sami. Hodnocení vede k tomu, že se považujete buď za neschopného a něčeho nehodného, nebo cíl je definován jako těžko dosažitelný. To kvůli netečnosti, protože jsme si na ni zvykli. Jediné, co potřebujeme, je pouze si dopřát něco mít, bez ohledu na vše ostatní. Ano, je to nezvyklé. Tak se přece odvažte a také si dopřejte mít. Nechť jablka pana Newtona i nás ostatních dál padají na zem. Na nic neberte ohledy a dopřejte svým jablkům, aby dopadla do nebe.

Zoufale si přejete získat odhodlání něco mít? Vzdejte se tohoto přání. Postačí si přát, i tak dostanete to, co je nezbytné. Zkrátka uvažujte tak, že si berete něco, co vám náleží. Berte si to klidně, bez naléhání a dožadování se. *Vždyť to chcete, tak o co jde? Dostanete to.*

Osvobození

Odhodlání mít je formováno volnou energií záměru. V tom, abyste si dopřáli něco mít, vám brání dvě věci: první je rozepře mezi duší a rozumem a druhou představují nadbytečné potenciály vnitřní a vnější důležitosti, které volnou energii požírají. Bylo by chybou

předpokládat, že odhodlání něco mít odpovídá běžným myšlenkám typu *chci mít a budu mít*. Ve skutečnosti musí takové myšlenky naplňovat energie záměru, jinak nejde o nic než obyčejné blábolení rozumu. Navíc musí myšlenky samozřejmě vyplývat z jednoty duše a rozumu, jelikož v opačném případě by modulace energie záměru nebyla čistá. *Pokud je významná část volné energie zabavena nadbytečnými potenciály, záměr nemá sílu.*

Obtíže, jež zakoušíte, když se snažíte získat odhodlání něco mít, se podobají těm, které pociťujete, když se poprvé posadíte za říditka kola. Víte, že v zásadě je to možné, ale také tušíte, že se vám to nepodaří hned. Pochybujete o svých schopnostech a zároveň vás více než naplňuje přání naučit se to. Váš rozum usiluje o to, aby vzal učení pod svou kontrolu, ale nechápe, jak by měl jednat. Tak se naráz vytvářejí tři nadbytečné potenciály, jež záměru odebírají energii: pochybnosti, přání a kontrola.

Rozum se snaží rovnováhu udržet, jenže se mu to nedaří – neexistuje ani jednota duše a rozumu, ani volná energie. V jistém okamžiku ovšem kontrola rozumu odhalí slabinu a tehdy se duše sjednotí s rozumem v tom, že je třeba rovnováhu udržet. Nakonec se vše podaří, ale rozum přesto nepochopí, jak se to dělá. O to však jde! Rozum vždy přemýšlí o prostředcích, tedy o tom, jak by měl člověk jednat. Ustanovuje kontrolu a zkouší různé varianty. Duše nepřemýšlí, *jen je zkrátka bezvýhradně připravena mít*. Rozum je také připraven mít, ovšem jen za podmínky, že to pro něj bude pochopitelné a racionální. Rozpory mezi duší a rozumem pramení jedině z toho, že rozum pochybuje o reálnosti dosažení cíle. *Jakmile se kontrola oslabuje, podmínky, které rozum člověku diktuje a omezuje ho jimi, se tlumí a tu vzniká jednota duše a rozumu.*

Rozum je s údivem postaven před skutečnost, že jeho kontrolu nikdo nepotřebuje. Vše se daří samo sebou; rozumu koneckonců musí stačit existence tohoto faktu, dokonce i když vůbec nechápe, o co tu jde. Rovnováha se zkrátka udržuje a – konec, proto se s tím rozum bude muset smířit. Již nebude nikomu vnucovat svou kontrolu, protože se přesvědčil, že to není nutné. Po několika trénincích mizí zbývající nadbytečné potenciály, energie záměru se uvolňuje a ježdění na kole se z problému mění v potěšení.

Chcete-li si osvojit odhodlání něco mít, musíte dosáhnout jednoty duše a rozumu a energii záměru uvolnit od nadbytečných potenciálů. Jednotu duše a rozumu naleznete, projdete-li na cestě ke svému cíli svými dveřmi. A tak vám nezbyvá, než si definovat dlouhodobé snahy a na tuto cestu vstoupit. Shodíte-li ze hřbetu zbytečná břemena vnitřní a vnější důležitosti, uvolníte energii záměru – hybnou sílu pro přemístění v prostoru variant. Naopak jestliže si vnitřní a vnější důležitost zachováte, vyplýváte devadesát devět procent energie na podporu nadbytečných potenciálů. Odkud se má pak čerpat volná energie, pokud ji využíváte na potenciály?

Důležitost odvrhnete, budete-li jednat vědomě, vnímat, čemu přikládáte nadbytečně důležitý význam, a všímat si následků. Na mentální úrovni se bohužel důležitosti vědomě vždy jen tak nezřeknete a pak vám zbývá jediné *jednat*, poněvadž energie nadbytečného potenciálu se tak rozptyluje. *Přehrávejte si v myšlenkách cílový diapozitiv, vizualizujte si proces a klidně kráčejte k cíli – zkrátka jednejte.*

Jak se lze nebát? Najděte si nějakou pojistku. Nejhůře zdolatelny nadbytečný potenciál je strach, neboť si nedokážete přikázat, abyste se nebáli. Pokud má pro vás něco nadbytečně důležitý význam, jehož se nemůžete vzdát, například život, kariéra, dům, a pokud daným hodnotám něco hrozí, pak můžete potenciál odhodit jediným způsobem: najděte nějaké krytí, záchrannou variantu, objížděku.

Jak se lze neznepokojovat a nerozrušovat se? Jednejte, protože potenciály rozrušení a nepokoje se tak rozptylují. Nečinné znepokojení se nad vámi bude vznášet do té doby, dokud nezačnete aktivně jednat, přičemž vaše činnost se dokonce ani nemusí vztahovat k předmětu vaší nevraživosti. Hlavně se něčím zaobírejte a záhy pocítíte, jak nespokojenost sešla na úbytě.

Jak si lze nepřát? Smiřte se s možnou porážkou a jednejte. Beztak tento potenciál vyrušíte jen těžko, jelikož je sotva pravděpodobné, že byste se zcela zřekli přání dopracovat se k cíli. Avšak smiříte-li se včas s porážkou a najdete-li si pojistky, potenciál přání se vyváží. V každém případě lze přání transformovat v jednání. Dobře víte, že přání předchází záměru, a mění-li se přání v záměr jednat, energie

potenciálu se rozptyluje, neboť energie přání se vynakládá na formování záměru.

Jak lze nic neočekávat? Jednejte, protože tento potenciál se rozptyluje výhradně takto. Přání i očekávání rozmělněte v jednání.

Jak se lze vzdát své významnosti? Pokud jste vše správně pochopili, měla by u vás tato otázka vzbudit rozpaky: transurfing přece nenavrhuje, abyste se smířili se svou nevýznamností, nýbrž navrhuje, abyste přijali svou významnost za axiom. Potíže si vymýšlí pouze váš rozum, který uzná váš význam teprve na základě příslušných vztahů s vaším okolím. Právě proto je tajemství navýšení vlastní významnosti prostý a vy musíte být aktivní. Pouze se musíte vzdát jednání, jež se zaměřují na zvýšení vašeho pocitu významnosti.

Pozorujte se: co děláte, když chráníte pověst o svém významu? Vyžadujete pochopení a respekt, dokazujete svou pravdu, urážíte se, obhajujete se, ospravedlňujete se, vstupujete do konfliktu, projevujete aroganci nebo pohrdání, usilujete o to, abyste byli první, abyste snížili něčí důstojnost, podtrháváte něčí nedostatky, vystavujete na odiv své klady a tak dále. Pokud postupně opustíte všechny tyto pokusy zvýšit svou významnost, ti, kdo vás obklopují, to mimoděk ucítí. Jestliže svou významnost nechráníte, znamená to, že i tak je na vysoké úrovni, a lidé se k vám začnou chovat jinak. Jakmile si všimnete, že vztahy k vám jsou uctivější, i rozum sám pochopí svůj význam. *Pokud sami uznáte, že jste velmi významní, okolí s vámi bude ihned souhlasit – je to přesně tak.* Nakonec získáte to, čeho jste se vzdali.

Jak se lze nerozčilovat? Hrajte s kyvadlem jeho hru a přitom porušujte její pravidla. Jinak totiž zvyk, kdy reagujete na nepříjemnou zprávu negativně, vykořenit nelze. Již víte, jak na to: zavčas si uvědomte, že jde o hru, a zvesela narušte její pravidla neboli zareagujte neadekvátně. Na příjemnou zprávu či situaci je třeba reagovat nikoli netečně, nýbrž radostně, s absolutním elánem. Tehdy budete vysílat vyzařování na vlně úspěchu. Kyvadla vám staví do cesty nepříjemnosti, aby vás vyvedla z rovnováhy a získala od vás negativní energii. Zareagujete-li neadekvátně, vychylujete kyvadlo z rytmu a nic mu nedáváte. Takovou hru si zahrajte – určitě bude velmi napínavá.

Jak se lze zbavit pocitu viny? Přestaňte se ospravedlňovat. Jak jsem již řekl, v soudním sále se zdržujete sami. Vystupujete v roli žalobce, advokáta i obžalovaného a kyvadla toho využívají. Opusťte budovu soudu, nikdo vás nemůže zadržet. Pokud se tam někdo jal ze zvyku naslouchat procesu, posedí a nakonec se také rozejde, protože bude postrádat obžalovaného. Tak postupně vaše dílo upadne v zapomnění. Pocitu viny se jinak nezbavíte.

Jak se lze vyrovnat s příkořím a rozčilením? Vyvarujete se jich, jestliže se zbavíte pocitu viny a přijmete svou významnost. *Ukončete svou bitvu a pohybujte se po proudu.* Může ovšem nastat situace, kdy se pohybujete po proudu, a přesto vás někdo zachytí a snaží se vás táhnout proti proudu. Jak byste v takovém případě měli postupovat?

Pokud například skutečně umíte něco dělat, znamená to, že jste schopni nacházet řešení. Jenže mezi námi existují lidé, kteří umí nacházet pouze problémy. Vyhledávají je a s triumfujícím pohledem je předvádějí jako své úspěchy. Jsou upřímně přesvědčeni o tom, že ostatní prostě mají povinnost zareagovat a navrhnout jistá řešení. Takže pouštíte-li se hledat řešení, shlukuje se kolem vás tlupa darmošlapů, z nichž první kritizují, druzí vyhledávají nové problémy, třetí nabízejí rady a čtvrtí komandují a naléhají. Ať se snažíte pohybovat se po proudu sebevíce, oni vám v tom všelijak brání, což přirozeně vzbuzuje příkoří a rozčilení.

Co lze podniknout, pokud se s příkořím a rozčilením nedokážete vyrovnat? Dopřejte si tu slabost, protože horší by bylo, kdybyste začali připisovat nadbytečný význam samotné nutnosti udržovat důležitost na nule. Pro koho se dřete? Pro nějakého „strýčka“? V takovém případě se příkoří ani rozčilení nevyhnete.

Vyrazte na cestu ke svému cíli, a budete-li pracovat, pak pouze na sebe. Dopřejte si luxus sem tam si zabojet a vytvořit nadbytečné potenciály, *nenuťte se vždy vyhrávat.*

Takže namísto boje s nadbytečnými potenciály *jednejte v rámci očištěného záměru, k jehož očištění dochází při pohybu.* Odhodlání mít stejně tak nelze dosáhnout pouze úmorným cvičením, nýbrž konkrétními činy. *Začněte ve směru k cíli alespoň kráčet.* V procesu pohybu vaše činy nabudou na účinnosti.

Odhodlání něco mít prochází třemi stadii. První stadium se projevuje nervozitou vyvolanou nezvyklostí situace: „Cožpak to všechno patří mně?“ Když si v hlavě přehráváte cílový diapozitiv, až do konce se vám nepodaří přivyknout na myšlenku, že to je možné. Druhé stadium se vyznačuje nadšením podobným pocitu beztížného stavu. V určitém okamžiku zjistíte, že nervozita se ztratila, a tehdy jste cíl přijali do své zóny komfortu a pocítili jste opojení z toho, že cíl se náhle ukázal jako zcela reálný. Pocit beztížného stavu má také ryze skutečný základ v podobě energie záměru, která se uvolňuje od nadbytečných potenciálů. Právě to vnímáte.

A konečně časem odhodlání něco mít přechází do třetího stadia – v samozřejmost. Neustále si v duchu přehrávejte cílový diapozitiv, vžívejte se do něho a postupně se pro vás vše, co jste na diapozitiv umístili, stane naprosto všedním, obvyklým. Diapozitiv záleží na filmu důležitosti. Dokud si budete přát, dokud budete pochybovat a přemýšlet o prostředcích, bude odhodlání něco mít balancovat na vratkém základu. Jakmile se důležitost rozptýlí, nabere vaše odhodlání sílu. Nejdůležitější je, abyste neztratili odhodlání jednat, tedy záměr kráčet k cíli. Pokud jste všemi třemi etapami prošli, znamená to, že jste na správné cestě.

A konečně jak se lze neprohýbat pod tíží problémů? Každého z nás nepochybně ustavičně cosi do jisté míry zlobí, tudíž je i značně náročné sebrat se a vzdát se veškeré důležitosti. Pro tento případ má transurfing v záloze jednu zajímavou a velmi mocnou metodu – *koordinaci záměru*.

Koordinace záměru

Běžný člověk cítí, že je ve vleku událostí, a zdá se mu, že na něm jen máloco závisí. Někdy se mu daří a všechno se veze na vlně úspěchu. Časem se dokonce ukáže, že úspěch je v jeho rukou, že je třeba rázně jednat, a tak začíná aktivně bojovat. Jenže nehledě na veškeré úsilí hned za vítězstvím nevyhnutelně následuje porážka.

Jako by lidé kráčeli cestou, po jejíchž stranách potkávají vysoké kopce a hluboké propasti. Příliš rozhodní a sebejistí jedinci neustále odbočují ze správného směru a z jakéhosi důvodu se začínají škrábat

do kopců, kde se vábně třpytí prémie, jež stanovila kyvadla. Občas se na ně podaří dosáhnout – za cenu náramné námahy, ale častěji se dostávají neúspěchy. V každém případě platí, že když se dotyčný ocitne na kopci, obratem se skutálí dolů, protože ho shodí vítr rovnovážných sil. Pak se znovu cítí bezmocně a opět mu připadá, že na něm jen málo sejde.

Jiný typ lidí – negativisté – se domnívají, že na nich nezávisí vůbec nic a raději se slabošsky plácají v propastech nejhorších očekávání; ta se realizují okamžitě. Není to tak, že by negativisté svou bezmocí nějak strádali. Infantilně svůj osud předávají do cizích rukou, že prý je tu od toho vůle Boží. Nepohybují se po proudu variant, ale ani se mu neprotiví, nýbrž se v něm zkrátka plácají, vyjadřují nespokojenost a otravují energetickou atmosféru kolem sebe. Jediné, co se jim pravidelně poštěstí, je uskutečnění nejhorších očekávání. A právě v tom a právě proto zde negativisté nacházejí jisté uspokojení: alespoň v něčem mají pravdu. Jediné, co se naučili zcela dokonale, je hledat a nacházet potvrzení pro svůj negativní postoj.

Takové osoby v negativních věcech nacházejí jakési sadomasochistické uspokojení, a i proto jsou schopni jakoukoli malichernost změnit v tragédii. Jejich krédo zní: „Život je odporný a každým dnem se vše jen zhoršuje.“ Je to jejich volba, v níž se jen utvrzují. Takoví jsou to trpitelé, a přece je pranýřují a trestají, tak těžký osud mají tito mučedníci. V negativních záležitostech se doslova koupou a nacházejí v nich uspokojení. A víte proč?

Negativismus představuje to jediné, v čem se s nimi okolní svět ztotožňuje a jde jim vstříc. Oporu pro svou jistotu nacházejí v tom, že jejich nejhorší očekávání se doopravdy uskutečňují.

Náhodou se negativista někdy ocitne na vlně úspěchu; občas je spokojený a má radost. Ale to netrvá dlouho, protože brzy se začíná ohlížet a hledá navyklý černý pruh. Jak by také ne, když všechno dobré rychle končí a úspěch je nenormální, nepřirozený! Negativista se pouští do usilovného pátrání po tom, jak by se zachytil černého pruhu, aby se znovu plácal v obvyklé strouze, kde je sice všechno špatně, ale zato předvídatelné. Začíná přemýšlet, čemu by přisoudil svou nespokojenost, naslouchá špatným zprávám, předkládá

požadavky, obviňuje, něco vyžaduje. A pokud právě nic nepotřebuje, vžívá se do role oběti, kterou musí všichni utěšovat a uklidňovat.

Odnaučit negativistu zlovyku, kdy nachází opojení v sebetrýznění, bývá velmi složité, neboť jde o velmi závažný případ. Celá potíž spočívá v tom, že dotyčná osoba neotravuje život pouze sobě. Jestliže totiž transformuje vrstvu svého světa, táhne do své žalostné propasti své blízké, jejichž vrstvy se na něho skládají. Ovšem i zde se setkáváme s paradoxem: byť negativista vypadá bezmocně, ovládá velkou sílu a využívají vrchovatě. Jeho síla pramení z pevného přesvědčení, že život je odporný a každým dnem se zhoršuje. Pevné přesvědčení není v tomto případě nic jiného než odhodlání něco mít, a výběr negativisty se tudíž úspěšně realizuje. Opravdu provádí výběr a svět mu skutečně jde vstříc.

Z toho vyplývá, že nikdo z nás přece jen není úplně bezmocný a naopak na nás mnohé závisí. Realizace nejhorsích očekávání negativistu utvrzuje v tom, že *každý je schopen ovlivňovat chod událostí*; je schopen tvořit scénář nejen ve snu, ale i v bdělém stavu; a možná k tomu potřebuje pouze vyměnit negativní orientaci za pozitivní? „Život je nádherný a každým dnem se zlepšuje.“ Jestliže se však takového hesla chytí, vydává se na pouť v oblacích. Pak stačí, aby na okamžik zapochyboval a očkem se mrknul pod nohy, a už se propadá a padá dolů.

Negativní naladění se nás proto drží tak pevně, protože jsme si od samého narození navykli přesvědčovat se, že svět je na nás naladěn nepřátelsky. Na malinkatého človíčka se vzápětí po narození valí agresivní působení ohromné síly. Předtím si hověl v děloze a bylo mu tak příjemně, teplo a spokojenost. Ale teď chudáka vzali a z tohoto pohodlí ho hrubě vytrhli. Slyší křik matky a možná si i uvědomuje, že příčinou jejího utrpení je on, a tím je položen základ pro komplex viny. Ostré světlo ho bije do očí, takže by chtěl zavřít oči a nic nevidět. Vlhké teplo se mění na suchý chlad, proto by se chtěl sbalit do klubíčka a před vši hrůzou se skrýt. Když vtom mu bez meškání přestřihují pupeční šňůru, a hrubě tím přerušují jediné spojení, které měl se zdrojem života. A tak se ocitá ve smrtelném šoku – dusí se, poněvadž ještě neví, že musí dýchat. Kdosi ho plácá po zádičkách a způsobuje mu doživotní trauma. Do plic se mu jako

ostrá břitva zařízne vzduch; dýchání bolí, ale jiného východiska není. Podmínky jsou stanoveny tvrdě: buď o svůj život bojuj, nebo umři. Nevinný a čistý rozum zvládá první úkol: boj o existenci představuje neodmyslitelnou část tohoto světa. Človíčka všechno bolí, Cítí se hrozně, a aby toho všeho nebylo málo, berou ho od mámy a balí ho do pevného pouzdra. Když už se vydá ze všech sil, snaží se před tímto světem schovat ve snění.

Tak probíhá první setkání s naším světem. Strach, samota, opuštěnost, bezvýchodnost, příkoří, vztek a naprostá bezmoc jsou prvními úkoly, jež se tvrdě a neúprosně vypalují na bílý list rozumu, a tak již existuje nezbytný základ pro kyvadla. Ne nadarmo je taková šoková praxe porodu dodnes hojně rozšířena a považuje se za zcela civilizovanou. Zřídka někoho napadne, že podobný porod představuje celkem příšerný šok, který zanechává hlubokou doživotní ránu v našem podvědomí. Ani jeden druh ve světě zvířat při narození nezakouší nic podobného. Narodit se „lidsky“ je možné pouze na jedinečných a velmi drahých klinikách.

První nemilosrdné úkoly světa kyvadel se velmi dobře osvojují a během života se ještě upevňují. Jednoho dne se klouček pouští matčiny ruky a s radostí a důvěřivou odvahou běží vstříc životu. Ale svět kyvadel ukazuje, že život není úplně bezpečný, a tu bum – chlapeček upadne. A maminka už si dělá starosti, jako by spadl pod auto. To všechno vyprávím proto, abych demonstroval, jak hluboko se v člověku zakořenila *náchylnost k negativizmu*. A dobré záměry pozitivizmu jsou často doprovázeny tím, že člověk lítá v oblacích a staví vzdušné zámky, nebo sbírá veškeré síly k útoku na pozemské síly.

Co lze dělat pro to, abyste zachovávali koordinaci a klidně kráčeli po rovné cestě, aniž byste skákali do propastí a škrábali se přes překážky? Snad odhodit důležitost a vědomě se pohybovat po proudu? Ano, právě to je zapotřebí. Jenže dokázat to je docela těžké, protože naprosté osvobození od důležitosti je nemožné a pohybu po proudu brání neklidný rozum, který se usilovně snaží zavést kontrolu nad proudem, a přitom zároveň za bdění spí.

A přece z této situace existuje východisko, a to tak prosté, až je geniální. Využijte návyk rozumu, jenž velí držet vše pod kontrolou, a

navrhnete mu novou hru. Její podstata spočívá v tom, abyste za jakékoli nepříjemné okolnosti procitli, vědomě vyhodnotili její důležitost a změnili svůj postoj k ní. Uvidíte, že taková hra se vašemu rozumu bude líbit. Její principy jsme si již rozebrali – jde o zábavnou hru s hliněným balvanem. Ovšem to ještě není všechno, poněvadž nyní sami poznáte hlavní princip koordinace. Budete-li se jím řídit, dokážete dosáhnout stejného úspěchu v pozitivním směru, jakého dosahují negativisté ve svých nejhorších očekáváníích. A zní takto: *Pokud si dáte předsevzetí, že budete to, co ve scénáři vypadá jako negativní variace, vnímat jako pozitivní, pak tomu právě tak bude.*

Jestli toto nezní absurdně, pak tedy značně nepřesvědčivě, nemám pravdu? Co může být pozitivního na zjevné porážce a co může být dobrého na chudobě? Nicméně uvedený princip funguje naprosto spolehlivě. Opět vás nevyzývám, abyste mi uvěřili. Zkrátka se jej ujměte a prověřte jej, však ono se najde i nějaké vysvětlení pro rozum.

Jistě víte, že celý svět je vystavěn na principu dualizmu: vše má svou opačnou stranu – existuje světlo, a tma, záležitosti černé, a bílé, kladné, a záporné, plné, a prázdné atd. Jenže každá přírodní rovnováha se může vychýlit na některou stranu. Pokaždé, když narazíte na nějakou událost, děláte výběr, jak se k ní postavíte. Pokud usoudíte, že událost bude pozitivní, dostanete se na příjemnou odbočku na dráze života. Sklon k negativizmu však člověka nutí, aby dával najevo nespokojenost a vybíral si nepříjemnou odbočku.

Od samého rána se možná rozčilujete kvůli nejnepatrnějším důvodům, načež se celý den mění v souvislou řadu nepříjemností. Sami moc dobře víte, že z rovnováhy lze vypadnout dokonce v pouhých drobnostech a následuje dramatický rozvoj negativního scénáře. Jakmile vás něco rozzlobí, v patách jej následuje nová nepříjemnost. Proto se říká, že neštěstí nechodí nikdy samo. *Ale sled nepříjemností následuje nikoli kvůli prvnímu neštěstí, ale kvůli vašemu postoji k němu.* Zákonitost se formuje výběrem, který děláte na rozcestí. Popudila vás nějaká hloupost, a už vyzařujete na frekvenci nepříjemné odbočky. Navíc negativní vztah vytváří potenciál napětí, který zabírá část vaší energie záměru, již nejednáte

efektivně a setkáváte se s další, ještě horší nepříjemností. Dokážete si představit, kam vás zavede dlouhá řada za celý život naskládaných negativních odboček? Tak dochází i k zániku pokolení.

A nyní si představte docela jiný scénář, v němž se opět setkáváte s nějakou mrzutou překážkou. Příliš nespěchejte s tím, abyste si vytvořili negativní postoj, ani nereagujte primitivně jako ústřice. Řekněte si: „Stop! Je to přece jen hra s hliněným balvanem! Tak si tedy, balvánku, zahrajeme!“ Bez ohledu na okolnosti se nalad'te pozitivně a tvařte se, že se z dané události těšíte. Úsloví se přece neobjevila zbůhdarma: „Není zla bez dobra“ a „Nebylo by štěstí, kdyby neštěstí nepomohlo“.

Pokuste se v nepříjemné události vypátrat zrnko pozitiva a zaradujte se, dokonce i když nic nenajdete. *Zaveďte si hloupý návyk a radujte se z neúspěchu.* Je mnohem veselejší, než kdybyste se měli kvůli všemu rozčilovat a fňukat. Přesvědčíte se, že ve většině případů vám vaše nepříjemnost v podstatě hraje na ruku. Dokonce pokud tomu tak nebude, můžete si být jisti, že díky svému pozitivnímu postoji jste se ocitli na výhodné odbočce a vyvarovali jste se dalších nepříjemností.

Obecně lze říci, že nepříjemnosti vždy představují narušení nějaké normy. Nevítané bývají pouze pro vás, protože znamenají značné vychýlení z rovnováhy a vyžadují další spotřebu energie. Energie vámi prochází, jestliže si sami vytváříte překážky a posléze je překonáváte. Naproti tomu úspěch, kdy jste spokojeni, představuje normu. Nespokojenost vás obvykle popadne, když se setkáte s určitým odklonem od svého scénáře: jakmile totiž rozum zpozoruje, že jím přijatý scénář se upravuje, nahlíží na tuto změnu v negativním světle, a proto vyjadřuje tomu odpovídající postoj a usiluje o to, aby ve svém chápání získal nad situací kontrolu.

Proto mu nyní musíte vysvětlit pravidla nové hry. Řekněte mu, že bude otěže třímat stejně jako dříve, jenom jeho úkol bude spočívat v tom, aby každíčkou událost přijímal pozitivně. Na samém počátku hry, například hned ráno, aktivujte strážce. Obvykle si alespoň přibližně dokážete představit, jak by se události měly vyvíjet – od nynějška musíte v okamžiku, kdy se vám scénář začne před očima modifikovat, tyto změny přijmout a ztotožnit se s nimi. Uvědomte si,

že spoustu událostí posuzujete negativně jen proto, že se neshodují s vaším scénářem. Předstírejte, že právě tak se vám to hodí.

Díky tomu získáte pružnou dynamickou *kontrolu nad vnášením změn do scénáře*. Nespěchejte tedy s tím, abyste vyjadřovali nespokojenost a bojovali se situací jen kvůli jeho úpravám. *Vzdejte se kontroly nad ním, a získáte ji. Bude nasměrována nikoli na boj s prouděním variant, ale na jeho sledování.*

Tajemství koordinace je skryto v tom, že se uvolníte a zároveň vezmete situaci do vlastních rukou. Jestliže rozum drží situaci svou kontrolou pevně v rukou, neumožňuje jí, aby se rozvinula podle proudění variant. Přijmete-li veškeré změny ve scénáři jako nutné, vzdáte se kontroly – ovšem zároveň si udržíte postoj, a tedy i situaci pod kontrolou.

Nakonec vám přece jde o to, abyste se vyhnuli problémům a žili tak, aby se vše vyvíjelo úspěšně. Bude tomu tak, pokud začnete využívat princip koordinace, který působí dokonce efektivněji, než kdybyste se události snažili ovlivňovat svým vnějším záměrem. Rozum totiž nedokáže vývoj událostí předpovědět úplně správně, neboť na světě přece nejste sami, a tudíž se vrstva vašeho světa protíná s mnoha dalšími vrstvami jiných lidí, kteří taktéž neustále cosi dobývají. Rozum však ani nemá zapotřebí něco propočítávat, jen je potřeba přehrávat si cílový diapozitiv a dodržovat princip koordinace, protože pak vás vnější záměr úspěšně přivede k cíli.

Mějte na paměti, že koordinace se zdokonaluje praxí. Pokud jste princip koordinace pochopili teoreticky, zatím vám to nepostačí. Tuto schopnost byste měli neustále rozvíjet a vypracovávat, přičemž váš strážce musí pracovat bez přestání. Nepromeškejte okamžik, kdy byste mohli být bez povšimnutí vtaženi do negativní hry.

Koordinace rovná se nejefektivnější způsob pohybu v prostoru variant. Každou událost totiž vnímáte pozitivně, díky čemuž vždy vykračujete na příjemnou odbočku a čím dál častěji se dostáváte na vlnu úspěchu. Zároveň se ale nevznášíte v oblacích, protože jednáte záměrně a vědomě. *Tím se také na vlně úspěchu vyvažujete.* V tomto spočívá základní podstata transurfingu.

Jablka padají do nebe

Jak říká Písmo svaté: „Dle víry vaši se vám dostane.“ Opravdu tomu tak je, neboť vždy dostáváte pouze to, co jste připraveni mít. Vnější záměr dokonale plní vaši objednávku. Máte to, co jste chtěli, v souladu se šablonou svého světonázoru a představami o svém místě na tomto světě. Nyní již znáte všechny základní principy transurfingu, takže můžete se svým osudem nakládat podle vlastního *výběru* neboli váš osud bude zformován v souladu s vaším výběrem a vírou.

Již víte, jak si máte vybírat, a tudíž zbývá odpovědět na otázku, jak byste v to všechno mohli uvěřit? Už jsem řekl, že rozum nedokážete přesvědčit do té doby, dokud se on sám neocitne před fakty. Rozum se umí přetvařovat, také může slepě a fanaticky věřit, jenže tato víra je falešná, založená na nezvykle silném nadbytečném potenciálu (vzniká, jestliže přidáváte nadbytečný význam samému přesvědčení), a navíc je svým fanatismem natolik zaslepen, že nic nevidí a neslyší. Nezahnal do izolace jen duši, ale také sebe, a proto je taková víra slepá.

Plachta falešné víry se nikdy nenapne větrem vnějšího záměru. Falešná víra je past kyvadla v labyrintu nejistoty, a i když se vám zdá, že jste z labyrintu unikli, ve skutečnosti jde pouze o iluzi. V hloubi duše budete pochybovat, dokonce možná aniž byste o tom měli tušení, protože jste se od pochyb ohradili ochrannou stěnou víry.

Jak lze falešnou víru odlišit od opravdové? Pravá víra již není vírou, nýbrž věděním. *Pokud se musíte přemlouvat a přesvědčovat – a není důležité, zda s nadšením či vynuceně – znamená to, že se jedná o víru falešnou.* Věděním se utváří nikoli přesvědčováním, ale fakty, a proto je-li váš rozum před nějaký postaven, prostě to víte. Falešná víra se jako klíště drží kontroly rozumu, jenž se nachází v iluzorním pokoji labyrintu a dohlíží na to, aby dovnitř nepronikla ani jediná pochybnost. Jestliže si rozum *chce dělat naděje*, nepřeje si nic slyšet.

Nikdy se o ničem neujišťujte ani se nesnažte něčemu uvěřit, jinak riskujete, že vás posedne falešná víry, která se jako pravá pouze tváří. Iluze odhalíte, až začnete naslouchat šumu ranních hvězd. Pak

uvolněte kontrolu rozumu a přeorientujte ji na uvědomění si nepatrných příznaků duševní nepohody. Objevíte-li drobné symptomy diskomfortu, již se o ničem nepřesvědčujte. *Když dosáhnete jednoty duše a rozumu, k ničemu už se muset přemlouvat nebudete.*

Ani nemá cenu si něco vemlouvat – stín pochyb rozhodně nezmizí, jestliže si budete tvrdit, že *dosáhnete svého*, ba právě naopak získá vydatnou půdu pro rozvoj. Duše neuvěří, ať se ji snažíte jakkoli umluvit. Nechápe ani logiku, ani jazyk rozumu a také nestrpí pultóny. Zeptáte-li se jí: „Dosáhnu svého cíle?“ odpoví buď *ano*, nebo *ne*, ale nikdy *možná* nebo *již brzy*. Pokud vytuší sebemenší stín pochybností, odpověď bude znít *ne*.

Takže vloudí-li se do duše pochyby, nelze ji ani přesvědčit, ani přemluvit. Co zbývá dělat? Odpověď se skrývá v tvrzení uvedeném výše: duše nepřijímá pultóny. Pochyby nastanou, pokud člověk nevěří úplně, ale jen do jisté míry. Duše ono *ne úplně* změní na *vůbec ne*. Nevěří a nepochybuje, ona zkrátka ví, co bude: *ano*, nebo *ne*.

Proto musíte provést jeden kardinální krok: vyhodte ze svého slovníku slovo *věřit* a nahradte je slovem *znát*. Pokud bude rozum zkrátka vědět, že se stane to a toto či tamto a ono, duše se s ním ztotožní i bez všelijakých přímluv. Věříte tomu, že v ruce držíte tuto knihu? Ne, o tom není žádná řeč, prostě to *víte* a hotovo. Kde existuje víra, tam se vždy najde místo pro pochyby.

Poté, co jste odložili víru, si umožněte *vědět*, že vaše přání se splní. *Víte* to, protože takový je zákon: cíle dosáhnete, disponujete-li odhodláním něco mít, dokážete-li realizovat odhodlání jednat a procházíte-li vlastními dveřmi. Výběr leží na vašich bedrech. Vy jste tady pánem, a poněvadž jste si sami vybírali, odpadají různé soudy na téma „a co když se něco nepodaří“.

Řekněme, že události se mohou rozvinout do dvou různých podob: daří se a nedaří se. Zcela nesmyslně a zbytečně byste se přesvědčovali, že se vám něco podaří. Ovšem v tuto chvíli již něco víte: výslednou variantu si vybíráte sami. Toto vědění představuje základ, na němž lze vystavět jistotu.

Již vám mnoho práce nezbyvá – pouze musíte toto *vědění* získat. Musíte si na ně zvyknout a přijmout je. Lidstvo si časem zvyká na různé zdánlivě nepravděpodobné věci, například na telefon, televizor, letadlo, je snad málo všeho *docela neuvěřitelného!* Využijte techniku diapozitivů. Nejprve je nutné, abyste danému vědění poskytli ve vlastní hlavě prostor a poté abyste se o ně ucházeli tak dlouho, dokud je vnější záměr nezmění ve skutečnost. Váš úkol samozřejmě nespočívá v tom, abyste se k něčemu přemlouvali, ale čas od času byste si měli připomenout, že *víte*, že cíl bude dosažen.

Až budete příště o svém cíli přemýšlet, zkuste se přistihnout, jestli mimoděk ze zvyku nepochybujete a znovu nedumáte o prostředcích. Pochybnosti se samozřejmě vyskytnou, avšak ty musíte odchytnout a nahradit je slovy: „Já vím, že úspěch závisí na mém výběru. Už jsem si vybral. K žádnému vychýlení tu dojít nemůže.“ Pochyby postupně zmizí. Kde neexistuje víra, ale pouze vědění, tam se pochybnosti neobjevují. Hlavně se jich nesnažte přespříliš zbavit a už vůbec nebojujte s jejich přítomností. Nakonec se pořád můžete uklidňovat tím, že pochyby ještě nejsou zárukou neúspěchu. Pouze narazíte na nějaké komplikace.

Ještě jednou bych chtěl zdůraznit, co je podstatné – pamatujte, že se sami rozhodujete, zda cíle dosáhnete nebo ne, a proto se nemáte čím znepokojovat. Pokaždé, jakmile zapochybujete, si to připomeňte. Opět vás chci upozornit na jeden zlozvyk – nezapomínejte a neexistujte napolo nevědomky. Nová vědění se snadno zapomínají, zatímco staré zvyky jsou pevně zakořeněné. Vždy si vzpomeňte, že to vy jste pánem svého osudu.

Nemyslím si, že by Kristus zažíval nějaké nadšení, když se procházel po vodě. Pro něho to bylo asi tak jedinečné, jak výjimečné se zdá nám, když se pohybujeme po zemi. Lidé by mohli také chodit po vodě, kdyby ovšem dokázali odhodit veškeré pochyby, starosti a emoce. Případá vám to neuvěřitelné? Ale vždyť historie lidstva je lemována souvislou řadou zázraků a absolutně nepravděpodobných věcí. Například: železné lodě mohou plout po vodě, a dokonce létat. Jakmile jsme se přesvědčili, že lze plout po vodě na železných lodích a létat ve vzduchu v těžkých letadlech, nikdo již možnost a realnost toho, co se událo, nesoudí.

Jestliže s sebou vláčíte pochybnosti, svou šanci na úspěch razantně snižujete. V prostoru variant existují dva základní typy drah života: na jedné se cíle dosahuje, kdežto na druhé se prohrává. Plácáte-li se v pochybnostech, vyzařujete energii na frekvenci dráhy neúspěchu a v takovém případě lze sotva doufat v úspěch. Propad bude podmíněn okolnostmi, jež nastávají následkem vyzařování vašich myšlenek.

Otázku je nutno položit jinak, než „Podaří se mi to, nebo ne?“, a to „Co si vybírám: úspěch, nebo neúspěch?“ Takový postoj si člověk osvojuje jen těžko, zvláště jestliže se celý život přesvědčuje, že jablka padají na zem a rozhodně nelétají do nebe. Avšak pokud se budete neustále hlídat, a tedy se přistihovat při pochybách a vzápětí si vždy vzpomenete, že úspěch je pouze otázkou vašeho výběru, zvyknete si na to. Představte si, že dnes jablka začala z nějakého důvodu padat do nebe. Zpočátku budete velmi překvapeni, nakonec se s tím však smíříte a zvyknete si. Co naděláte, jestliže takové jsou vlastnosti jablek. Cožpak vzduchové balóny, které létají k nebi, také nevzbuzují úžas?

Nyní procitněte a zkuste si uvědomit, o čem jsem se vás to snažil přesvědčit. Nezdá se vám, že vás vodím po labyrintu hledání víry? Pokud jste mi *uvěřili*, znamená to, že jste se chytili do pastí. Neurávejte se, milí čtenáři, jen jsem vám chtěl předvést, jak rozum v tomto beznadějném labyrintu bloudí. Naše bloudění začalo slovy: „Proto musíte provést jeden kardinální krok...“ Dále jste mohli sledovat, jak se vám pokouším namísto dosud nenabytého vědění podvrhnout víru. Přesně tak fungují kyvadla, když se snaží vybojovat vaši víru.

Nemusíte se znepokojovat, protože transurfing není past pro rozum, ovšem vše, o čem jsem v této knize psal, představuje plody, jež přináší dlouhodobý trénink. A dokonce i naše drobné bloudění přestane fungovat jako past, přijmete-li přečtené řádky jako něco, co není výzvou k víře, ale *nadějí, že získáte svobodu*. Cizí víru potřebují pouze kyvadla, kdežto pro transurfing je zbytečná.

Nesnažím se vás přesvědčit, jen sleduji úplně jiný cíl – *hodlám narušit stereotypy běžného světového názoru, abych se vyprostil z izolace podmíněnosti a probral se ze spánku za bdění*. Jakmile procitnete,

uvědomíte si, že jste schopni ovládat svůj sen. K tomu nepotřebujete věřit; jedněte, a uvidíte, co se stane. Nevěřte, ale prověřte. V okamžiku, kdy se přesvědčíte, že transurfing skutečně funguje, budete *vědět*.

Určitě jste museli několikrát zaslechnout, že pokud neotřesitelně věříte ve své síly, ve vítězství, pak lze dosáhnout všeho. Snadno se říká, že „podle víry vaší se vám dostane“, jenže kde má člověk onu vím brát? Jak se má zbavit pochybností? Jenže těch se nijak nezbavíte, navíc veškeré úsilí o získání víry je práce docela bláhová. Usídlil-li se ve vaší duši byt' jen stín pochybností, nedokážete jej vypudit žádným přesvědčováním. Ošálit lze jedině vlastní rozum. Ten sice bude předstírat, že si na pochyby ani nevzpomněl, ale ony budou stejně jako dříve žít ve vaší duši.

Zanechejte neplodného usilování o zisk bezvýhradní víry, protože existuje jiná reálná cesta: *nepřemýšlejte o prostředcích dosažení cíle, nýbrž si v duchu přehrávejte cílový diapozitiv a kráčejte směrem k cíli*. Nejedná se tu o pouhé snění, ale o konkrétní práci podle naladění vlastního vyzářování. Vaše horší i nejhorší očekávání se přece uskutečňují? Věnujte se tedy nějaké konkrétní činnosti: *vědomě a cílevědomě přelad'te své vyzářování na realizaci lepších a nejlepších očekávání*.

Pokud jste si sice určili cíl, jenže vás provázejí pochyby o jeho dosažení, pak vám v něm ony pochybnosti budou bránit.

Ovšem zahodit je nelze a ani to není potřeba. Víru vyžaduje rozum k tomu, aby opodstatnil realitu dosažení cíle. I tu nechejte stranou a rozhodně nepřemýšlejte o prostředcích, nýbrž *se vžívejte do diapozitivu, na němž již cíl třímáte v ruce*. Tomu říkám konkrétní práce bez přesvědčování. Dopřejte si takové potěšení, neboť tehdy vnější záměr odvede svou práci a jablka budou sama padat do nebe.

Jablka padají do nebe, když rozum stojí před faktem. Tehdy uvolňuje svou kontrolu a zkrátka danému faktu umožňuje, aby se završil. Skutečnost, že situace je nepochopitelná, zde nehraje význam. Nejdůležitější je, že je reálná. Žijeme ve světě, kde lidé jezdí na kolech. Kdybyste se ocitli v jiném světě, kde všichni létají, také byste začali létat.

Již jsem řekl, že když naladíte vlastní vyzařování na cílovou dráhu, spouštíte mechanismus vnějšího záměru. V myšlenkách si přehráváte cílový diapozitiv a zabýváte se vizualizací procesu. Zároveň vítr vašeho záměru pomalu a postupně posunuje fregatu materiální realizace vašeho světa v prostoru variant. Začínají se vám odhalovat možnosti, o nichž jste neměli ani tušení. Vnější záměr navíc začíná směřovat události tak, aby vás přiblížily k cíli.

Dávejte pozor: *někdy se vám bude zdát, že okolnosti se skládají docela zvláště.* Jenže odkud víte *přesně, jaká* cesta vede k vašemu cíli? Nechcete snad šéfkuchaře v restauraci učit, jak má připravovat jídlo? Vždy si pamatujte, že rozum není schopen předpovědět vše předem a že neví, jak lze cíl realizovat. Vždyť běžným způsobem to nejde, tak proč se opět pokoušíte zalézt na Prokrustovo lože navyklých stereotypů? Přenechejte starosti s prostředky a s cestou k dosažení cíle vnějšímu záměru, důvěřujte proudění variant, a uvidíte, že dokonce i mimoděk budete jednat tak, abyste k cíli dorazili.

Tak funguje vnější záměr. Pokud prší, je chladno a vy nyní kráčíte po hrázi do nenáviděné práce, ovšem se svátečním pocitem v duši, brzy všechna nespokojenost zmizí. Sami si toho všimnete, jen zkrátka přestaňte přizpůsobovat parametry oněm okolnostem.

Nyní se vás pokouším přesvědčit a vzbudit u vás *naději*. Z labyrintu víry sice neexistuje východisko, ale musíte mít naději, že zdi labyrintu se zboří, až vám vnější záměr předvede, jak jablka padají do nebe. Bez takové naděje se transurfingem nelze zabývat, i kdybyste chtěli. S nadějí získává rozum oporu pod nohama a duše se oživuje.

Setkají-li se lidé s mrzutostí či složitým problémem, předávají svou energii kyvadlu a pociťují nespokojenost, ubývání sil, tlak situace. Ocitají se ve stavu bojové pohotovosti či klesají na mysli, což je obojí nenormální a vede ke stresu a depresím. Spokojenost se vytratila, oporu je ztracena, vnitřní stěžeň jistoty se zlomil. Aby oporu znovu získali, hledají spasení v cigaretách, alkoholu, drogách a dalších záležitostech, jenže ve výsledku padají do područí jiných kyvadel.

Oporu můžete najít vždy sami v sobě, pokud procitnete a uvědomíte si, jak problémová situace vznikla. Problém vytvořilo

kyvadlo, ale na něm ještě není nic hrozného. Nebezpečí neplyne z něho samého, ale z vašeho vztahu k němu. Pokud jste přistoupili na jeho důležitost, znamená to, že svou energii předáváte kyvadlu. Hlavní je, abyste si uvědomili, že v každé problematické situaci od vás kyvadlo vyžaduje buď, abyste napjali síly a bojovali, nebo abyste svésili ruce a poddali se malomyslnosti. Nesmíte udělat ani jedno. Jenže co naděláte, když vám chybí opora a stěžeň jistoty je ztracen? Oporu naleznete, jakmile si uvědomíte, že chápete, jak si vás kyvadlo snaží podmanit a vysát z vás energii.

Zajímalo by vás, jak by mohlo obyčejné vědění pomoci a povzbudit? Dokonce hodně. I naděje je vědění toho, že vše ještě není ztraceno a že existuje východisko. Chápání mechanismu problematické situace má stejnou váhu jako naděje. Již nejste loutkou ani papírovou loďkou. Pochopte, co se děje, a dokážete se v duchu vědomě usmát a říci: „Ne, kyvadlo, energii ti nepředám. Moc dobře chápu, co potřebuješ a jak se mě snažíš zachytit! Nic ti nedaruji! Nepodaří se ti, abys mi vnutilo důležitost toho problému. Mám právo vybírat si a já si vybírám, že se od tebe osvobodím.“

V životě se každý z nás dopouští hromady chyb, jichž musí později litovat. Možná vás napadá, že už jste se ocitli celkem daleko od původního cíle. Přesto ještě není vše ztraceno, protože transurfing pomůže situaci napravit. Dokonce i když se původní cíl objektivně skryl, lze najít nový. Původní cíl není jediný, proto pro každého v každém věku existuje nějaká šance, kterou je třeba využít.

Chyby, jež jste spáchali, představují váš kapitál. Pokud se s tímto postojem ztotožníte, dočkáte se skvělého úspěchu. Všichni jedinci, kteří dosáhli nějakého úspěchu, prošli celým lesem neúspěchu. Nadarmo se neříká, že za jednoho rozbitého dají dva nerozbité. Významní lidé, již se jistým způsobem prosadili, museli projít tím nejtěžším, ovšem tato stránka jejich života se moc často nezveřejňuje. Takže pokud jste spáchali ohromnou chybu a vystavili se neúspěchu, radujte se, neboť stojíte na cestě k úspěchu. Jestliže se raději budete trýznit, skuhrat a stěžovat si na život, nezdar se bude opakovat stále dokola. Zkušenost, jež se zdá z vašeho pohledu zcela zbytečná, se bude jistě promítat na cílové dráze života.

Vždy, když se objeví nová naděje, apatie se vytratí. Zvířata i lidé, kteří bloudí v poušti a vydali se ze všech sil, už únavou zapomínají sledovat, zda na obzoru nespátří oázu. Představte si mouchu, která naráží do okna, zatímco vedle je otevřená branka. Celý život mouše vtloukali do hlavy, že pokud vidí cíl, musí letět přímo k němu. Protože jej vidí, buší sebou do okna, ale výsledek se nedostavuje. Totéž se děje vám, jestliže nechápete, jak byste cíle mohli dosáhnout, poněvadž jste zbaveni výběru a nuceni být spokojeni s tím, co máte. Ovšem nyní, když víte, že branka existuje a nachází se hned vedle, dokonce i když ji nevidíte, vytryskne u vás *naděje*. A pokud máte naději, osvobozuje se energie záměru.

Naději člověk potřebuje, aby začal jednat. Začněte jednat, a uvidíte, jak jablka spadnou do nebe. Jakmile naděje odvede svou práci, u vás se dostaví vědomí svobody výběru. Tehdy si řeknete: *nechci ani nedoufám – mám záměr*.

Shrnutí

Sebejistota je totéž jako nejistota, pouze s opačným znaménkem. Obrácená naruby.

Zdi labyrintu nejistoty se zbortí, pokud se vzdáte důležitosti.

Jestliže svobodu získáváte bez boje, nepotřebujete ani jistotu.

Pokud nemáte důležitost, nemáte co chránit ani za co bojovat.

Nebojujte se svou reakcí na provokaci. Změňte k provokaci postoj.

Je třeba prohrávat lhostejně a nestavět si ultimáta. Ke všem informacím přistupujte vědomě. Máte svobodu výběru. Jediné, co potřebujete, je odhodláni něco mít.

Nepracujte na vydělávání peněz, ale na odhodláni něco mít. Soustřeďte se na cíl, jako byste jej již dosáhli. Váš výběr je nezvratný zákon. Svou realitu si formujete sami. Jak se lze nebát? – Najděte si pojistku, záchrannou variantu, objížďku.

Jak si lze nedělat starosti a neznepokojoval se? – Jednejte. Jak si lze nic nepřát? – Smiřte se s porážkou a jednejte. Jak lze nic neočekávat? – Jednejte. Jak zvýšit vlastní význam? – Zřekněte se

boje o něj. Jak se lze nerozčílovat? – Hrajte s kyvadlem a porušujte pravidla jeho hry.

Jak se lze zbavit pocitu viny? – Přestaňte se ospravedlňovat. Jas se lze srovnat s rozhořčením? – Ukončete bitvu a pohybujte se po proudu.

Pokud se s rozhořčením vyrovnat nelze, dopřejte si tuto slabost.

Dráha života se rozdvouje na odbočku pozitivní a negativní. Jestliže vyjadřujete svůj postoj k události na rozcestí, provádíte výběr.

Pokud máte záměr, že budete každou změnu ve scénáři, jež vypadá negativně, považovat za pozitivní, dostanete se na příznivou odbočku.

Zaveďte si hloupý návyk radovat se z neúspěchu.

Přeorientujte kontrolu z boje s prouděním variant na jeho následování.

Nepřemýšlejte o prostředcích, jež vám pomohou k dosažení cíle, ale přehrávejte si v hlavě cílový diapozitiv a kráčejte směrem k cíli. Vžívejte se do diapozitivu, na němž jste již cíle dosáhli.

Tehdy vnější záměr odvede svou práci a jablka budou sama padat do nebe.

Kapitola IV

Vpřed do minulosti

Fantastika a magie nás očarovávají mystickou tajemností. Nic to však není ve srovnání s velkolepým pocitem směsice údivu a nadšení, které zakusíte, jakmile se vaše sny, jež se zdají nedosažitelné, začnou uskutečňovat. To ovšem zabere nějaký čas, avšak jisté potvrzení všeho, co přečtete, by bylo záhodno získat již nyní. Dostane se vám ho. Sami stvoříte kouzlo a na vlastní oči je budete pozorovat. Jestliže se něco neuvěřitelného před vašimi očima mění ve skutečnost, musí vám to připadat ohromující. Již se nejedná o fantazii, nýbrž o realitu, která je tisíckrát pozoruhodnější než veškerá mystika.

Minulost je vpředu.

Transakce

Určitě si ze svého života vybavíte jistá období, kdy jste byli šťastní. Někdy vám je připomenou melodie, které jste tehdy poslouchali. Občas mimoděk proběhne stín pocitu tohoto naladění, kdy jste byli plni nadějí a život vám připadal ne-li jako svátek, pak jako příprava na něj. V takových chvílích se u vás probouzí nostalgie kvůli tomu, co jste ztratili. Je vám smutno z toho, že to bylo kdysi dávno, v minulosti, jež se už nevrátí. Cožpak nelze vrátit vůbec nic?

V předmluvě jsem přislíbil, že smysl slov *vpřed do minulosti* pochopíte teprve na konci knihy. Nyní nastal čas slib splnit. Transurfing vám už tak přinesl nemálo překvapujících odhalení a vy už se jistě ptáte, co se na vás chystá tentokrát. Všechny triky, které mají co do činění s časem, pevně zakotvily v oblasti fantastiky. Bez ohledu na to, že možnost cestování časem nevyklučuje dokonce ani teoretická fyzika, realita téhož vzbuzuje značné pochybnosti.

Přesun v čase nám opravdu může připadat docela zpochybnitelný, ale záleží na tom, v jakém úhlu pohledu stojí pozorovatel. Připomeňte si model dvojrozměrných človičků na rovině, kteří nedokážou pochopit, kde se nachází třetí rozměr. Z pohledu čtyřrozměrného prostoru také náš trojrozměrný prostor vypadá jako rovina. Racionální rozum namítne: „Všechny uvedené teoretické modely jsou jen mými abstrakcemi, ale přece vidím, co mám před očima.“

Transurfing zahrnuje nespočet neuvěřitelných věcí, já vás však nevyzývám, abyste v ně uvěřili, nýbrž je prověřili. Samozřejmě k tomu potřebujete záměr, nějaké to úsilí a trpělivost, protože výsledky se neprojeví ihned. Vnější záměr pracuje ve většině případů pomalu a nepozorovaně. V existenci této tajemné neviditelné síly, která působí pro oči nepozorovaně, dokážete uvěřit jen stěží, zvláště pokud ještě stále pouze čtete, aniž byste si transurfing zkusili ověřit v praxi.

Právě nastal okamžik, kdy svůj pohyb v prostoru variant dokážete vidět na vlastní oči. Přesvědčíte se, že se můžete v čase přesunovat vpřed i vzad, což se ovšem nebude podobat cestování v čase, jak jej zobrazují fantasté, neboť my se zabýváme pouze reálnými věcmi. Tentokrát na výsledek působení vnějšího záměru nebudete muset čekat, jelikož vše záhy uvidíte na vlastní oči. Nepůjde o trik ani o experimenty, jež mají co do činění s astrologií či prostorem snů. Na několik okamžiků skutečně ucítíte pohyb v čase a prostoru. V praxi proces směřuje k jedné jednoduché události – *transakci* sestávající ze tří prvků.

K vyplnění prvního elementu je nutné, abyste si uvědomili své centrální energetické toky. Pokud jste se již někdy zabývali energetickým cvičením, musíte pocít z nich znát. Zpočátku vnitřním zrakem rychle proběhněte své tělo a zbavte se napětí ve svalech a uveďte se do stavu relaxace. Poté si v myšlenkách představte, jak se energie pohybuje vzestupným a sestupným kanálem podél páteře.

Energetické fontány lze bezodkladně spustit velmi efektivně. Představte si, že ze samotného centra vašeho těla vycházejí dvě protichůdné horizontální střelky: jedna směřuje vpřed a druhá vzad. Střelky vycházejí z těla a vystupují na dvacet, třicet i více centimetrů. Nyní v duchu obě střelky zároveň přetočte tak, aby přední směřovala vzhůru a zadní dolů a postavily se vertikálně podél páteře. Vzápětí byste měli pocítit, jak se energetické potoky zdatelně oživily.

Toto cvičení lze provádět, stojíte-li na místě stejně tak, jako když jdete. Jako byste otáčeli *klíčem*, jenž spouští centrální potoky. Ty nemusíte nutně měnit ve fontány a uzavírat do kruhu, poněvadž nejdůležitější je, abyste si představili, jak vás toky energie prostupují. Pokud je dosud necítíte, nevádí. S praxí se dostaví i skutečné pocity. Věnujte se cvičení, když jdete na procházku nebo na pochůzku. Pocítíte uvolnění a lehkost. *Otočení klíčem představuje první element transakce.*

Tento prvek můžete využít v každé situaci, kdy se kvapně potřebujete zrelaxovat a uvolnit. Zkoušejte tímto klíčem otáčet vícekrát během dne, zejména když se něčím zabýváte. Brzy si povšimnete, že klíč se pohybuje snáze. Všichni se neustále nacházíme pod tlakem větších či menších problémů, jejichž tíže se

automaticky odráží na našich svalech. Jdete a přemítáte o něčem, co vás trápí, znepokojuje nebo je pro vás nepříznivé. Nastala pravá chvíle na to, abyste si *vzpomněli* na klíč a pootočili jím. Zjistíte, že některé svaly, jež jste měli napjaté, se nyní uvolnily, a pocítíte úlevu.

Bylo by užitečné, kdybyste si vypěstovali návyk a klíčem otáčeli během dne co nejčastěji. Stejně tak byste pak bez přestání dokázali osvobozovat energii záměru a očišťovat ji od nadbytečných potenciálů, které vás dusí. Jedná se o *klíč od pouzdra podmíněnosti*, kam vás do izolace neustále zamykají deprimující okolnosti. Nezabaví vás důležitosti, ale významně usnadní váš proces osvobození jak na úrovni fyzické, tak energetické.

Druhým elementem transakce je vizualizace cílového diapozitivu. Poté, co otočíte klíčem, spusťte v myšlenkách cílový diapozitiv. Nezapomínejte, že na diapozitiv se nesmíte dívat jako na film, ale musíte si na něm představovat sami sebe. Znázorněte se v situaci, kdy je cíle dosaženo, a abyste se s diapozitivem nějak spojili, představte si pocity, jež na něm zakoušíte. Rukama si osahujte okolní prostředí, vymalujte si zvuky, vůně a jiné pocity, které se vám daří nejlépe. Diapozitiv si v duchu přehrávejte minutu nebo i několik minut. Transakci byste se měli věnovat v době, kdy v klidu kráčíte ve známém terénu. Můžete se rozhlížet do stran, ale raději se dívejte pod nohy a před sebe, abyste pozornost koncentrovali na diapozitiv.

Jakmile se vám více méně přesně podaří představit si sebe sama na diapozitivu, podívejte se vpřed *vědomým zrakem*. O ničem nepřemýšlejte a nic neanalyzujte, ale zkrátka se zahleďte jasným zrakem vpřed a do dále na to, co vidíte. *Jasný pohled je třetí a poslední element transakce.*

Během několika vteřin se před vašimi očima změní odstín dekorací, jež vás obklopují. Když jste se na známý výhled zadívali jasným zrakem, všimli jste si, že se jedná o tentýž film, jen se v něm objevilo cosi jiného. Přimíchal se do něho sotva zachytitelný a nevysvětlitelný odstín. Jako byste jej už někdy dříve spatřili. Nebo něco nového, značně neobvyklého. Nehovořím o konkrétních detailech filmu, avšak o jisté příchuti, pocitech, naladění – o *odstínu*.

Například jste se podívali na dům, jež jste už zahlédli mnohokrát, nyní jste ovšem postřehli jeho nátěr nebo osvětlení a

pochopili jste, že kdysi, za jiných okolností, jste prožívali cosi podobného. Jindy se může objevit jasný pocit čehosi známého, co se přihodilo již dříve. S nějakým takovým podivným jevem, kdy z *paměti náhle vyplývají na povrch pocity z minulosti*, jste se už najisto setkali. Nejde o vzpomínky na minulost, nýbrž právě o pocity z minulosti – *déjá vu*.

Tento efekt vás potkává docela často, jenže vy si jej nevšímate, protože situaci přijímáte takovou, jaká je, jinými slovy spíte za bdění. Transakce vám tedy umožňuje, abyste *zachytili*, jak se svět mění přímo před očima. Mlhavě vnímáte pocit z něčeho známého či naopak cítíte, že se objevil nový neobvyklý odstín.

Co se vlastně děje? Materiální realizace vrstvy vašeho světa se pohybuje v prostoru variant. Co vidíte? *Sledujete výměnu odstínů dekorací*.

Jak víte, různé sektory v prostoru variant mají různé scénáře dekorace, přičemž rozdíly se projevují více či méně intenzivně v závislosti na vzdálenosti mezi nimi. Pohyb materiální realizace probíhá rovnoměrně, a tedy bez povšimnutí. Nepodaří se vám jej zachytit stejně jako minutovou ručičku na malých hodinkách. Překvapivé změny v odstínech lze zaznamenat jen při dostatečně ostrém přechodu z jedné dráhy života na druhou, jelikož v takovém případě se setkáváte se *znameními*, která na sebe okatě obracejí pozornost.

Vizualizace cílového diapozitivu aplikovaná v procesu transakce zesiluje nápor větru vnějšího záměru; parametry vašeho myšlenkového vyzařování se značně odchylují od aktuální dráhy života; a otočení klíčem zesiluje energii vyzařování modulovaného vašimi myšlenkami, následkem čehož se pohyb realizace po sektorech zrychluje. Jasný názor vás vyladňuje na to, abyste procitli a změny postřehli. Proto se daří, abyste si výměny odstínů dekorací všimli během několika okamžiků, dokud trvá poryv větru.

Věnujte se transakci lhostejně, asi jako si čistíte zuby nebo se češete. Nemusíte uspět napoprvé, ostatně je to totéž jako jízda na kole. Nelze ovšem ignorovat skutečnost, že v době transakce se dotýkáte vnějšího záměru, což je záležitost nepolapitelná a nepodléhající kontrole. Radím vám, abyste s lehkým srdcem

přistupovali ke všemu, co se vám hned nepodařilo – beztak se vám to určitě povede. Znovu se o to spontánně pokoušejte, nestrachujte se, nevynakládejte úsilí ani nepřipisujte velký význam vlastní technice transakce. Docela dobře se může stát, že vyhmátnete úplně jinou techniku. Takže jedněte jakoby mezi řečí a jak je vám libo. *Čím nižší důležitost pro vás transakce má, tím lepší výsledek se dostaví.* Pokud se nenapínáte, všechno získáváte snadno.

Pokud transakci opakujete příliš často, může se stát, že váš pohyb k cíli se změní v lavinovitý proces. Jde o to, že ji nedokážete podnikat neustále a vždy bezvadně, tedy bezstarostně. Všechno bortí váš starý zvyk přání. Pokud se za pokažené transakce hodláte mučit, znamená to, že máte silný potenciál přání bezpečně a co nejdříve získat výsledek. Potenciál se nahromadí i v případě, že se rozhodnete, že je nevyhnutelně nutné jednat, a budete se k absolvování transakce nutit. Nutnost je totiž také nadbytečný potenciál. Proto jsem vás vždy vybízel k tomu, abyste si navodili spokojenost vizualizací cílového diapozitivu, ale nepřemlouvali se k nutnosti.

Potenciály přání a nutnosti odebírají energii záměru, takže nevznikne žádný větrný poryv, což znamená, že transakce nefunguje. Obzvláště velkým přáním by bylo chtít vidět výsledek hned napoprvé. Doporučuji vám, abyste neustále sledovali, v jakém stavu se vaše přání nachází. Jakmile se jednou usvědčíte z přání získat nějaký výsledek, přerušte akci a později transakci zahajte znovu. Pokud se přistihnete, že se ze všech sil snažíte transakci realizovat kvalitně, následkem čehož se napínáte, opět své pokusy odložte.

Věnujte se transakci pouze čas od času, podle své radosti a zvědavosti, rozhodně není třeba, abyste se na ní zacyklili. Slouží pouze k tomu, abyste na vlastní oči mohli pozorovat pohyb v prostoru variant. Základní pozornost v úkolech transurfingu byste měli věnovat přehrávání cílového diapozitivu a vizualizací procesu realizace probíhajícího článku přenosového řetízku. Vnější záměr funguje i tak, nezávisle na tom, zda to vidíte nebo ne. Ale nyní se v prostoru variant objevil jistý osvětlovač a nabízí vám možnost

skutečně sledovat vlastní pohyb. Působí docela silným dojmem. Nebudete rozčarováni.

Odstíny dekorací

Zastavme se podrobněji u toho, co vlastně vidíte jako výsledek transakce. Všechno je totiž natolik neuvěřitelné, že to vzbuzuje rozumné pochyby. Že by šlo o nějakou iluzi podmíněnou vlastnostmi lidského vnímání? Kde najdete záruku, že sledujete právě onu výměnu odstínů dekorací při přesunu z jednoho sektoru do druhého?

Již dříve jsem uvedl, že vzhled vám známých lidí není ve snech úplně normální. Ve snu sledujeme odraz v zrcadle a opět vidíme svou, ale zároveň cizí tvář. Navyklá situace dorůstá do zcela jiné formy, protože navzdory týmž ulicím a domům vypadá jinak. Časem se mění také reálný svět: domy se malují na jinou barvu, stromy rostou, lidé stárnou. Všechny uvedené změny jsou přirozené, a proto ani pohyb materiální realizace neprobíhá po jedné přímé linii. Jak lze dekorace jedné dráhy odlišit od jiných drah?

Snad by to bylo nemožné, kdyby ovšem neexistoval takový vynález, jakým je fotografie. Prohlédněte si alba se starými fotografiemi. Když srovnáváte krajiny, rozdílly v odstínech dekorací různých drah nedokážete jednoznačně určit, protože vnější vzhled kraje se rychle mění silou přirozených příčin. Existuje názornější a spolehlivější způsob, jenž spočívá ve srovnání tváří lidí na snímcích v různých časových obdobích. Mohli byste si říci, že vzezření člověka se musí měnit úměrně jeho stárnutí. Jenže před sebou pozorujete úplně jiný obrázek.

Vzhled se na různých fotografiích významně liší, přičemž rozdílly nemají lineární charakter a významně se projevují dokonce i tehdy, když pominete rozdílné účesy a srovnáváte fotografie ze středního věku, kde tvář nijak výrazně nedospívá ani nestárne. Tvář patří témuž člověku, a přesto vypadá *jinak*. A nejde o to, že dotyčný zestárl či změnil účes nebo snad prožíval jiné emoce. Spíš jako by získal novou barvu, jako by se u něho objevilo něco nového – to je právě rozdíl v odstínech dekorací. Již dříve jste věděli, že se člověk mění,

je však pravděpodobné, že jste v *odstínech* nesledovali *rozdíl v charakteru*. Prolistujte stará alba a sami se přesvědčíte.

U některých jedinců může být daný rozdíl tak citelný, že když se s nimi setkáte po několika letech, snad jej ani nepoznáte. Porovnáte-li své fotografie ze zcela odlišných životních období, jednak uvidíte značné rozdíly v jejich odstínech a jednak si budete moci představit, jak vypadá vaše realizace v docela rozdílných sektorech prostoru variant.

A samy fotografie z alba musí také získávat rozličné odstíny podle toho, jak a kam se přemísťujete v prostoru variant. Samozřejmě, ale odstíny lakonických předmětů jsou natolik nevýznamné, že je prakticky nemožné je postřehnout. Pokud budete podnikat transakci a ustálíte svůj jasný pohled na postel nebo skříň, nepodaří se vám zachytit vůbec žádnou změnu. Proto doporučuji, abyste se transakci věnovali na ulici, a nikoli v prostém prostředí, poněvadž pak budou změny postřehnutelné.

Dráha života je rozložena do řetízku sektorů, jež jsou svými vlastnostmi zhruba stejnorodé, přičemž totéž platí o dekoracích. Jestliže vrstva vašeho světa přechází na jinou dráhu, probíhá výměna dekorací. V závislosti na síle a kvalitě rozdílů mezi dráhami se projevují změny v dekoracích buď v podobě lehkých odstínů, nebo ve formě významných přeměn. V každém případě budete pozorovat právě kvalitativní rozdíl v odstínech.

Ale kam se poděl onen přesun v čase, o kterém jsem hovořil? Když se po dráhách života pohybujeme přirozeně, plujeme synchronně s časem jako v proudu řeky a materiální realizace postupuje v prostoru variant podobně jako film v promítačce. Tento pohyb vnímáme jako běh času. Chcete-li se přesunovat v souladu s ním, musíte se pohybovat vpřed, rychleji než proud, nebo vzad, proti němu. Je to totéž, jako kdyby se snímek náhle začal přesunovat po samém filmu. V tomto smyslu je cestování časem opravdu nemožné.

Jinými slovy *se v čase nemůžete přesouvat dopředu ani dozadu, jestliže se budete nacházet na jedné a téže dráze života*, v opačném případě by totiž došlo k narušení příčinně následkových vztahů. Teoreticky je však přemístění v čase mezi různými drahami života možné. Transurfing nenabízí odpověď na otázku, jak se toho lze

dopídit. Každopádně hovoříme o přemístění v čase v poněkud jiném úhlu. Proč se někdy v době transakce vynořují pocity z minulosti? Tento fenomén lze vysvětlit přibližně takto.

Od raného dětství se naše duše intuitivně hnala za svými cíli před potřebné dveře, jež se tehdy ještě nacházely na dráhách života, které k nim vedly. Je možné, že jste měli i nějaký svůj sen. Nebo jste si možná ani neuvědomovali, co chcete, ale přesto vaše duše věděla, co potřebujete. Bohužel jsme všichni během života více či méně vystaveni vlivu destruktivních kyvadel, a to více než velení našeho srdce. Již ani nemluvím o dlouhé řadě negativních odboček, kam se kvůli svým sklonům k negativizmu uchýlí každý člověk. Proto jste se od počátečních drah vedoucích k cíli postupně přesouvali stále dál a dál.

Jestliže se věnujete transakci, přesunujete se v opačném směru a dostáváte se na dráhy, kde jste pobývali již dříve, a tudíž je jiná pouze jejich pozice v čase. Úsek dřívější dráhy, který bychom mohli projít, se již ocitl vzadu. Přesto jste se ale na tutéž dráhu vrátili. Každá dráha má své vlastní specifické vlastnosti, příchuti a odstíny. Odstíny pociťujete v okamžiku jasného pohledu na konci transakce. Nepleťte sem pouze takové záležitosti jako například vzhled domu ráno a večer. Rozdíl odstínů razných drah je něco úplně jiného. Jakmile ten pocit zakusíte, pochopíte, co mám na mysli.

To je ten návrat do minulosti neboli vpřed na dřívější dráhy života. Možná to není přesně to, co jste čekali, ale je to reálné. Už jste si udělali představu, jakou oklikou jste si zašli, když jste opustili pěšinku a dlouho bloudili v lese? Nicméně nyní není čas litovat minulosti, nýbrž se radovat z toho, že se na *svou stezku* znovu postupně vracíte. Většina lidí se totiž vrátit ani nedokáže.

Na druhou stranu ovšem odstín dráhy, na níž jste se nacházeli kdysi dříve, vůbec pociťit nemusíte, poněvadž cesta k cíli může ležet na nových dráhách, kde jste dosud nepobývali. V tom případě návrat neprobíhá vůbec nebo pouze výjimečně. Jednotlivé dráhy života se v prostoru variant bohatě proplétají, ale my se tím, jak přesně transurfing funguje, zaobírat nemusíme. Jednou se ukáže, že s aktuálním odstínem jste se již někde setkali, kdežto jindy se může jednat o úplně novou zkušenost. Nebo zahlédnete známou podobu a

zdá se vám, že je nějak nová, že má zvláštní odstín. Ještě jednou zdůrazňuji, že nejde o nové detaily, které můžete odhalit i bez různých transakcí, nýbrž právě o nové odstíny, styl, naladění, význam, téma či mimoděčný pocit.

Vše skutečně pochopíte, až si to vyzkoušíte. Určitě se vám to podaří, jenom se příliš nestarejte, jak byste se mohli přičinit. Rozum se svým sklonem k totální kontrole neustále vše bortí, takže jakmile se přistihnete, že se ze všech sil snažíte, abyste odstíny uviděli, raději přestaňte a znovu začněte, až žhavé přání za každou cenu dosáhnout výsledku trochu vychladne. Pamatujte na pravidlo, že transakce nebude fungovat, pokud jste napjatí. Věřte, že cokoli získáte velmi snadno a přirozeně, pokud jen *kývnete malíčkem vnějšího záměru*. A naopak budete-li se o jistý výsledek příliš zasazovat, veškeré vaše konání se změní ve zbytečné úsilí.

Nepozorujete-li při transakci žádné změny v odstínech, znamená to, že parametry aktuální dráhy odpovídají absolvované vizualizaci. Což svědčí o tom, že vyzařujete na aktuální dráze života, na níž se přímo před vámi nachází váš cíl. Ovšem věnujete-li se transakci, transformaci odstínů čas od času pozorovat budete.

Vnímání odstínů se neprojevuje pouze na známých podobách či terénech. Dokonce i když se jasným pohledem zastavíte na výjevech, jež vidíte poprvé, dostaví se mimoděčný pocit čehosi dávno zapomenutého či naopak svěžího, nového. Říkám-li nového, nemyslím neznámého. Prohlížíte-li si neznámý pohled, prostě v duchu konstatujete, že jej sledujete poprvé, a ničeho zvláštního si přitom nevšimnete. Během transakce se formuje zcela jasný pocit: na obraze se vyskytlo něco, co tam před několika vteřinami nebylo. Cítíte to.

Až odstíny uvidíte, překvapí vás, nakolik budou reálné. Jen se přiznejte, že přestože čtete tuto knihu, až dosud jste v realitu prostoru variant a drah života neuvěřili. Až ji spatříte na vlastní oči – nelekejte se, není to mystika; ovšem ani vlastnost lidského vnímání – vbrzku odhalíte další příznaky přesunu na nové dráhy života, které s ním nejsou nijak svázány. Například se vám může stát, že vztahy s lidmi, již vás obklopují, se bez zjevné příčiny zlepší. Jindy zase mohou zmizet problémy, které vás jinak provázejí každým dnem. Obecně

řečeno, sami si všimnete, jaké atributy každodenního života se vám změnily, ačkoli byste pro to těžko hledali zjevné příčiny. Co když se znovu rozejdou hodiny, jež se zastavily před mnoha lety?

Obvykle se takové hodiny zastaví kvůli tomu, že se znečistí hnací součástky. Stačí, abyste je vyčistili, a hodiny znovu půjdou. Velmi často však hodiny i složité přístroje bojové techniky přestanou fungovat samy od sebe či se rozbijí, když jejich páni vypadnou ze stavu rovnováhy – tedy zejména v neklidných, stresových a konfliktních situacích. Poruchy na přístrojích nejsou vyvolány energií nadbytečných potenciálů – její velikost je příliš malá a navíc není nasměrována speciálně na to, aby způsobovala nějaké mechanické změny.

Energie negativních zážitků indukuje přesun na dráhy života, kde je rovnováha narušena, kde život vypadl z klidného proudění, kde zkrátka existuje určitá odchylka od normy. Na takových dráhách zůstane vše jako dříve, avšak něco vám nebude sedět, bude vyvolávat neklid, cosi nebude správně. Jako by sice na scéně zůstaly dekorace z dřívějšíka, ale změnilo se osvětlení, průzračný vzduch se zatáhl clonou nebo se zakalila voda. Tyto a jim podobné drobné změny mají vliv na práci citlivých komplikovaných přístrojů a přesných mechanismů, pro něž je i lehká clona značně patrná.

Dokonce existuje kategorie lidí, kterým se v rukou rozbíjí úplně všechno. Tito jedinci jsou obvykle neustále odkloněni od normální rovnováhy, jsou až příliš roztržití, nazlobení, napjatí či neklidní. Citlivé přístroje, které se dostanou na mlhavé dráhy těchto nešťastníků, přestávají fungovat. Takže pokud se vaše hodiny znovu rozešly, znamená to, že se vám podařilo přesunout se na čisté dráhy života. Pokud vám však hodiny úporně nechtějí fungovat, nenechejte se znepokojit, protože je možná pouze potřeba, abyste je nechali opravit.

Nyní víte, že cestování se nevztahuje pouze na prostor variant, ale v určitém smyslu i na čas. Už sice nelze vrátit, co se odehrálo, avšak je možné znovu si vybavit ony svěží pocity novoty, naděje a štěstí, jež byly ztraceny jako výsledek pohybu po řetízku negativních odboček. O tom, proč s časem mizí pocit svěžesti života, jsem hovořil již na začátku knihy. Pohyb k vašemu cíli představuje návrat

do minulosti, kdy zmrzlina byla chutná, naděje duhová a život se zdál radostný a slibný. Nepolevujte, minulost je před vámi!

Smyk

Konečně jsme se dostali k okamžiku, kdy jste připraveni získat odpověď na strážcovu hádanku. Tvrzení, že každý člověk má právo na skutečnou svobodu při výběru svého osudu, zůstává hádankou do té doby, dokud není znám původ závislosti, tedy *nesvobody*. Na základě všeho, co bylo v knize řečeno, vám nyní mohu nabídnout odpověď.

Svobodu získáváte tehdy, když ukončujete svou bitvu.

Vidíte, odpověď je prostá a krátká jako tajemství alchymistů na smaragdové desce. Jenže se obávám, že kdybych vám ji byl nabídl v úvodu knihy, nic byste nepochopili, nemám pravdu? Závislost pramení z toho, že jste přistoupili na účast v boji, který vám někdo vnutil. Jakmile ze snu za bdění procitnete, ukončete boj, jenž vedete sami se sebou, ale i se světem, a opusťte bitevní pole, kde už vás nic nedrží. Bitva bude nadále pokračovat, ovšem bez vaší účasti a vy svobodně odejdete, kam se vám zamane, a budete si vybírat, co budete chtít.

Svět odráží váš vztah k němu jako zrcadlo. Jste-li s ním nespokojeni, odvrací se; když s ním bojujete, bojuje s vámi. Jakmile ovšem bitvu ukončíte, svět vám vyjde vstříc.

Již od narození vás kyvadla vykazovala na vaše místo na světě. Vnutila vám šablonu světonázoru, vyjasnila pravidla hry, přiřadila roli a zamkla vás do izolace v podobě pouzdra podmíněnosti. Zároveň vydala falešné prohlášení nezávislosti, v souladu s nímž si údajně můžete vybírat. Zavěsili vás na provázky jako loutku a *povolili* uchopení – že prý si přejte, co libo, a získejte to, jak chcete. A tak se začínáte ošívát a o něco usilujete, jenže neúspěšně. Nato vám dají na srozuměnou, že abyste si místo pod sluncem vybojovali, musíte sami se sebou i světem bojovat ještě tvrději. Tak znějí pravidla hry kyvadel: „Bojuj a konej jako já.“

To je také výběr: *využili jste pouze svobodné účasti v bitvě*. Vždy dostáváte to, co si vybíráte – to je nezvratný zákon. V bitvě s kyvadly

však člověk není schopen získat vítězství – snad jen nějakou cenu, ale i tu dokážou dobýt pouze jistí jedinci. Úkol kyvadel obnáší skrýt skutečnou svobodu. Ve skutečnosti vám nikdo nemůže *přikázat*, abyste se bitvy účastnili, pouze vám někdo může vnutit, že nic jiného na výběr nemáte. Bohužel tomu tak skutečně je: *jiné východisko nebude existovat tak dlouho, dokud se budete držet provázku důležitosti.*

Chcete-li získat svobodu, musíte se důležitosti nutně zřici – ničemu nepřikládejte nadbytečně důležitý význam, ani uvnitř, ani vně sebe. Většinou k tomu, abyste důležitost odhodili, postačí, jestliže procitnete a vědomě změníte svůj vztah vůči dotyčné entitě. Všichni spíme za bdění a mechanicky hrajeme své role. Hloubka našeho spánku je taktéž úměrná významu, který sami přikládáme všem atributům hry, a proto jsme zajatci vlastní důležitosti.

Ale nepřipadá vám, že pokus změnit svůj vztah by se mohl také stát bitvou? Ne. Bojujete se sebou, jestliže se snažíte udržet své *emoce* pod kontrolou. Nyní, když víte, v čem hra kyvadel spočívá, svůj *vztah* k ní můžete vědomě změnit, aniž byste se k něčemu nutili. Stejně tak se rozhodujete ve prospěch svobody namísto bitvy, sami stanovujete pravidla hry, a tak se vaše hra s kyvadlem zakládá na tom, abyste porušovali jeho pravidla. Díky tomu se hra na bitvu transformuje v zábavný střet s hliněným balvanem. Jako byste si náhle uvědomili, že vše, co se děje, je jen snem za bdělého stavu. Odeberete-li se ze scény do hlediště, záhy pochopíte, že se musíte rozhodnout, zdaje nutné pokračovat v bitvě, nebo prostě klidně odejít a vzít si, co vám patří.

Nepočítejte ovšem s tím, že by se vám provázky důležitosti podařilo zpřetrhat hned. Jen tak jít a zbavit se nadbytečných hodnot a komplexů zkrátka není možné. Ale ani se od nich nemusíte oprošťovat, protože to by byl opět boj! Jde o to, že provázky důležitosti se postupně samy rozpadnou, jestliže svou bitvu ukončíte. Odhazujte veškerou důležitost, z níž se vám daří vymanit vědomě, a tu, u níž se to nedaří, transformujte v jednání. Zřeknutí se bitvy je také jednáním. Dejte možnost sobě i světu být sami sebou. Nemusíte se měnit ani bojovat se světem. Jakmile se zřeknete boje, bude vaše svoboda každým dnem stále citelnější.

Také si nemyslete, že se ihned zbavíte břemene problémů, jež jste si za celý život nahromadili. Nicméně budete-li dodržovat princip koordinace, postupně se z neproniknutelného polomu vyškrábate na rovnou cestu. Neexistuje žádná záruka, že vše půjde hned hladce. Čekají vás provokace kyvadel, překážky a rozčarování. Hlavně se nesmíte odvracet a nenechejte se přemoci malomyslností. Časem se věci vyladí – máte přece v rukou mocnou techniku ovládnutí osudu.

Pokud jste vzali na vědomí, že jste schopni ovládat události svého života, jestliže jste získali jistotu a cítíte se na vzestupu, čekejte nepříjemná překvapení. Nejspíše vám odněkud přiletí větší či menší pohlavek v závislosti na tom, jak intenzivní je vaše jistota a vzestup. Takto reagují rovnovážné síly na váš nadbytečný potenciál. Nepoddávejte se pokušení a nepředstavujte si sebe sama v roli vodiče loutek či jako režiséra – autora hry Můj život.

Samozřejmě, že ve skutečnosti jím jste, avšak pouze a výhradně režisérem vlastního osudu. Jenže ve hře Můj život nevystupujete jenom vy, ale také vaše okolí. Proto sebemenší pochyby a stejně tak sebejistota vytvářejí nadbytečný potenciál. Možná vám připadá, že nejste ani trochu domýšliví, nicméně ve skutečnosti nemůže být nikdo dokonalý. Získali jste klíč k velmi mocné síle, proto i sebenepatrnější odchylka od dokonalosti s sebou nese citelné důsledky.

V ideálním případě by se vaše povědomí, že každý člověk je pánem svého osudu, mělo stát celkem všedním a samozřejmým. Co kdyby vám vydali potvrzení, na jehož základě byste získali právo nakupovat noviny v jakémkoli stánku ve městě. Budete se z toho radovat? Proč by, když i tak je to vaše právo. Přece se nebudete vzrušovat, pokud se vám v jedné trafice noviny koupit nepodaří. Seženete je v jiné nebo se bez nich zcela obejdete. Přesně tak se musíte chovat ke své nové schopnosti nakládat s událostmi vlastního života.

Předem vás chci ještě upozornit, že transurfing nemá v úmyslu komukoli svým cílem uškodit. Budete-li vizualizaci směřovat na nevraživý záměr, jímž se míníte pomstít nějakému člověku nebo skupině lidí, kteří vás rozzlobili, také toho dosáhnete. Ale poté vás čekají problémy. Důrazně vám radím, abyste se nezabývali černou

magií. Dokonce i když se zdá, že vaše odvěta je naprosto spravedlivá, nepouštějte se do toho. Pokud se vám přesto nepodaří odolat pokušení a pošlete na nepřítele jisté nepříjemnosti, čekejte první varování, jehož znamená sami rozeznáte. Nepřestanete-li, budete potrestáni. Nezapomínejte, že my všichni jsme na tomto světě hosty. Takové jsou podmínky svobody: můžete vybírat, ale nemáte právo cokoli měnit.

Jak známo, starobylé civilizace vymřely a nám se po nich zachovaly jen střeptiny v podobě staveb, jako jsou egyptské pyramidy, a nezřetelných dozvuků o nějakých tajemných magických znalostech. Lidé, kteří tehdy svou sílu vnějšího záměru ovládli, získali příliš velkou moc, a proto byli nejen potrestáni, ale přímo zničeni rovnovážnými silami. Takových civilizací, z nichž lze jmenovat například Atlantidu, bylo mnoho. Pokaždé, když si lidstvo osvojilo sílu vnějšího záměru, zapomínalo, že tu existuje pouze jako host. Dobře víte, že hosta, jenž se příliš odvázel, obvykle vypoklonkují.

Zejména byste se měli obávat vychloubání před známými a blízkými. Budete-li před nimi nahlas prohlašovat, že svého cíle dosáhnete, šance na úspěch se dramaticky sníží. Jde o ten případ, kdy sebedůvěra přerůstá v sebejistotu. Jestliže sami pro sebe víte, že uspějete, rovnováhu nenarušujete, poněvadž toto vědění se nachází uvnitř vás a existuje jakoby samo sebou. Pokud se však před ostatními chvástáte, že získáte to, co dosud nemáte, vytváříte nadbytečný potenciál. V tu chvíli začínají pracovat rovnovážné síly usilující o jeho odstranění. Z toho plyne, že je lepší chovat se skromně a držet jazyk za zuby. Samozřejmě, když cíle dosáhnete, můžete skotačit, pouze se obejděte bez přizemního nadšení a euforie, jinak vám rovnovážné síly hračku seberou.

Nahrad'te své nadšení záměrem svátku. Využijte své právo na výběr a dopřejte si luxus přijímat život, jenž vás nyní neuspokojuje, jako svátek. Nyní se pro takový svátek objevil nikoli iluzorní, nýbrž reálný základ – naděje získat svobodu. Budete vnímat tichou radost z vědomí toho, že se pohybujete ke svému cíli, a proto vás svátek bude neustále provázet. Onu tichou radost nedokážou zkazit ani rovnovážné síly. *Jestliže budete v souladu s principem koordinace*

přijímat život jako svátek, aniž byste se na něco ohlíželi, znamená to, že takový i bude.

Nyní neexistuje pražádná nutnost, proč byste měli v bitvě pokračovat. I tak získáte vše, co vám náleží. Jestliže se bitvy vzdáte, trháte provázky, jež vámi manipulují, a získáváte svobodu, aniž byste ztráceli oporu, tedy proudění variant. Pamatujte, že váš výběr se musí realizovat. Vylad'ujte vyzařování svých myšlenek na cílovou dráhu a pak bude proudění nasměrováno právě k vašemu cíli. Pokud se pohybujete po proudu, udržujete rovnováhu a dodržujete princip koordinace, neexistuje žádná síla, která by vám mohla v cestě k cíli zabránit. Už nejste lodičkou z papíru na vlnách okolností ani loutkou v rukou loutkovodiče. Máte plachtu – jednotu duše a rozumu. Ovládáte kormidlo – svůj výběr. Smýkněte se do prostoru variant za pomoci větru vnějšího záměru.

Shrnutí

Otočení klíčem popouští kontrolu a uvolňuje energii záměru. Transakce: otočení klíčem, vizualizace, ustálení pevným pohledem.

Výsledek transakce lze pozorovat na výměně odstínů dekorací. Nepřikládejte technice transakce nadbytečný význam. Věnujte se transakci nenucené a bez vypětí. Nenuťte se k tomu, abyste transakci prováděli příliš často. Zcela vystačíte s cílovým diapozitivem a vizualizací procesu. Transakce slouží pouze k pozorování pohybu v prostoru. Jestliže se pohybujete k cíli, přináší to osvěžení do vrstvy vašeho světa.

Svět odráží váš vztah k němu jako zrcadlo. Svobodu získáváte tím, že ukončujete svůj boj.

Kapitola V

Dopisy z minulosti

Úryvky z knihy Ovlivňování reality vycházely před jejím vydáním na internetu v korespondenční podobě. Tato kapitola se rodila jakožto výsledek dopisování s průkopníky na poli prostoru variant. Při této příležitosti bych chtěl vyjádřit svou vděčnost vám, milí čtenáři, za vřelé dopisy, za nadšené odezvy a za entuziazmus, s nímž jste přijali ideje transurfingu. Díky vám!

„Porážku od vítězství ty sám nemusíš rozlišit.“
B. Pasternak

Černé zóny

„Trápí mě otázky, na které sama nedokážu nalézt odpověď. Podle vaší teorie platí, že když budu ve všem vidět něco lepšího, měla bych se dostat na vlnu pozitivních událostí. U mě to nezafungovalo, a to ne jen jedenkrát, jinak bych tomu nevěnovala pozornost.

Uvedu příklad. Ještě před půlrokem jsem měla skvělou práci, jež mě plně uspokojovala a přinášela mi radost. Žila jsem jí. Kolem sebe jsem měla dobré přátele, známé, milovaného člověka, dům a rodiče. Skutečně jsem byla šťastná a velmi dobře jsem si to uvědomovala. Lze říci, že jsem sama sobě záviděla. Měla jsem samozřejmý klidný život. Ale obávala jsem se, že to nemůže dlouho vydržet. Pak jsem musela odjet. Nyní nemám dům, zbylo mi jen pár přátel, práce neodpovídá mým plánům ani představám...

Druhý příklad. Končila jsem vysokou školu. Poslední dva roky jsem trávila mnoho času na katedře a velmi jsem se sblížila s učiteli i studenty. Poslední semestr jsem takřka fyzicky vnímala, že jde o výjimečnou dobu, která se zřejmě už nikdy nebude opakovat. Snažila jsem se zapamatovat si každý den. Navrhli mi, abych na vysoké škole zůstala a pracovala tam. Byla jsem radosti bez sebe! Jenže se začalo propouštět a mě již nepřijali, takže jsem pak půl roku proseděla doma. To pro mě byly prostě černé dny.

Nejednou se situace zkombinovaly tak, že jsem se svým životem byla skutečně spokojená a blahořečila jsem Bohu, jenže poté jsem vstoupila do černé zóny! Zákon tedy v mém případě nezafungoval a odnesl mě na vlnu negativních událostí. A navíc, když mi je hodně zle a začínám se litovat, jako by mi někdo napovídal, snažil se pomoci, byť podle vaší teorie bych měla být zanesena už hodně daleko...

Toto jsou mé nesrovnalosti. Ocením, pokud mi je pomůžete rozebrat.“

Ve skutečnosti ve vašem případě žádné nesrovnalosti neexistují, ba právě naopak vše probíhá právě tak, jak má. Píšete, že nechápete,

proč se v životě bílé zóny střídají s černými, a to i přesto, že v dopise jste příčinu sama nádherně zformulovala.

Důvod je a vždy byl tentýž: *svět je zrcadlo, jež odráží váš vztah k němu*. Ten nejaktuálnější. Rozdíl mezi opravdovým zrcadlem a tímto spočívá v tom, že to obyčejné odráží změny ihned, kdežto svět odpovídá opožděně, někdy i za několik dní, ba i měsíců.

Podívejte se, co píšete: „*Měla jsem samozřejmý klidný život. Ale obávala jsem se, že to nemůže dlouho vydržet. ... Poslední semestr jsem takřka fyzicky vnímala, že jde o výjimečnou dobu, která se zřejmě už nikdy nebude opakovat.*“

Kde se vám něco nepozdává? Svým vztahem jste zadala program a svět jej dokonale vyplnil. Svět vždy dokonale realizuje váš výběr. Však se také zabývá právě jen tím.

Své požadavky na zrcadlo formulujete následovně: „*Nejednou se situace zkombinovaly tak, že jsem byla se životem skutečně spokojená a blahořečila jsem Bohu, jenže poté jsem vstoupila do černé zóny!*“ Co posloužilo jako podnět pro černou dobu?

Jestliže vám prozradím, kde se černé zóny rekrutují, neuvěříte mi. Dokonce i kdyby v dopise chyběly klíčové fráze, které jsem ocitoval, nebylo by vůbec těžké jejich původ označit. Váš případ vůbec není jedinečný a unikátní, protože my všichni se stále dopouštíme jedné a téže chyby.

Jde o to, že zóna, která následuje za bílou, vůbec černá není. To vy sama jste ji přemalovala na černou barvu. Z něčeho, co je dobré, přece nemůže vyplývat nic špatného. Ve skutečnosti *po něčem hezkém následuje něco ještě lepší*. Jenže vám se zdálo, že to tak není, a tudíž jste na blížící se změny nepřistoupila a světu jste dala najevo negativní vztah. Ten jej pak musel odrazit, a tedy realizovat váš výběr.

Jednou z vlastností lidského rozumu je, že vždy umíněně obhajuje vlastní scénář, a proto vše, co do něj nezapadá, považuje za nezdar. A naopak za úspěch se uznává pouze to, co předem zamýšlel. Tato neústupnost rozumu pramení ve vlastní domýšlivosti a ustálených společenských stereotypch.

Odkud by váš rozum mohl vědět, co je pro něj opravdu dobré a co je špatné? Cožpak dokáže předpovědět, kam se věci stočí? Velký

úspěch nikdy jen tak nezávazně nebuší na dveře, nýbrž se nám pokaždé doslova sesype na hlavu. Nikdy jste se nezamýšlela nad tím, proč se to tak děje? To proto, že v takových případech rozum, jenž právě nedává pozor, nestačí úspěchu zabránit v tom, aby se realizoval.

Pouze v okamžiku, kdy rozum uvolňuje kontrolu nad scénářem, je úspěch schopen prodrat se skrz onu pevnou ochranu. Úspěch nelze naplánovat, mám pravdu? V opačném případě bych se ptal, o čem tu debatujeme – plánujte a dostávejte, co si zamanete! Ale ne, to se stává jen velmi zřídkakdy.

Rozum není schopen vypracovat algoritmus úspěchu. Někdy se mě čtenáři ptají, jak mají postupovat v tom či onom konkrétním případě. Jak bych to měl vědět? Nevěřte nikomu, kdo bude tvrdit, že zná recept na úspěch v každém konkrétním případě. *Nikomu není dáno, aby to věděl.*

Kdo to tedy ví a kde lze najít odpověď? Váš svět, potažmo vaše zrcadlo, to ví! Transurfing je pokladnicí nejpřekvapivějších odhalení, jaká si jen dokážete představit. Pouze proveďte výběr a poté světu nebraňte, aby jej realizoval.

Zde stojí onen paradox: člověk nemusí nutně přesně znát, jak má úspěchu dosáhnout; přesněji a lépe je nevědět vůbec. Mysleli jste si, že transurfing vám na úspěch nabídne nějaký pořádný recept? Jenže rozum není v rozpoložení, aby jej našel. Jeho půvab spočívá v tom, že *se najde sám.*

Uložte rozumu, aby svou kontrolou nebránil proudění variant, tedy běhu událostí. *Proudění variant je vždy namířeno ve prospěch vašeho výběru,* a právě proto se lze poté, co výběr provedete, směle spolehnout na princip koordinace záměra: *můj záměr se realizuje; vše k tomu směřuje; a vše se vyvíjí, jak má.*

Vraťme se k černé zóně. Pokaždé, když nastupovala, evidentně jste opomenula jednu příležitost: udělat z bílé zóny ještě bělejší. Avšak rozum blížící se události nepřijal, přesněji vyhodnotil je jako negativní, a ve výsledku se jeho negativní postoj opravdu projevil v celé své kráse.

Ale nemá cenu se kvůli tomu rozčilovat. Pokud si určíte cíl a budete se držet principu koordinace, čeká vás jedno výjimečné

odhalení. Přesvědčíte se totiž, že všechny chyby, které jste spáchala, sloužily právě vytčenému cíli. Nedosáhla byste jej, kdybyste se minulých omylů nedopustila. Na druhou stranu byste se do cíle mohla dostat, i kdybyste je neudělala. Ovšem to už by šlo o jiný cíl. Ten váš je přece jedinečný. Tak nepostižitelně, velkolepě a bohatě je sestrojen náš svět.

Takže nezaoufejte: minulost je vpředu, pokud se pohybujete ke svému cíli. Možná vás dosud lákaly jen cizí cíle?

Hra partnerů

„Prohlásil jste, že to vypadá, že v manželských párech se scházejí nekompatibilní osobnosti jako trest jeden pro druhého. To je určeno mně. Nemohl byste mi dát nějaké praktické rady, jak bych se mohl z této situace vyhrabat: co je třeba udělat a o čem mám přemýšlet?“

Velmi dlouho jsem se pokoušel o vztah, který by fungoval, jak má, jenže efekt byl prostě pomíjivý, a teprve později jsem pochopil, že jsme neslučitelní a že se musím pokusit vyladit s jinou ženou. Zvolil jsem rozvod. Hrozně rád bych tento poměr ukončil, avšak vlastníme společnou nemovitost a okolnosti mi brání, abych hladce, s minimálními škodami realizoval, co jsem si usmyslel.

Když se rozzlobím a jsem přesvědčen, že jsem připraven vše urychleně a za jakýchkoli podmínek ukončit, náš vztah se na nějakou dobu bez viditelné příčiny vylepšuje. Jenže záhy se vše vrací a opakuje se od začátku. Co mám udělat z pohledu transurfingu, abych situaci změnil?“

Nezmýlím se, pokud prohlásím, že většina rozvodů se děje kvůli banálním důvodům: partneři si navzájem nedovolují, aby byli sami sebou. Určitě si myslíte, že vaše polovička v něčem nemá pravdu, a tak vás žádám, abyste mi ukázali, v čem se mýlí? Nedokážete to.

Vůbec nejde o to, kdo má pravdu a kdo je vinen. Konflikty kvůli drobnostem spojuje jeden netriviální, velmi důležitý aspekt, a to *uvědomění, přesněji jeho nepřítomnost.*

Rozčilení je nevědomá reakce. V nevědomém snění se člověku sen přihodí, protože je zcela ponořen do hry a neuvědomuje si, že jde o pouhý sen.

Stejně tak spí člověk v bdělosti, když reaguje negativně jako ústřice na vnější podráždění. Všichni by měli chápat, že každý má právo na své zvláštnosti a podivnosti. A pokud váš partner není jako vy, vůbec takový být nemusí.

Jenže to si většinou uvědomíme teprve v okamžiku, kdy se nás na to ptají. V ostatních případech funguje spouštěcí klíček rozčilení mimoděk.

Člověk, který se nachází v nevědomém snění za bdělého stavu, neumožňuje být sám sebou ani sobě, ani ostatním. Rodí se vztahy závislosti, které plodí polarizaci, a ta rozfoukává vítr rovnovážných sil. Rovnovážné síly usilují o to, aby intenzitu protichůdných vlastností snížily, a tedy utlumily nestejnorodost.

Jakmile polarizaci vycítí kyvadla, ponoukají partnery k jednání, které jejich protějšky rozčiluje ještě více. Cožpak jste si nikdy nevšimli, že se partner někdy chová tak, jako by se vás úmyslně snažil naštvat?

Vězte tedy, že ve většině případů tak činí nevědomky, pod vlivem kyvadla, jež se na energii vašeho rozčilení přiživuje a zároveň usiluje o nasměrování jeho dalších činů tak, aby vás rozzlobil ještě více.

Sám ve svém dopisu názorně ukazujete, jak polarizace funguje. Sledujte: „*Když se rozzlobím a jsem přesvědčen, že jsem připraven vše urychleně a za jakýchkoli podmínek ukončit, pak se vztahy na nějakou dobu bez viditelné příčiny vylepšují.*“

Jestliže přistupujete na *jakékoli podmínky*, uvolňujete kontrolu a jako byste říkali: „Nechť hoří jasným plamenem!“ V tuto chvíli se polarizace oslabuje, vítr rovnovážných sil utichá, kyvadlo vás nechává na pokoji a následně se i vztahy vylepšují.

Obecně je třeba říci, že neslučitelní bývají spíše lidé stejní než různí. Jestliže někdo tvrdí, že *jsou navzájem neslučitelní* nebo že *si jejich nátury nesedly*, v převodu do jazyka faktů je třeba to chápat jako *navzájem si nedopřáli být sami sebou.*

Ve skutečnosti jedinci s opačnými charaktery mohou, ba takřka musí žít ve štěstí a souladu. Rovnovážné síly nedávají protichůdnosti dohromady nadarmo, a tím udržují status quo.

Já a zřejmě i vy znáte páry, které se během svého dlouholetého vztahu mnohokrát rozešly, a to docela vážně, s vynášením kufrů, rozbíjením nádobí, pálením rodinných fotografií, trháním manželských dokladů a dalšími odstrašujícími rituály. Drsné drama pokaždé doprovázeli hroznými kletbami s tím, že tentokrát vše provádějí s konečnou platností a nenávratně. Jenže poté bouře utichla, oba bojovníci se uklidnili a znovu spolu začali žít.

Všem těmto válečky a talířky vyzbrojeným konfliktům se lze vyhnout, pokud se vědomě stáhnete ze scény do hlediště a budete hru, tedy společný život, sledovat ze strany, objektivně. I kdyby to měl udělat jen jeden partner, musí to proběhnout.

Proč vypadá společný život jako hra? Jelikož každý přijal nějakou roli: jsem takový, dělám to a ono a rozčiluje mě toto a tamto. Jenže lidé se do hry noří po hlavě, a proto jednájí nevědomě, jako by spali za bdění. Život se s nimi děje a oni nejsou ve stavu, aby mohli scénář nějak ovlivnit, byť by se o to snažili vši silou.

A nyní si vzpomeňte, jak jste si v dětství hrávali na dospělé. Děti si na rozdíl od dospělých uvědomují, že vše se dělá *jen jako*. V každý okamžik vědí, že si hrají, proto jednájí vědomě, jako hrající divák. Jsou schopny měnit scénář hry, poněvadž vědí, že se nejedná o skutečnost. Právě tak je každý snící člověk schopen kontrolovat probíhající události ve vědomém snění.

Když dospějeme, schopnost nestranně se účastnit hry ztrácíme, vrháme se do ní po hlavě jako do hlubokého spánku a nakonec ztrácíme uvědomění. Vzhledem k tomu, že spíme za bdění, měníme se v loutky bez vůle, poslouchající kyvadla, a život *se s námi* děje jako snění.

Zkuste si také jako děti zahrát na společný život. Rozeberte si příslušné role a sehrajte jej *objektivně, jenom jako*. Například jakmile začne partner provádět něco, co se vám nelíbí, začněte se rozčilovat, jako jste to dělali dosud, ovšem nyní hrajte svou roli jako v komiksu, s groteskou a humorem.

Následně jakoby náhle porozumíte mechanismu konfliktů, které jste rozněcovali, když jste se nacházeli v nevědomém snění za bdění. Doopravdy si uvědomíte, jak jsou všechny sváry „vycucané z palce“ jako v telenovelách. Jestliže toto pochopíte, konečně dokážete být sami sebou a totéž dopřejete ostatním.

Charita

„Poslední dva roky jsem se pohroužil do burzovního obchodování, ale jaksi se mi nedaří nachomýtnout se k úspěšnému, stabilnímu obchodu. Dva totálně promrhané roky. Možná je pravda, co píše jeden kolega: burza je ďábelský vynález. ‚Bohu, co je Boží, císaři, co císařovo jest.‘ Jestliže hrajeme na burze, prohráváme duši. Svou duši. Bohužel je to tak a je to pravda. Jediné východisko pro mě je obětovat se chrámu, čímž se ovšem karmické následky neodstraní...

A co potom variabilita osudu? Cožpak nelze burzovním obchodem svůj život zabezpečit? Cožpak jsou všechny ty povídačky o miliardářiích jen mýtem? Nebo je třeba vypudit z podvědomí samu ideu obohacení a místo ní tam vsadit ideu pomoci bližnímu? Nejsem teoretik ani začátečník, vše, o čem píšu, jsem pocítil na vlastní kůži a více než stokrát. V čem podle vás má spočívat můj výběr?“

Ptáte se mě, na čem byste měl *podle mého názoru* založit svůj výběr. Cožpak vám mohu já nebo někdo jiný ukázat správnou cestu? Tu zná pouze vaše duše. Mohu pouze zhodnotit chybu, a ještě pouze subjektivně.

Píšete: *„Jediné východisko pro mě je obětovat se chrámu.“* Samozřejmě chápu, že ani vy sám to nepovažujete za jediné řešení. Ale kde jste přišel na to, že obětování se lze obecně nazírat jako východisko?

Nikoli přívrženci Boha, nýbrž kyvadla náboženství vám vnutila, že pokud přispějete penězi na chrám, *spasíte svou duši* nebo se zbavíte nějakých karmických problémů. Každý *opravdový* služebník Boží vám řekne, že odpustky si nelze koupit za žádné peníze.

Nazývejme věci pravými jmény: kyvadlo náboženství není Bohem. Chrám nepotřebuje Bůh, ale kyvadlo. Bůh vaše sebeobětování nepotřebuje. Navíc pokud je vnímáte jako řešení svých problémů, znamená to, že se s Ním pokoušíte uzavřít dohodu.

Dobročinnost může odstranit nadbytečný potenciál nahromaděných peněz, disponujete-li nadbytkem prostředků. Ale poněvadž se věnujete burzovnímu obchodu, postavenému na financích, nejspíše je nemáte.

Charita představuje dobrou věc pouze v případě, že je upřímná. Například jestliže nějaký boháč pomáhá dětskému domovu, přestože tam sám nikdy nezavítá, nejde o dobrou věc, ale o obchod. Jeho pomoc je namířena lhostejno kam, slouží krásné ideji, lemované bohobojnou frází: „Pomáhám dětem!“

Jenže pohnutka dotyčné osoby není upřímná. Nijak nepostrádá kontakt s dětmi, kterým prokazuje pomoc, a tedy je nemá rád. *Oceňuje sám sebe za to, že dětem pomáhá.* Ovšem řekněme, zda je doopravdy špatné, že tento člověk pomáhá bez lásky, neupřímně? Ne, je to v pořádku. Pouze nesmí doufat, že se mu to nějak *započítá*.

Možná si tak zvýší prestiž ve veřejném mínění, avšak jeho duše za to stejně žádnou kompenzaci neobdrží. Je lepší, jestliže upřímně máte rádi sebe než neupřímně ostatní. Dokonce bych řekl, že mít rád sebe je naprosto nezbytné.

Píšete: „*Nebo je třeba vypudit z podvědomí samotnou ideu obohacení a místo ní tam vsadit ideu pomoci bližnímu?*“ Není třeba, abyste si působil násilí takovými idejemi pomoci bližnímu, pokud necítíte upřímné pohnutky. Naopak se zaobírejte právě svým obohacením, protože to děláte upřímně, a tedy se nemusíte za nic stydět. Neplývejte pozorností na přívržence kyvadla, kteří vám hlasitě vnucují své „duchovní“ hodnoty. Pamatujte, že opravdové duchovní osobnosti *vám nikdy nic vnucovat nebudou.*

Nejpřednější duchovní hodnotou pro vás je vaše duše. Odvráťte se od kyvadel, vraťte se k ní a zabývejte se sami sebou, například svým obohacením. Jen k tomuto obohacení rozhodně musíte směřovat z jiného místa.

Duše totiž nebaží po penězích, ale přeje si, aby za ně bylo možné nakoupit. Víte přesně, co chcete? Nejspíše ne. Zeptejte se sami sebe,

co doopravdy od života chcete. *Co jej dokáže změnit ve svátek!*
Definujte svůj cíl.

Váš rozum řeší tento úkol přímo: za peníze lze koupit prakticky vše neboli je třeba jít přímo tam, kde peníze leží. Ovšem celé neštěstí spočívá v tom, že duše také jedná přímo – podle svého. Neprožívá s rozumem jeho snahy získat peníze a navíc vůbec nechápe, o co jde, poněvadž neumí *myslet* abstraktně. Proto se duše při dolování peněz nepostaví po boku rozumu. Jenže rozum bez duše je stejně bezmocný jako duše bez rozumu.

Co nám tedy zbývá? *Definujte si cíl a směřujte k němu, aniž byste přemýšleli o prostředcích jeho dosažení.* Prostředky se najdou samy – v tom hledejme to kouzlo. Jinými slovy, pokud se duše a rozum přibližují k cíli ruku v ruce, otevírají se před vámi dveře, které se dříve zdály nepřístupné.

Lze považovat hru na burze za vaše dveře? Netroufám si soudit. Píšete: „...*Jaksi se mi nedaří nachomýtnout se k úspěšnému, stabilnímu obchodu. Dva absolutně promrhané roky.*“ Závěr si zkuste vyvodit sám. Miliardáři se stávají ti, kdo se pohybují za svým cílem, nikoli za penězi.

Jestliže se přemísťujete k cíli skrz vlastní dveře, vaše duše zpívá a rozum si spokojeně mne ruce. Přináší hra na burze radost vaší duši? Uspokojuje tato činnost váš rozum? Na tyto otázky si musíte odpovědět sám.

Ezoterické poznání

„Již jsem obeznámena s různou literaturou tohoto druhu, a co mě překvapuje nejvíce – že v zásadě chtějí všichni říci totéž, jen se i přesto v mnohém rozcházejí.

Osobně se kvůli tak obrovskému množství informací začínám bát, zda ještě vím, co je správné a co nesprávné. Prakticky všichni čtenáře nabádají, aby nebrali žádné informace příliš vážně. Co však mají dělat lidé, již jsou velmi citliví, a řekněme ti, kdo každý den dávají almužnu? Vždyť kdybychom nevnímali a nechápali cizí neštěstí, svět by se stal tvrdým a zlým.

V budoucnu se chci stát novinářkou a již nyní pracuji na jedné knize, kde hodlám pojednat především o problémech žen, a na základě příběhu různých žen píše eseje. Nedokážu pracovat produktivně, pokud jejich potíže nepropustím skrz sebe. Jak by se měli zařídit novináři, kteří se každodenně střetávají s informacemi rozličného charakteru? Cožpak to neznamená, že budu celý život rozhoupávat kyvadla nebo sama trpět? Nebo snad něco nechápu?

Občas mě napadá, že všechny obdobné ideje včetně transurfingu jsou utopické. Vždyť pokud se hlouběji zamyslíme, i transurfing funguje jako kyvadlo, jež jste vytvořil vy a pomocí svých myšlenek vyvádíte z rovnováhy ostatní lidi. Proč by nešlo jeho zákony zjednodušit?“.

Zákony transurfingu přepracovat nelze, poněvadž není vymyšlený. Nehledě na to, že podobné záležitosti je docela nemožné vymyslet, ba dokonce je ani nelze naučit ostatní lidi. Ezoterické vědění se nevymýšlí ani nevyučuje; zkrátka existuje na běžně přístupném místě, jež nazývám prostor variant. Ostatní mu mohou říkat jinak, ale jeho podstata se tím nemění.

V dopise píšete, že vás matou nějaké otázky – jak se lze vyznat v té záplavě učení, která podle vašich slov hovoří o jednom a tomtéž, ale přitom se rozcházejí? Neuvěříte mi, jak snadno.

Když přelouskáte horu literatury z psychologie a ezoteriky, lze v určitém okamžiku přestat a vše, o čem psali ve svých knihách jiní lidé, zapomenout. Pokud jste v jisté oblasti nahromadila minimální nutný základ, můžete další informace získat přímo z prostoru variant.

Potřebujete pouze drzost přerušit hledání odpovědí na otázky v cizích knihách a obrátit se k sobě. Dokud bude rozum obrácen k mudrcům tohoto světa, budete zmatení a zůstanete věčným studentem. Změňte orientaci: obraťte pozornost rozumu ke své duši a vyhledejte odpovědi na všechny své otázky.

Víte, co odlišuje jedince, kteří jsou původci objevů, vytvářejí mistrovská umělecká díla anebo píšou knihy, od ostatních, kdo se nad objevy podivují, mistrovskými díly jsou uchvázeni a čtou ony knihy? Čím se liší tvůrci od hodnotitelů a učitelé od studentů?

První v sobě našli dostatek drzosti, aby svůj rozum odtrhli od cizích výtvorů a obrátili jej k vlastní duši. Hodnotitelé a studenti o talent vůbec ochuzeni nejsou! Pouze jejich záměr je nasměrován na jinou stranu – na to, aby oceňovali cizí díla a učili se u druhých.

Možná vám připadá, že se snažím zabývat prostou demagogií či přežvýkávat jakési obecně platné pravdy. Co to znamená obrátit rozum k duši? Cosi je na tomto pokynu nekonkrétní, nejasné a voní jakoby po přesládlé duchovnosti.

Nicméně ve skutečnosti hovořím o zcela konkrétních věcech. Nebylo by úplně přesné, kdybych řekl, že vaše duše již i tak vše ví, protože ona neví, jenže na rozdíl od rozumu má přístup k poli informací, kde se nejen schraňují fakta o minulosti i budoucnosti, ale kde již také existují veškerá umělecká díla a objevy.

Rozum vnímá pocity duše jako intuitivní vědění a osvětlení, a proto je interpretuje do formy obecně přijímaných pojmů a označení.

Rozum nedokáže vymyslet nic nového, pouze je schopen složit novou verzi domu ze starých kostek. Vše, co je od základu nové, se formuje za panující jednoty duše a rozumu. Ovšem k jejímu dosažení je třeba podniknout několik prostých a konkrétních kroků.

Přistupte na skutečnost, že máte přístup k veškerým znalostem a vědění; obraťte se s dotazem na sebe; jděte svou cestou; využívejte své právo na individualitu; a využívejte svůj přístup k vědění.

Vědění a znalosti se zpřístupní, jakmile se vám podaří přeorientovat svůj záměr z ostatních na sebe. Zkrátka si řekněte, že jste jedineční, neopakovatelní a všechno víte a znáte. Zadejte si otázku a čekejte na odpověď. Nabídne se sama, možná hned, snad za několik dní nebo i měsíců, v závislosti na její komplikovanosti. Ale určitě přijde!

U každého člověk probíhá kontakt rozumu s duší po svém, především však musíte obrátit záměr rozumu k duši. Celé tajemství spočívá ve faktu, že málokoho napadne, aby se o to pokusil; ovšem kdo to zkusil, začíná objevovat nové věci a vytvářet mistrovská díla.

Jediné, co brání sjednocení duše a rozumuje vnitřní a vnější důležitost. Uzamyká totiž tvůrčí počátky do pouzdra obecně přijímaných stereotypů. Píšete mi: „*Nemohu pracovat produktivně, pokud jejich poříže nepropustím skrz sebe.*“

Zní to jako dobře okolkovaná fráze, vidíte? Ještě by bylo možné dodat, že pokud skrz sebe problém jiného člověka nepropustíte, bude vůbec nemožné, abyste mu v něčem pomohla. I tohle vypadá správně. Jenže ve skutečnosti se jedná o falešný stereotyp, který vykonstruovala kyvadla.

Potíže ostatních neřešíte díky tomu, že je propouštíte skrz sebe, ale navzdory tomu. Ba co víc, jestliže se pohroužíte do cizích problémů, již je nejste schopni řešit objektivně.

Potíže každého z nás vznikají následkem toho, že jsme až po krk pohrouženi do hry. Život se nám děje a my se jako v nevědomém snění nacházíme v moci okolností. Ale stačí, abychom se uklidili do hlediště a podívali se na hru zvenčí, a mnohé se vyjasní.

Dokud se budete do cizích obtíží nořit, budete se dostávat do stejného stavu. Chcete-li jejich problémy pochopit a dokázat je řešit, musíte jednat nestranně.

Nikoli bezcitně, ani lhostejně, nýbrž nestranně! V tom se nepřítomnost důležitosti liší od bezcitnosti.

Vlastní i cizí problémy se vám podaří vyřešit pouze v případě, že přijmete roli hrajícího diváka. Dokud však jimi budete žít, zůstanete bezmocná.

Mnoho čtenářů tento rozdíl mezi lhostejností a bezcitností nedokáže pochytit, a proto ještě jednou opakuji: *nepřítomnost důležitosti je nestrannost, a nikoli lhostejnost*. Hrajte svou roli jako děti *jen jako*, poněvadž pak se stanete loutkovodíčem, tedy pánem situace. Naopak jste-li do hry ponořena až po uši, jste loutkou.

Opravdu byste si neměla všechno moc připouštět. Už proto, že pokud se nad tím zamyslíte, nic není až tak důležité, jak se zdá. Měla byste pomáhat těm, kdo vaši podporu potřebují. Ovšem je záhodno postupovat lhostejně, aniž by vámi prostupovaly pocity a aniž byste se mučila zážitky. Pocity vám mohou jedině uškodit. A konečně pomoc byste měla prokazovat pouze těm, kdo o ni žádají.

Na otázku: „*Ale co mají dělat lidé velmi citliví a řekneme ti, kdo každý den dávají almužnu?*“ existuje docela konkrétní, ale pro vás nečekaná odpověď – *vzdejte se pocitu viny*.

Jestliže pravidelně někoho obdarováváte almužnou, vyvozují z toho, že cítíte jistou povinnost. Ta pochází z pocitu viny – ani tak

nesoucíte se strádajícími, jako vás spíš tlačí *povinnost* jim pomoci. To už není soucítění, ale projev důležitosti.

Pokud se u vás náhle probudil soucit ke konkrétní chudince, nemocné stařence – je to soucítění. Jestliže však nedokážete klidně, bez vnitřního soužení projít kolem libovolného žebráka, znamená to, že převažuje povinnost.

Co s tím lze dělat?

Zkrátka realizujte svou svobodu. Nikomu nejste ničím povinováni. Vezměte si své právo na vědění. Máte schopnost sami tvořit a dávat si odpovědi. Pokud jste se neosvobodili od důležitosti, trápí vás pochyby. Jste-li svobodní, je to správně a můžete si dopřát soucítění i spoluprožívání.

Jak přivést milované zpět

„Velmi vás prosím, odpovězte mi, prosím, jak mohu přivést zpět milovaného manžela?“

Pokud od vás odešel sám, bude jen stěží možné ho přivést. Přesněji řečeno, nedokážete ho přivést úsilím vnitřního záměra, tedy budete-li podnikat pochybné akce nasměřované na jeho návrat. I kdyby se vám tak něčeho podařilo dosáhnout, on už nebude jako dřív.

Zpět ho lze přivést pouze vnějším záměrem. Při dobývání svých cílů vnitřním záměrem se snažíte působit na svět bezprostředně, kdežto vnější záměr funguje tak, že svět sám vám jde vstříc. V krátkosti mohu mechanismus fungování vnějšího záměru objasnit na následujícím příkladu.

Partneři se ve vztahu řídí vnitřním záměrem, tedy neustále chtějí něco jeden od druhého dostávat. Pokud jeden z nich nedostane, co si přeje, aktuální vztah přetrhává.

Každý z nás usiluje o to, aby ho vztah uspokojoval podle jeho vlastních představ. Můžeme brát v potaz potřebu lásky, sexu, úcty, uznání předností, vzájemného porozumění, kontaktů, úniku od samoty, zábavy a tak dále.

Existuje snad něco společného, co by tak různé osobní snahy sjednocovalo? Vždycky jím byla a bude ochrana a utvrzení vlastního významu: ať se člověk řídí ve svém jednání čímkoli, veškeré jeho motivy jsou tak či onak spjaty s pocitem vlastního významu. Tak už jsme vybaveni.

Váš vnitřní záměr v lidských vztazích je vždy zaměřen na ochranu a utvrzení vlastního významu v určité podobě. Na co je nasměrován vnitřní záměr vašeho milého? Na hledání partnera, od něhož se mu dostane uspokojení vlastního významu.

A na co je naprogramován váš vnitřní záměr? Aby přivedl milovanou osobu zpět, a obnovil tím jednak svou významnost a jednak vztah, v němž jste pociťovala jisté uspokojení.

Nyní se zamyslete, zda dokážete uspokojit to, o co usiluje partner, pokud se budete řídit pouze vnitřním záměrem?

Chcete-li svého milého přivést zpět, poskytněte mu to, na co je nasměrován jeho vnitřní záměr. Nemá cenu soudit ho za to, že od vás chce získat ujištění o vlastním významu. Vždyť i vy od něho míníte něco získat.

První princip ladění na vějíř hlásá: *zřekněte se záměru obdržet, vyměňte jej za záměr dát, a dostanete to, čeho jste se vzdali.*

Vzdejte se tedy vlastního vnitřního záměru a určete, na co je nasměrován záměr vašeho partnera. Přeorientujte své snahy na to, abyste ho uspokojili, poněvadž poté se váš vnitřní záměr transformuje na vnější.

Nakonec se vám podaří nejen obšťastnit partnera, ale i získat od něho vše, co sami chcete, *a navíc v nadbytku.* Dokážete-li se vzdát záměru obdržet a zaměníte-li jej za záměr dát, stoprocentně získáte to, čeho jste se zřekli.

Tento princip funguje tak efektivně, až nabýváte pocit, jako byste se stali svědky působení nějaké kouzelné síly. I když ona to vlastně je skutečná magie, k jejímuž provádění ale nepotřebujete žádné zaklínání ani kouzelné bylinky.

Ovšem vrátit ztracené, jakož i dvakrát vstoupit do stejné řeky je velmi komplikované. Mnohem lepší je prevence v podobě dodržování principů ladění na vějíř ještě před tím, než se vztah začne bortit.

V každém případě, než něco podniknete, bych se na vašem místě dobře rozmyslel: opravdu chcete, aby se vrátil, nebo to jen plápolá neodolatelné přání obnovit ztracenou (či dotyčným zahozenou) významnost?

Pokud cítíte, že vámi dotyčný pohrdá, velmi to bolí. Já vím, přesto i kdybych znal všechny okolnosti, nedokázal bych vám poradit nic konkrétního. V mých silách je pouze poskytnout vám nástroj, ale jak jej využijete, musíte rozhodnout sami.

Nezapomínejte, že vrstva vašeho světa je vaše zrcadlo. Pokud tedy dáváte přednost soužení, znamená to, že se vám jej dostane. Jestliže v daný okamžik využijete princip koordinace záměru a vzniklé okolnosti vyhodnotíte jako výhradně pozitivní, skutečně tomu tak bude.

Na druhou stranu vás možná roztržka s milovanou osobou zbaví problémů, o nichž nevíte. A vám připadá, že všechno je špatně. Řekněte si, že všechno se vyvíjí, jak má – o tom, zda se budete radovat nebo soužit, přece rozhodujete vy sami. Na vašem místě bych se radoval, skákal a plácal se do stehů. Umožněte zrcadlu, aby vám přineslo spokojenost.

„Mám tentýž problém. Odchází ode mě žena (tři roky jsme spolu chodili a čtyři roky jsme byli manželé).

Hlavním důvodem rozchodu byla finanční nestabilita z mé strany. V mnoha otázkách jsem příliš měkký, nesmělý, až moc opatrný. Moje žena si myslí, že se svými zkušenostmi a znalostmi bych si měl založit vlastní firmu. Jenže s mou změkčilou povahou je těžké šplhat vzhůru, stoupat na profesním žebříčku a dělat kariéru. A navíc kariéra není nic pro tvůrce duši.

V mnoha ohledech s manželkou souhlasím. Většinou příliš důkladně dohledávám dodatečně informace, snažím se získat další zkušenosti. V zásadě je tak vystavěna i celá moje kariéra, že se na jednom místě nezdržím déle než rok či dva. (Čímž získávám zkušenosti a znalosti obchodu.) Velkým kladem mého charakteru je vnímavost. Je to ale i moje minus, které mi brání dělat kariéru.

Žena vyžaduje stabilitu, spolehlivost, děti. Moje vnitřní motivy jsou také na to nasměrovány, ovšem nikoli z pohledu strmé kariéry,

nýbrž z hlediska vypracování systému (byznys plánu), který bude přinášet zisk. K tomu jsou potřeba zkušenosti a znalosti, jež pro mě vždy znamenaly jednu z nejvyšších priorit.

Před třemi měsíci jsme se rozvedli. Docela snadno. Žena nyní žije v podnájmu, který jí dovoluje plat. Hledá se, ale náš vztah velmi ochladí. Už se nechce stýkat. Jak mohu svou milovanou přivést zpět?“

Konkrétní recept na řešení vašich problémů vám dát nemohu. Odhodlávám se k tomu pouze v případě, že se situace vybarvuje dokonale jasně. Ale dokonce i v tom případě se mé mínění ukazuje jako subjektivní, a tudíž může být mylné.

Pokud odpověď neznám, obracím se na intuici. Jestliže nic nenapoví ani intuice, mohu doporučit některý z principů transurfingu, poněvadž vím, že tím nijak neuškodím.

V tomto případě se mi intuitivní odpověď kryje s principem, podle něhož byste měl neustále sledovat hlas svého srdce. Jiní sice proklamují, že úspěch rovná se kariéra, stabilita, vysoká mzda. Tyto věci podle mě s cílem nelze nijak pojit. Cožpak cesta člověka spočívá v pohybu na žebříčku kariéry?

Kariéra, stabilita a vysoká mzda ve skutečnosti nepředstavují cíle, nýbrž doprovodné atributy. Cíl vám musí změnit život ve svátek. Zaměňujete-li atribut za cíl, nic nezískáte. Atributy přicházejí samy jakožto následek dosažení cíle. Takže stanete-li se například vynikajícím prvotřídním odborníkem, dostane se vám veškerého možného blahobytu.

Proto musíte usilovat o dosažení cíle, a nikoli výhod, které přináší. Zdálo by se, že tato skutečnost je zcela zřejmá a všichni ji chápou. Jenže cíl se velmi často jenom mihne jako záblesk v lidském vědomí a pak jej přebije lesk atributů.

Všichni se ženou za atributy jako můra k lampičce, a přesto ničeho nedosáhnou. Jak by také mohli, když upalují místo k cíli k jeho atributům. Odtud pramení mýtus o tom, že honosný blahobyt je údělem vyvolených.

Obecné mínění vám sice vnucuje své stereotypy, ovšem i ono se zakládá na viditelných konečných výsledcích.

Úspěch přichází během procesu pohybu k cíli, jenž zůstává ve stínu, na rozdíl od konečných výsledků, které jsou vždy zřejmé. Nakonec se ustaluje stereotyp: boj o kariéru a peníze, jinými slovy *polet' k lampičce*.

Všichni vidí pouze lesk a slávu již vzešlých hvězd, ale jen málokdo se zajímá o pěšinku, kterou na cestě k úspěchu prošlapali. Každá hvězda se musela prodrat houštím nezdaru. Úspěch se dříve či později usměje na toho, kdo je přesvědčen o tom, že kráčí svou cestou. Pouze se musíte neustále posunovat k cíli a pamatovat si, že ať se děje cokoli, proudění variant je nasměrováno tam, kam potřebujete. Nikdo neví, kdy a jak cíle dosáhnete.

Budete-li pozorovat obecně přijímané stereotypy, můžete s velkými obtížemi dosáhnout velmi průměrných a omezených úspěchů. Skutečně grandiózního úspěchu se dočkáte, jestliže si určíte cíl a budete se k němu *bez přestání* přibližovat, aniž byste kohokoli poslouchali. Sice byste mohli vzít v potaz, co říkají druzí, ale konečné řešení musíte přijmout svým srdcem. Pouze tak se přestanete zmítat jako můra u lampičky.

Správné řešení se rodí z jednoty duše a rozumu, a tudíž lze za jednoznačné kritérium *nesprávného* řešení označit stav vašeho duševního diskomfortu. Pokud jste se k něčemu rozhodli a přitom jste pocítili byt' nepatrný pocit tíže, který se podobal pocitu vynucené nutnosti, znamená to, že duše vám říká *ne*. Jestliže v kontextu přijatého rozhodnutí nepocítíte žádnou duševní nepohodu, duše říká *ano* nebo *nevím*. V takovém případě zůstává konečné slovo na vašem rozumu. Zvolíte-li správné řešení; *duše bude zpívat a rozum si bude spokojeně mnout ruce*.

Na druhou stranu pokud cíl nedokážete nijak definovat, přestaňte se touto otázkou mučit. Cožpak není možné žít bez cíle? Chcete-li zkrátka žít, aniž byste se někam hnali, proč ne? Tehdy lze poradit pouze jedno: není třeba plavat, nýbrž *pohybovat se* po proudu. Jinými slovy je nutné, abyste dodržovali princip koordinace, jelikož pak život vteče do klidného a pohodlného řečiště. Cíl o sobě nejspíš dá vědět, až skončíte s křečovitými pokusy o jeho hledání.

Ohledně toho, jak byste mohl manželku přivést zpět, vám nemohu poradit. Podle klíčových vět: „*Hledá se. Náš vztah velmi*

ochladí. Už se nechce stýkat,“ byste zřejmě měl pochopit, že problém vůbec není ve finanční stránce. Pokud vás nemiluje, přivést ji zpět bude zcela nemožné.

Záměr

„Mám jednu otázku: funguje zákon transurfingu ve vztahu k jiným lidem? Například může matka vyléčit své děti (psychicky nemocné), nebo pokud máte vy (nebo třeba já) záměr, aby se Rusko stalo bohatou zemí, kde budou lidé žít šťastně?“

Záměr je schopen všeho a je pouze otázkou, jaká je jeho síla. Pokud vládnete záměrem Krista, pak samozřejmě dokážete léčit. Ovšem síla záměru není totéž co síla přání. Pokud si něco velmi přejete, dostanete to jen stěží. Dokonce to není ani víra, protože kde je víra, tam se vždycky najde místo pro pochyby.

Záměr je lhotejné, bezvýhradní, bezpodmínečné odhodlání získat realizaci vlastní vůle v realitě a klidné vědomí toho, že to přesně tak bude. Záměr osvobozený od přání, strachu, pochyb a dalších potenciálů důležitosti je čistý. Čistý je například záměr vybrat poštu ze schránky.

Pokud ochota uzdravit děti bude také čistá, povede se vám to. Hlavně si nemyslete, že to zvládnete vynaložením nějakého úsilí. Ochrnutý člověk se z místa nezdvihne, ať se o to bude snažit sebevíce, ale zároveň se znovu začne pohybovat, pokud si náhodou vzpomene, jak přesně to dělal.

Ani já, ani nikdo jiný se nedokážeme naučit ovládat záměr. Přesto v transurfingu existují metody, které umožňují nařídit záměru, aby fungoval nezávisle na vaší vůli. Je to vnější záměr.

Pro uvedený příklad by platilo, že pokud léčení nepomáhá, museli byste se vzdát pokusů děti vyléčit. Co je psychická porucha? Je-li lidská duše naladěna na nerealizovanou oblast prostoru variant. Normální lidé jsou vyladěni na náš realizovaný svět, kdežto psychicky nemocní vůbec nemocní nejsou, ale zkrátka *žijí* v oblasti, která je z našeho úhlu pohledu nenaplněná, a tedy *nenormální*.

Přijměte své děti takové, jaké jsou. Nejsou nemocné, jenom jiné, trochu jiné než ostatní. Ale není-li člověk jako ostatní, je to v pořádku, je to normální. Abnormální je nynější situace, kdy všichni myslí stejně i jednají stejně.

Jestliže máte starost, aby vaše děti byly normální, nedosáhnete toho. Jak jsem řekl, záměr nelze ovládat silou. Pokud se příliš staráte, vynakládáte moc úsilí a zlobíte se, vytváříte silné nadbytečné potenciály, které celé dílo jen ničí.

Pokud se vám však podaří přijmou děti takové, jaké jsou, a uznáte-li, že jsou normální, získáte svůj záměr objížděkou. I tehdy se změní váš vnitřní záměr na vnější.

Věnujte dětem pozornost, starost a do jisté míry i svobodu. Zbavte je nutnosti být *normální* a sebe nutnosti *znormálnit* je. Výsledky se po nějaké době určitě dostaví.

Zároveň se sami rozhodujte, zda mou radu přijmete, nebo ne. Jistě chápete, že jsem vám nabídl odpověď, aniž bych byl specialistou v oblasti psychiatrie. Mám vůbec právo takové rady poskytovat?

Duše vám může předestřít odpovědi na jakékoli otázky, které se vás týkají. Více než mínění jiných lidí, mě nevyjímaje, důvěřujte hlasu svého srdce.

Jediná moje převaha spočívá v tom, že vaše děti jsou mi lhostejné. V tom smyslu nemám ve vztahu k nim nadbytečné potenciály, a proto se mi záměr odpovědět na otázku zdá čistý.

Avšak vůbec nechápu, proč se staráte o osud Ruska, když jsou vaše děti nemocné? Není to až příliš široký záběr? Ideje, jež by chtěly zařídit, aby byli všichni šťastní, se mi nelíbí.

Navíc jeden člověk nezvládne učinit šťastným celé Rusko, jelikož dokáže formovat pouze vrstvu svého světa. Snad jediné všichni dohromady, jenže lidé, které spojuje společná idea, nakonec vytvoří kyvadlo. A to dříve či později začne vyvíjet svou destruktivní činnost: odvádí přívržence z cesty a rozpoutává bitvu s konkurencí.

Moc dobře víte, jak končí ideje udělat lidi šťastnými. Každá taková myšlenka, byť ta nejsvětější, založená na lásce k Bohu, plodí kyvadlo. Jménem Boha a ve jménu štěstí vymřely na zemi celé národy.

Kyvadlo není schopno udělat šťastnými všechny lidi, v každém případě při tom mnozí utrpí a budou nešťastní. Štěstí nemůže panovat obecně, nýbrž jej lze vnímat ryze individuálně. Kdybyste chtěli celou společnost zmobilizovat, vznikl by tentýž rozvrat, který podle Bulgakova „není v klozetech, ale v hlavách“.

Kyvadlům vyhovuje, mohou-li starost o druhé vydávat za šířku duše, protože docela šikovně umějí vytvářet velmi uvěřitelné stereotypy. Ale to všechno je jen krásná demagogie. Všichni lidé budou šťastni pouze tehdy, kdy každý půjde ke svému cíli skrz své dveře. V tom smyslu představuje transurfing kyvadlo pro individualisty. Nicméně je to jediná reálná cesta k dlouhodobému, a ne jepičímu štěstí.

Obraťte se zády ke kyvadlům, vypusťte duši z pouzdra stereotypů a zabývejte se vlastním štěstím. Na cestě k cíli vytvoříte hromadu vskutku dobrých a užitečných děl a samozřejmě vypomůžete mnoha chudým a nešťastným, protože budete mít větší možnosti.

„Říkáte, že když se člověk nachází na vlně úspěchu, je zcela šťastný a ve všem úspěšný, a co je nejdůležitější, nepodléhá vlivu destruktivních kyvadel. Vyplývá z toho, že obvykle u člověka nemůže být všechno v pořádku? Ať už jde o profesní kariéru, postup, úspěch, nebo doma o klid, pohodu a lásku. Ve většině případů se přece chce, aby jak v práci, tak doma bylo vše vynikající.“

To vy říkáte, že něco nemusí být v pořádku. Znovu se jedná o osobní výběr, takže uvažujete-li takto, určitě se tak stane. Svět pro vás vždy váš výběr realizuje. Píšete: *„Ve většině případů se přece chce, aby jak v práci, tak doma bylo vše vynikající.“* Svět uskutečňuje výběr i zde – aby bylo vše v nejlepším pořádku, spolehlivě odráží skutečnost, které se vám *zachtělo*. Ale nic víc. Chcete přece něco? Dostanete sebe sama, tedy *svou osobu, které se něco zachtělo*.

Jakmile přestanete prostě chtít a budete mít záměr mít, dostanete to. Nastudujte si devizu transurfingu: *„Nechci a nedoufám. Mám záměr.“*

Potenciály důležitosti

„Řekněte mi návod, jak se mohu zbavit strachu, neklidu, paniky? Jak to lze udělat prakticky? Například když mi odjede blízký člověk – dcera, syn, hned mě popadnou a pohltnou starosti: Jak doletěli, proč nezavolali?“

Nadhodila jste zajímavé, ale komplikované téma. Univerzální recept na to, jak se lze vyrovnat se strachem, totiž neexistuje. A pokud by se našel nějaký prostý a účinný prostředek, který by rozehnal strach, aniž by se nějak změnilo naše vědomí, stal by se jedním z největších objevů všech dob.

Strach v pojetí transurfingu představuje nadbytečný energetický potenciál, jenž vzniká, když se objektu strachu přidá příliš vysoký význam. Nadbytečný potenciál narušuje rovnováhu v energetickém poli, a proto burcuje síly, které jsou namířeny na jeho odstranění.

Řekněme, že musíte jít po kraji srázu a panicky se bojíte, že se zřítíte. Jak mohou rovnovážné síly tento potenciál odstranit? Způsob nejméně náročný na vydání energie by jim velel shodit vás do propasti a skoncovat s ním. Příroda jde vždy cestou nejmenších ztrát energie.

Protože vás však taková varianta neuspokojuje, musíte přemáhat odpor rovnovážných sil, tedy ovládat se. Potenciál strachu uvedete do rovnováhy, vynaložíte-li ještě dodatečné úsilí. Vaše energie se ve výsledku bude muset rozdělit do dvou směrů: na potenciál a na jeho udržování. Volná energie vám takřka nezůstane, a proto vás opanovává ona strnulost.

Pokud je potenciál strachu příliš velký, nepodaří se jej udržet pod kontrolou, a pak si s vámi rovnovážné síly dělají, co chtějí. Jinými slovy vzniká panika a vy se poddáváte silám, jež by měly potenciál utlumit, a tedy způsobit vaši smrt.

Pokud vědomě snížíte laťku důležitosti pro danou situaci, strach zmizí. Bohužel se vám ji nepodaří odhodit vědomě, a proto jediným opravdovým prostředkem bude zřejmě pojistka neboli nějaká objížďka, jež se případ od případu liší.

Nemáte-li žádnou pojistku, pak alespoň nebojujte s neklidem. Přemlouvát se, že se nebudete bát, je k ničemu, a nepomůže ani sebeklam. Jakákoli forma boje se strachem vám pouze bere energii a prohlubuje nadbytečný potenciál. Nevidíte-li vyhnutí, bojte se. Jednejte, jak umíte, jenom se strachem samým nebojujte.

Máte-li před vystoupením trému, klidně ji mějte. Buďte zcela přirozeně a klidně rozrušení, zcela se tomuto opojnému pocitu oddejte a dopřejte si bláznit, jak se vám zlíbí. Tréma se pak jako kouzlem vypaří neznámo kam. To proto, že předtím byla významná část energie vynakládána na boj s trémou. Starosti a nepokoj představují méně silné projevy strachu, jež produkuje důležitost založená na očekávání neznámého. Vědomě snižte laťku důležitosti, a pokud vás stále něco znepokojuje, vyjasněte si, že se vám to krajně nehodí. Vždyť nebezpečí a nejhorší očekávání se zpravidla realizují.

Nepokoj lze také odstranit nějakým jednáním, protože potenciály nejen nepokoje, ale i starostí se v něm rozptylují. Nečinné znepokojení bude viset ve vzduchu do té doby, dokud nezačnete aktivně jednat, přičemž zvolená činnost nemusí mít k objektu znepokojení žádný vztah. Postačí, budete-li se něčím zabývat, a brzy ucítíte, jak se nepokoj vytratil.

Jako dobrý opěrný bod pro snížení laťky důležitosti může sloužit princip koordinace záměra: vše se vyvíjí, jak je záhodno. Dopřejte si nevědět, jak se mají události vyvinout. Uvolněte sevření kontroly nad scénářem a dejte situaci možnost, aby se sama vyřešila vám ku prospěchu.

Budete-li se namísto plácání rukama po vodě pohybovat vědomě po proudu, okolnosti se začnou rovnat samy od sebe. Princip koordinace záměra funguje, tím si můžete být jisti. Svět se nikomu nechystá líčit nepřijemnosti. Ne snad proto, že by neexistovala síla, která by se o to starala, ale proto, že se tak spotřebovává méně energie.

Příroda energií zbytečně neplýtvá. Je pro ni nevýhodné, aby jí na vás plýtvala. Nepřijemnosti jsou vždy spjaty s nadbytečnou spotřebou energie, naopak blahobyt představuje opak a vyžaduje minimální výdaje energie. Rozum, jenž nemá ponětí o cestě nejmenšího odporu, bojuje s prouděním variant a sám si hromadí

překážky a problémy. Odkud by se ještě mohly brát? Zákon zachování energie ještě nikdy nikdo nezpochybnil.

Hlavně nesmíte princip koordinace chápat doslova: kdybyste například lezli do samého pekla, netvrďte přitom, že se události vyvíjejí podle vašich představ. Jinak se ale na tento princip spolehnout lze.

„Mám následující problém: stanovil jsem si příliš vysoké cíle, ale neustále jsem obklopen kyvadly, která mně ve všem brání. Nemám si o něm s kým promluvit, prodebatovat své zájmy, a dokonce i vlastní rodina mi říká, že mi nic nevyjde. Když tak pozoruji lidi, vidím, že jsou všichni prakticky stejní. Poradíte mi, prosím.“

Je přirozené, že kyvadla vám budou bránit – brání všem. Abyste jejich reakce utlumili na minimum, musíte udržet laťku důležitosti na nízké úrovni, tedy ničemu nesmíte přidávat příliš velký význam. Taková doporučení znějí zřejmě nezvykle, avšak většina problémů vzniká právě z důvodu vysoké vnitřní a vnější důležitosti.

Velmi vysoké cíle vůbec nejsou těžko dosažitelné, to z nich dělají navyklé stereotypy rozumu, jež lze pomocí principu koordinace záměru zlomit.

Můžete dosáhnout každého cíle, který je váš. Pokud je cizí, zakusíte jistý duševní diskomfort, zatímco si v myšlenkách budete přehrávat diapozitiv s dosaženým cílem.

Při výběru si můžete vyslechnout své okolí, nicméně vždy se řiďte vlastním srdcem. Velet k jednání by vám mělo právě ono, a nikoli rady jiných lidí, zvláště blízkých, kteří *vám z celého srdce přejí dobro*.

Ale celkem vzato nedokážu z dopisu přesně definovat, v čem tkví váš problém. Zvláště nepochopitelná mi připadá věta: *„Když pozoruji lidi, vidím, že jsou všichni prakticky stejní.“*

„Rád bych si něco vyjasnil: všichni lidé, kteří mě obklopují včetně rodičů a přátel, mě nechápou, nechápou ani má přání, nařizují mi jednat v jejich zájmu. Dokonce ani nechápou, jak je možné myslet jako já. Jsem člověk, který upřednostňuje tvrdou disciplínu,

plánování dne, aktivity; vytrvalost, houževnatost při dosahování cíle; usilují o získávání nových poznatků atd. Mí rodiče mě na to nutí zapomenout a říkají mi, že si musím najít práci a klidně žít (z mého pohledu jsou to nízké cíle). Všichni mí přátelé mají podle mého názoru životní filozofii ještě horší: přemýšlejí, jak by proflákali den a nejlépe přitom ještě někomu uškodili, dokonce mohou urazit učitele nebo debatují na témata podle mě nezajímavá. Takže mi brání ve škole. Navíc se mí rodiče ustavičně hádají.“

Situace je mi jasnější, jen nevím, zda se bude čtenáři líbit moje rada. Mým úkolem je navrhopvat a vy sami se rozhodujete. Nikomu nic nevnucují. Ptáte se – odpovídám.

Tento problém vyřešíte, jestliže si vytvoříte nějakého hlupáka. Nemyslete si, že se vám vysmívám, protože hovořím zcela vážně.

Hlupáka je třeba pečlivě vybírat, takže vynaložte všechny kladné vlastnosti, které ovládáte: puntičkářství, rozhodnost, cílevědomost, a najděte si pokud možno neživý předmět, abyste mu nezpůsobil nějaké nepohodlí. Řádně promyslete, co by tomuto účelu nejlépe odpovídalo. Osobně bych navrhnul také jednu variantu – plyšového medvídku.

Jakmile vhodného hlupáka naleznete, vypracujte odborný postup: kde, kdy a jak ho budete ničit. Velmi užitečné by bylo, kdybyste sestavil pokyny s podrobným popisem akce, něco jako: „*Zničení výše jmenovaného hlupáka bude vykonáno cestou jeho otáčení kolem podélné osy. Hlupák se při tom musí nacházet na rovně ploše v poloze, která otáčení nebude bránit. Otáčení ničeného hlupáka se provede prostřednictvím vynaložení postupného úsilí, jež bude završeno rukou vykonavatele.*“ A tak dále v tomtéž duchu.

Instrukce i plán musí být sestaveny krajně pečlivě, s upřesněním všech detailů včetně pravidel bezpečnosti. Přistupujte k této činnosti se vši vážností, neboť výsledkem by měl být působivý projekt. Doporučuji vám, abyste jej formuloval do oficiální podoby a vybavil jej úředním obalem.

Až projekt dokončíte, zahajte jeho realizaci. Pečlivě se připravte, abyste mohl svědomitě vykonat všechny uložené činnosti, a to za přísného dodržování instrukcí. Veškeré úkoly musí být plněny se vši

vážností a starostlivostí, čas od času nahlédněte do instrukcí. Tvařte se rozumně a soustředěně. Kdyby vás přepadaly záchvaty bláznivého smíchu, klidně rituál přerušete, náležitě se uklidněte a teprve pak pokračujte.

Stále se domníváte, že si z vás utahují? Důvod vašich potíží se skrývá v navýšeném potenciálu vnitřní důležitosti. Píšete: „*Jsem člověk, který upřednostňuje tvrdou disciplínu, plánování dne, aktivity, vytrvalost, houževnatost při dosahování cíle ... ale neustále jsem obklopen kyvadly, jež mi v tom brání.*“

Předkládáte sobě (a možná i druhým) příliš vysoké požadavky. Nemohu to podložit, ale předpokládám, že jste sám na sebe vzal roli člověka, jenž *se vážně a zcela zodpovědně zabývá důležitou prací*. Je-li tomu tak, musí kolem vás neustále pobíhat lidé s úplně opačnými vlastnostmi. Například vás obtěžují, především tím, že jsou nezodpovědní, neukáznění, nedisciplinovaní, a navíc pletichaři. Každé nemehlo v okolí bude usilovat o to, aby vaše přesné plánování narušilo.

Proč se to tak děje? Váš nadbytečný potenciál vnitřní důležitosti vytváří silnou polarizaci, a tudíž k vám jsou lidé s opačnými vlastnostmi přitahováni jako železné piliny k magnetu. Tak fungují rovnovážné síly, nasměrované na odstranění potenciálu. Okolní svět je sice vašim zrcadlem, jenže pokud produkuje nadbytečné potenciály vnitřní a vnější důležitosti, zrcadlo se pokrívuje. Následné pokrivení reality se projevuje tím, že jste obklopen kyvadly, jež vám stále v něčem brání.

Mám-li být přesnější, lidé, kteří vám v něčem brání, nejsou kyvadly, nýbrž jejich loutkami. Kyvadla vycítí energii vašeho potenciálu a nutí je, aby na vás byli zlí. Vy se pobuřujete stále intenzivněji – a kyvadlo se rozhoupává a získává energii z vašeho rozčilení.

Avšak stačí, abyste odhodili potenciál důležitosti, a podoba okolního světa se postupně transformuje. Dotyčné osoby mohou zůstat, ale chovají se k vám úplně jinak. Jakmile polarizace zmizí, zrcadlo se vyhladí a realita se vrátí do normy.

Ptáte se, co polarizaci vyvolává? Že by vaše kladné vlastnosti? Vůbec ne. Máte velmi dobré vlastnosti, dělají vám čest a nepochybně

vám v životě významně pomohou. Polarizace vzniká následkem vztahů závislosti.

Vaše vlastnosti nebudou v energetickém obraze vašeho okolí vyvolávat žádné změny do té doby, dokud se sami nezačnete srovnávat s ostatními. Například si myslíte: jsem disciplinovaný, ale oni roztěkaní; oni jsou hloupí, a já cílevědomý. To jsou protiklady, jež *přitahují* polarizaci.

Do rituálu vkládejte celou svou vnitřní důležitost. Zjistíte-li však, že je pro vás nepřijatelný, bude lepší, pokud se zkrátka přestanete stavět do opozice vůči ostatním lidem. *Dopřejte si být sám sebou a ostatním též. Uvolněte sevření.* Jakmile to uděláte, polarizace zmizí a okolní svět nepostřehnutelným způsobem změni svou tvář – přestane vám bránit. Tehdy pochopíte, co je transurfing reality.

„Jednomu váženému čtenáři jste poradil, aby svého hlupáka poválel. A co mají dělat ti, kteří se tímtež zabývají až příliš? Jak se lze přinutit, aby se člověk věnoval seriózním záležitostem?“

Vám se nechce zabývat seriózními záležitostmi nikoli proto, že jsou vážné, ale proto, že to nejsou vaše záležitosti. Lenivost je jisté rozpoložení duše, která v tu chvíli samozřejmě nemůže mít nejmenší chuť řešit cizí věci. Zřejmě na tento svět nepřišla proto, aby dřela na nějaké kyvadlo, nýbrž proto, aby se hřála na sluníčku u teplého moře nebo lyžovala v Alpách či cestovala – cožpak je na světě tak málo všelijakých potěšení?

„A pracovat bude kdo?“ zeptá se dopálené kyvadlo. Na to lze odpovědět lehkomyšlně, slovy jedné veselé studentské písničky: „Ať pracuje huňatý medvěd a ani trochu se po lese nekolébá a neřve...?“ Přesně tak, vždyť pocity povinnosti a nutnosti patří mezi vynálezy kyvadel.

Náš svět je ve skutečnosti tak bohatý a štědrý, že se jeho blaha dostane na všechny, pokud se ovšem bude každý pohybovat ke svému cíli skrz svoje dveře. Sotva tomu tak někdy bude, nicméně každý jedinec by si klidně mohl vrstvu svého světa přetvořit v docela útulný koutek.

Proto musíte bezpodmínečně najít svůj cíl a své dveře. Budete-li směřovat k vlastnímu cíli, nebudete se muset k ničemu přemlouvat ani nutit. Duše poskokem poběží za svým cíle svými dveřmi. Najít správné dveře může ostatním připadat jako obtížná práce, zato pro vás to bude příjemné potěšení.

Dokud se pohybuje k cizímu cíli skrz cizí dveře, pracujete pro kyvadlo. Na této cestě bude vaše duše stále říkat *nechci* a rozum bude tvrdit, že to se ale *musí*. Tato cesta nikam nevede, byť by byla lemována nejrozumnějšími důvody a krásnými dekoracemi. Existuje jediné východisko – vymezte si cíl a přibližujte se k němu.

Prozatím se může medicínou na vynucenou nutnost stát hra. Vzpomeňte si, jak jste si v dětství hráli na dospělé: třeba na obchod nebo na doktora. A tak si i nyní namísto toho, abyste se trápili, pohrajte.

Kvůli něčemu, co musíte, se soužíte pouze v případě, že jste se po hlavě ponořili do hry. Přisud'te si roli hrajícího diváka. Jednejte nezajímavě. Nevžívejte se zcela do práce, kterou musíte nutně vykonat. Přizpůsobte se, je to hra. *Nechejte se pronajmout.*

Inverze reality

Realita neúprosně posouvá své snímky na filmu času, a tak svátky přicházejí a odcházejí. Jaká škoda, že tak rychle končí. Pravdu měl Hemingway: svátek je potřeba všude nosit s sebou. Jenže to se daří zřídka. Častěji se někam nečekaně ztrácí a všechny barvy života blednou. V duši je prázdno a vás hněte melancholie, někdy snadno vysvětlitelná, jindy zcela bez viditelných příčin.

Nejnepříjemnější je, že svět se noří do mraků strmě a ochotně, zatímco vyjasnění se prosazuje jen velmi pomalu, po toužebném očekávání. Sklon člověka k negativizmu koná svou černou práci. Deprese je stav jednoty duše a rozumu, když je člověku zle.

Tehdy vnější záměr neustále posunuje realitu do temných zákoutí prostoru variant a také zrcadlo reaguje rychle, bez meškání.

Prosvětlení se potom dlouho neobjevuje, protože dotyčnému je špatně a svým vztahem vrstvu svého světa ještě více začernuje.

Občas se cítíme tak bídně, že dokonce nemáme síly ani na to, abychom si na transurfing či něco podobného vzpomněli. Jak se lze z tohoto začarovaného kruhu vytrhnout a realitu spravit? Celkem těžko, i přesto však existuje jedna radikální metoda s názvem *inverze reality*.

Už je to velmi dávno, ale vlastně nedávno – celkem před dvaceti lety. Tehdy jsme se my, studenti fyziky, učili na dost hrozně vysoké škole, kde vyučující řádili se vším běsněním doby jeskynní. Do semináře přijali sedmdesát pět lidí, přičemž do konce jej dochodilo ne více než dvacet pět. V takových podmínkách fungoval zákon: *chceš-li přežít, musíš se umět smát*.

Tehdy jsme si vymysleli hru, na niž jsem v poslední době pozapomněl a z níž si pamatuji pouze to, že se řídila všemi pravidly transurfingu. Podstata hry spočívala v tom, abychom převrátili vztah k aktuální situaci vzhůru nohama, tedy provedli jakousi inverzi. Jestliže se někdo cítí mizerně, pravidlo kyvadla mu nařizuje, aby se soužil, trápil se, prohýbal se pod tíží problémů a pouštěl se do samých náročných věcí. Pravidla naší hry trvala na tom, že ke všemu je třeba přistupovat naopak. Jak nám to šlo, posuďte sami.

„Zažil jsem úžasné radostné rozčarování! Jde o to, že se mi přihodila neobvykle šťastná bída!“

„Proběhlo něco nenapravitelného, takže z toho udělám kariéru!“

„Jakýsi sympatický gentleman v autě mě okouzlujícím způsobem ohodil blátem z kaluže!“

„Všechny pokusy přišly vniveč, což mi připadá jako základ úspěchu.“

„Nemiluje mě! Ne, je to příliš dobré, aby to byla pravda! A jak se protiva mistrně přetvařuje!“

„Odhodil mě! Řehtala jsem se jako kobyla!“

A tak dále, v tomtéž stylu, se vši zručností, ve všemožných variacích. Jediné, co se úplně nelíbilo, byl až hysterický smích, jenž uvedené transformace neúspěchu doprovázel. Na přednáškách nikdo nedovoluje, abyste se hihňali, a tak se přidušený smích měnil v jakési vrčení, chrochtání, frkání, bubláni a další zvuky, jež vydávají zvířata a pozemní i vodní živočichové. Energie, která se díky

přeměně nakupila, vytryskávala v absolutně idiotském vytí, zcela v rytmu kastanět.

Jistě chápete, co se při tom děje z pohledu transurfingu. Za prvé se ihned odhazuje veškerá důležitost a nadbytečné potenciály se provalují. Za druhé parametry vyzařování myšlenkové energie nadšení, byť bláznivého, vůbec neodpovídají žalostným dráhám života, a tudíž se neprodleně uskutečňuje přesun. Zrcadlo reaguje rychle, protože duše a rozum si konečně s odlehčením oddechly. Ve výsledku se realita vyrovnává.

Jednou nás čekala zkouška z teorie pravděpodobnosti, přičemž přednášející byl dost děsivá osoba. Na studentské koleji noc před zkouškou. Zlověstná noc. S přáteli jsme si lámali hlavu, jak bychom situaci vyřešili.

„Kdo ví, co je pravděpodobnost a jak ji vyčíslit?“

„Je to tajemství skryté za mrakem.“

„A naše herky sedí a šprtají.“

„No, nám se to nehodí. Jsme chlapi nebo kdo?“

„Nedonošené obludky, vsunula hlavu do dveří jedna herka, která zaslechla část hovoru.“

„Mlč, nešťastná ženštino, my jsme gentlemani!“

„Primitivové!“

„Mladá vědátorko!“

„Debilové.“

Kdosi vznesl návrh, abychom celou noc mrskali karty, a ten byl přijat. Tehdy jsem řekl: „Ne, děťátka, už toho mám až příliš; je načase, abych šel spát.“ Oni gentlemani se převlékli do obleku s kravatou, a jak se sluší, s (levnou) cigaretou v ústech a s lahvemi jakési pochybné tekutiny na stole usedli ke kartám.

Ráno jsem je zastihl za inkriminovaným stolem.

„Idioti,“ říkám jim, „nic se vám nepodaří!“

Ale oni vstali, otřepali se a šli na smrt.

Nakonec jim skutečně nic nevyšlo. Všichni dostali za tři. Zato já... U mě to bylo něco jiného! Dostal jsem za dva! To bylo štěstí! Jak jen mi záviděli! Všichni na mě dotírali, četli mi z očí a se vzrušením se vyptávali, jak že se mi to podařilo?

A já chodil s hrdě vztyčenou hlavou.

„Vidíte! Však jsem vám to říkal! Doufám, že chápete, gentlemani, kam bych mohl ty žalostné trojky zasunout?“

Ten den mi vystrojili velkolepou oslavu na počest mého vítězství. Sláva převážila. Druhý den jsem zkoušku zopakoval na pětku. To je celé. Nemusíte pochybovat, není to výmysl. Pokud proběhne kvalitní inverze, výsledek na sebe nenechá dlouho čekat.

A je-li vaše naladění tak bídné, že pokus o inverzi se zdá nad vaše síly? Pak musíte zařídit, aby se vaše špatné naladění ještě umocnilo, dovedte je do groteskní až absurdní podoby. Jestliže kontrast diapozitivu přivedete k maximu, v určitém okamžiku se změní v negativ. Přibližně tak jsme to dělali i my.

Dívka má depresi. Aby situaci ještě prohloubila, obléká se celá do černého a zjišťuje, že má smutek. Všichni jí vyjadřují soucit, zajímají se, jak se rozhodla se sebou skoncovat a kdy to hodlá provést. Konečně se kolem ní shromáždí hrstka lumpů, kteří začínají malomyslně táhnout smuteční zpěv, doprovázejí jej nářkem, kvílením, lomením rukama, zkrátka celým repertoárem, jako u slušných divochů. Postupně se divošská píseň mění v protáhlé vytí, poté v naturální psí vytí a nakonec, když už dojdou síly trpět, se všichni včetně dámy v černém začínají uculovat a chechtat, jako by nebyli normální.

Situace se samozřejmě řeší jednoduše, máte-li po ruce tak veselou společnost. Jenže když jste sami, i s ní se musíte srovnat sami. Každému se líbí jiný způsob. Ale žerty stranou. Skutečně je třeba dovést vlastní aktuální rozpoložení ad absurdum. Nestačí, budete-li se o to snažit pomocí prostředků, které změní stav vašeho vědomí, to by bylo opravdu zle.

Mně osobně se metoda kontrastu tak úplně nelíbí, proto vám ji ani nedoporučuji, ale uvádím ji pouze pro informaci. Depresivní, tíživé stavy svědčí o krajně nízké úrovni energie záměru. Je lepší udržovat svou energetiku na potřebné úrovni, pak vás depresivní stavy vůbec nepřepadnou.

Mohli jste se přesvědčit, že inverze reality je velmi podobná principu koordinace záměru. Rozdíl spočívá pouze v tom, že inverze je radikálnější a plná humoru.

Kapitola VI

Závěr

Na základě modelu variant lze vysvětlit některé paranormální jevy a zvláštní fenomény prostoru a času.

Podivná realita

Na závěr bych ještě rád trochu zpevnil půdu pod nohama rozumu. Teorie transurfingu totiž prezentuje tolik neuvěřitelných věcí, že se musí neustále vysvětlovat, že to všechno je skutečně reálné.

Do základu transurfingu můžete vložit jakýkoli model, a přesto jeho principy budou mít stejně silný vliv. *Jinými slovy všechny uvedené principy jsou vůči modelu invariantní.* Hlavní princip spočívá v tom, aby vyzařování vašich myšlenek vyvíjelo na realitu, která vás obklopuje, nejen nepřímý, ale i přímý vliv. Oficiální věda dosud tuto skutečnost odmítá uznat, protože experimentální testy přinášejí nejednoznačné výsledky. Jenže my musíme řešit problémy nyní a nemůžeme čekat, než se vědci rozhodnou pronést pádné slovo.

Všichni jsme si zvykli na to, že náš svět podléhá zákonu kauzality, tedy že každý následek má svou příčinu, již obvykle rozumíme nějaké jednání. Primární potíž vyplývá z toho, že své myšlenky jsme zvyklí vnímat pouze jako příručku pro další kroky, a nikoli jako materiální vyzařování, které má schopnost ovlivňovat okolní svět. Nicméně fakta jsou neúprosná.

Ani věda nemohla nevysvětlitelné projevy práce vnějšího záměru zcela ignorovat. Jevy, jež se týkají vzájemného působení myšlenek a materiální reality, studoval například vynikající švýcarský psychiatr Karl Gustav Jung. Zanalyzoval stovky zvláštních případů nevyzpytatelných shod, které nebyly podmíněny zřejmými příčinami, a definoval je termínem synchronicita. V přednášce *O synchronicitě* uvádí klasický případ ze své praxe.

„1. dubna 1949 ráno jsem uvedl do zápisníku nadpis, jenž obsahoval podobu poloryby-poločlověka. Na snídani mi servírovali rybu. V rozhovoru kdosi připomenul zvyk dělat z někoho ‚aprílovou rybu‘. Během dne mi jedna z mých bývalých pacientek, kterou jsem několik měsíců neviděl, ukázala několik působivých obrázků s rybami. Večer mi předvedli kus gobelínu s vyobrazenými mořskými příšerami a rybami. Další den ráno jsem se setkal s bývalou pacientkou, již jsem naposledy přijímal před deseti lety. Tu noc se jí zdálo o rybě. Po několika měsících, kdy jsem tento případ vřadil do jedné ze svých prací a dokončil jeho popis, vyšel jsem z domu k

jezeru na místo, kde jsem již několikrát během toho rána stál. V tu chvíli jsem na vlnolamu upozoroval rybu dlouhou asi třicet centimetrů. Protože se na blízku nikdo nevyskytoval, nemám tušení, jak se tam dostala.“

Nemohu se udržet, abych neuvedl ještě jeden úryvek z Jungovy přednášky, a to z důvodu, který vám prozradím později. Píše: „Mohl bych vám vykládat spoustu podobných příběhů, jež v zásadě nepřekvapují více ani nejsou méně pravděpodobné než nevyvratitelné výsledky získané Rejnem (jedná se o zkušenosti s mimosmyslovým vnímáním, například o hádání z karet – příklad uvedl autor), ale brzy pochopíte, že téměř každý případ potřebuje individuální vysvětlení. Jenže z pohledu přírodní vědy je jediným možným zdůvodněním kauzalita, přičemž se zdá, že je vzhledem k psychické relativitě prostoru a času, jež představují základní podmínky příčinně následkových vztahů, nelze obhájit.

Hrdinkou aktuálního příběhu je mladá pacientka, která zůstávala bez ohledu na veškeré mé i její úsilí psychologicky uzavřená. Potíž spočívala v tom, že se u každé otázky považovala za moc chytrou. Její úžasná představivost jí dala do rukou *zbraň*, jež se pro tento cíl ideálně hodila, a to právě její mírně zušlechtěný karteziánský racionalismus s jeho dokonalou *geometrickou* ideou reality. Po několika neplodných pokusech *rozředit její* racionalismus o trošku lidštějším myšlením jsem byl donucen omezit se na naději na nějakou nečekanou a iracionální událost, na něco, co rozmetá onu intelektuální křivuli, v níž se zalepila.

A pak jsem jednou seděl proti ní, zády k oknu, a naslouchal jsem proudu její řeči. Té noci ji navštívil působivý sen, v němž jí někdo daroval zlatého skarabea – cenný výtvar klenotnického umění. Ještě mi vykládala ten sen, když jsem uslyšel tiché klepání na okno. Obrátil jsem se a uviděl jsem dost velký hmyz, který narážel do skla, zjevně ve snaze proniknout z ulice do tmavého pokoje. Případalo mi to velmi podivné. Otevřel jsem okno, a jakmile vletěl do pokoje, chytil jsem ho. Byl to brouk z rodu vrubounovitých čili zlatohlávek zlatý (*Cetonia aurata*), jehož žlutozelené zbarvení velmi silně připomínalo barvu zlatého skarabea.

Napřáhl jsem ruku s broukem k pacientce a řekl jsem jí: ‚Tady máte svého skarabea.‘ Tato událost prorazila potřebnou díru v jejím racionalismu a zlomila ostří jejího intelektuálního vzdoru. Nyní mohlo léčení přinést uspokojivé výsledky.“

Asi půl hodiny poté, co jsem přemýšlel, zda mám Jungova brouka zařadit jako příklad do své knihy, vletěl mi do okna poutník docela působivého vzhledu. Byl podobný výše zmíněnému. Chcete-li, věřte, nechcete-li, nevěřte. Uznávám, že obdobné návštěvy se každopádně dějí jen velmi zřídka, snad proto mě vždy tolik udivují. Ne snad proto, že jsem si navykl klidně přistupovat k jevům synchronicity, ba právě naopak jsem byl zahloubán do svých úvah a této události jsem nepřikládal vůbec žádný význam. Mechanicky jsem brouka pustil z okna, aby je nemusel hledat. A teprve po nějaké době jsem se zděsil: bože, to jsem ale idiot! Kolikrát mi vnější záměr odhaluje svou přítomnost, až údivem rozevírám oči doširoka. To jsem musel za bdění spát spánkem, z něhož mě nešlo probudit, když mnou ze všech sil cloumali, aby mi ukázali znamení. Kdybych byl pověřčivý, považoval bych to za znamení shůry. Vidíte, jak lidé stále spí i za bdění a nevímají si očividných projevů vnějšího záměru.

Podobných příkladů bych mohl vyčíst nespočet. Z pohledu transurfingu je situace zcela pochopitelná: vizualizace v jednotlivých případech vyvolává silný poryv větru vnějšího záměru. Ale Jung se netrápí s tím, aby vyvodil nějaký konečný závěr o tom, co posloužilo jako důvod či příčina shody: samy myšlenky zformovaly události čili myšlenky vznikly jakožto výsledek nevědomého předvídání událostí. Na jednu stranu říká, že „myšlenky vytvořily základ pro sérii náhodných událostí“ a na druhou stranu „někdy je těžké zbavit se dojmu, že tam patří předvídání nástupu série vymezených událostí“.

Ve své práci *Synchronista: a kauzální sjednocující princip* (1960) Jung vymezil synchronicitu jako Jednorázový nástup nějakého psychického stavu a jednoho či několika událostí vnějšího světa, které mají podstatné paralely se subjektivním rozpoložením v daném okamžiku“. Vzhledem k tomu, že jevy synchronicity nezapadaly do rámce tradičního vědeckého myšlení, Jung se ke zveřejnění svých prací dlouho nemohl odhodlat.

Jung došel k neurčitému, zato z hlediska tradiční vědy značně smělému závěru. „Synchronické fenomény dokazují možnost jednorázové smyslové ekvivalentnosti různorodých, příčinně nesouvisejících procesů; jinými slovy dokazují, že obsah vnímaný pozorovatelem může být zároveň představován nějakou vnější událostí, a to bez jakékoli příčinné spojitosti. Z toho vyplývá, že buď se psýché rozkládá mimo prostor nebo je prostor příbuzensky spjat s psychikou.“

Evidentně k žádnému porušení zákona příčinnosti nedochází. Příčina existuje vždy, pouze mechanismus vzájemného působení myšlenek a okolí se projevuje způsobem ne zcela zřejmým a dosud nepochopitelným. Co představuje *příčinu v jevu* synchronických shod: události se formují myšlenkami, nebo myšlenky vznikají na základě předvídání událostí? Z pohledu transurfingu tu má místo jedno i druhé: duše totiž získává přístup k údajům, které se nacházejí v poli informací a mohou být následně interpretovány rozumem; rozum zase formuluje myšlenky, jež se mohou za existence jednoty duše a rozumu uskutečnit v materiální realizaci. Obě tvrzení leží v základu modelu transurfingu. Přesto opět zdůrazňuji, že model variant se neuchází o přesný popis světa, nýbrž slouží pouze jako výchozí bod, základ pro chápání jistých principů. O tomto světě toho dosud víme příliš málo, což nám ovšem nebrání využívat principy transurfingu. O tom, že fungují, se můžete přesvědčit sami.

Všechny jevy, které jsou spjaty s působením myšlenkové energie na okolní svět, lze vyložit na základě dobře známého teorému kvantového fyzika Johna Bella, jenž zní takto: „Neexistuje žádný izolovaný systém; každá částice vesmíru se nachází v *okamžitém* (převyšující rychlost světla) spojení se všemi zbývajícími částicemi. Celý systém, dokonce i když jeho části jsou odděleny ohromnými vzdálenostmi, funguje jako jeden jediný systém.“ Uvedený teorém je teoreticky dokázán a již našel i praktické potvrzení. Je pravda, že okamžité spojení si protirečí se speciální teorií relativity, která tvrdí, že energie se nemůže šířit vyšší rychlostí než světlo. Nicméně teorém má právo existovat.

Z toho vyplývá, že vnější záměr nepodléhá teorii relativity. Kvantová fyzika obecně je založena na nedokazatelných postulátech,

což znamená, že také představuje samostatný model. Neobsahuje pouze jedno, nýbrž celou řadu nepochopitelných protirečení, čímž se opět potvrzuje, že nemá cenu přikládat modelu přílišný význam. Povšimněte si, že Jungovy ideje našly oporu taktéž u zakladatelů současné fyziky Wolfganga Pauliho a Alberta Einsteina. Je docela pravděpodobné, že proces předávání informací vůbec s energií nesouvisí, proto může probíhat rychleji, než se šíří světlo.

V modelu variant lze také najít mnohá protirečení, nicméně ta jsou mnohdy vysvětlena. Pokud model variant známé paradoxy prostoru a času neodstraňuje, pak alespoň některé z nich *uhlazuje*. Dosud jsme přesun na jiné dráhy života rozebírali synchronně s časem neboli dráhy života vedly vždy paralelně s osou času, jinými slovy přesun se uskutečňuje vždy z jednoho bodu v jistém čase do téhož bodu v jiném čase.

Nyní si představte dvě dráhy života, které ovšem vzhledem k časové ose paralelní nejsou. Projekce jednoho a téhož bodu těchto drah na časové ose budou ležet na různých místech. Přesun mezi nimi pak v závislosti na směru sklonu označuje přesun v čase do minulosti nebo budoucnosti. Relativní strmost sklonu vymezuje vzdálenost přesunu v čase.

Analogicky pokud dvě dráhy života nejsou paralelní vzhledem k vybrané ose prostoru, přesun mezi nimi bude znamenat okamžitý (nebo neskutečně rychlý) přesun v prostoru. Strmost a nasměrování sklonu drah vymezuje vzdálenost a směr přesunu, což je sice značně hrubé vysvětlení, nicméně pro naše chápání zcela přijatelné.

Zvídavý čtenář může namítnout: jak lze existovat s paradoxem narušení příčinně následkových souvislostí při cestování v čase? Řekněme, že se přemístím do minulosti až ke svému narození a tam... zvěsky ubiji své rodiče. Jak jsem se tedy objevil na světě? Uvedený paradox v rámci modelu variant vypadá, jako by se jen zdál. Na této dráze života jsem se skutečně nemohl narodit. A co? Tak jsem se narodil na jiné dráze. Připomínám, že drah života – neboli variant, kde jsem a kde nejsem – existuje nekonečně velké množství. Nejkrvežíznivější milovník paradoxů se dokonce může přemístit do dětství, tam se sám se sebou setkat a skoncovat se sebou.

Jenže v takovém případě se nesetká se sebou, ale s realizací své samostatné varianty, jež existuje spolu s mnoha různými jinými.

Minulost skutečně změnit nelze, ta už se stala. Odehrála se však nejen proto, že proběhla realizace absolvovaného úseku dráhy života, ale také proto, že varianty zmíněných událostí už i tak existovaly. V tomto smyslu lze prohlásit i o budoucnosti, že se již odehrála. Proto se příčinně následkové souvislosti při přesunu z jedné dráhy života na jinou nenarušují. Můžete si vzít do ruky kinofilm a jeden snímek vyškrtnout, a přesto tím následující okénka neutrpí. Čas je statický; dynamicky se mění pouze realizace variant na dráze. Tímtež se liší světelná skvrna od lucerny v tmavém lese.

Skutečně nemožné je pouze přemísťování do minulosti nebo do budoucnosti na téže dráze života. Paradoxy jako by měly místo pouze v tomto případě. Nejsou snad právě proto předpovědi jasnovidců docela blízko pravdě a jen zřídka mylné? Jasnovidci nějak dokážou skenovat útržky budoucnosti. Pokud se skenované útržky nacházejí na jiných dráhách, pak jsou nepřesnosti v předpovědích snadno vysvětlitelné. V souladu s modelem variant platí, že čím dále se jedna dráha nachází od druhé, tím citelnější rozdíly panují ve scénářích.

Vědce přivádí do rozpaků způsob pohybu UFO: okamžité zrychlení, zastavení, náhlá změna směru v přímém úhlu. Podle zásady inertnosti je takový pohyb nemožný, poněvadž obyvatelé takových přístrojů by museli procházet ohromným přetížením. Z pohledu modelu transurfingu na tom není nic nadpřirozeného. Mimozemšťané vůbec přetížením netrpí, protože UFO nelétají jako naše letadla nebo rakety. Spíše my nesledujeme pohyb dotyčného objektu, nýbrž jeho realizaci v prostoru variant.

V otázkách, které se týkají duše a rozumu, také existuje mnoho nejasností. Materialistická věda prezentuje svět jako mechanický systém. Jinými slovy je primární materie, která vymezuje vědomí. Ve světle jejích posledních zjištění daný model ještě více ztrácí svou pozici. Pokud se člověk mylně domnívá, že dokáže proniknout k samé podstatě přírodních zákonů, výměna modelů se bude opakovat zas a znovu. Stejný úspěch by měla slepice, kdyby si naplánovala koncepci začátku, budování a rozvoje ptačí farmy. Díky

intelektuálnímu rozvoji stojí člověk o stupínek výše, ovšem nekonečná komplikovanost světa se mu kvůli tomu nepřiblíží. Nemusí všechno znát a chápat.

Kyvadla vědy a náboženství, jež aspirují na konečnou instanci pravdy, nevybojovala svou moc ani tak díky správné interpretaci pravdy, jako spíše díky nahánění všech, kdo smýšlejí jinak. Věčná nevraživost nepanuje pouze mezi kyvadly vědy a náboženství, ale také mezi jednotlivými rameny těchto kyvadel. Bitva nekončí. Není však vedena kvůli pravdě, nýbrž o přívržence.

Když jsem zdůvodňoval neschopnost rozumu schraňovat veškeré informace, vycházel jsem z modelu, kde informace vypadají jako počítačové bity. Jenže tento model může být zcela nepoužitelný pro neurony v mozku. Kdo ví, jak se ve skutečnosti informace skladují? Dokážete si představit, jak by se na televizor díval vědec v epoše, která nezná ani televizi, ani rádio? Zkoušel by stisknout knoflíky, vytahovat různé součástky a sledovat, jaké změny se projevují na obrazovce. Vzhledem k tomu, že by neznal princip fungování televizoru a vycházel by z výsledků svých vědeckých bádání, došel by k různým závěrům, jejichž základem by byl jeden, jak by se mohlo zdát, nezpochybnitelný fakt: televizor sám generuje vysílání. Vzniká v tranzistorech a mikročipech.

Přibližně tak pozorují přívrženci mechanického modelu mozek člověka. Poruchy jednotlivých částí mozku se skutečně předvídatelně projevují při vnímání a na psychice. Princip fungování lidského intelektu stále zůstává skryt. Nicméně přívrženci vyvozují závěr, že vědomí definuje právě materie a nic jiného. Konzervativní stoupenci mechanického modelu se hrdě nazývají vědci, nafoukaně tvrdí, že se zabývají skutečnou vědou, jež má základ ve faktických údajích, a nikoli ve výmyslech diletantů. Vše, co se nevejde do rámce teorie, vysvětlují jako antivědecké, a nejenže to zavrhnou, ale přímo potírají. Naštěstí takových lidí ubývá.

Můžete s tím souhlasit či nikoli, pouze nezapomínejte, že se jedná pouze o model. Nikdo neví, jak vše probíhá ve skutečnosti. Rozumu je vlastní, aby zavrhoval záležitosti, jež nelze rozumně vysvětlit. Dokud se rozum nepřesvědčí o racionálnosti vědění, nepustí je do šablony svého světového názoru. Transurfing funguje dokonale, ovšem k

tomu, abyste jej mohli využívat, musíte mít pro rozum nějaké vysvětlení.

Model variant nám nabízí možnost cítit půdu pod nohama, ale nic víc. Zůstává pouhým schématem. Lze jej transformovat v jiný, dokonalejší model. Například lze odhodit hypotézu, že existují takzvané *dráhy života* – na začátku knihy to pomohlo pochopení. Tehdy se prostor variant mění z nespojitého na kontinuální. Cestička v lese již neexistuje, stojí zde pouze les. Avšak podstata transurfingu se kvůli tomu nemění. Ať je model jakýkoli, vždy bude jenom více či méně adekvátně odrážet realitu. Cesta poznání reality je nekonečná, stejně jako její formy projevu.

Je možné, že si všimnete, že principy transurfingu se překrývají s principy jiných podobných učeních. Na tom však není nic divného. Každé učení je uzavřeno v sobě a představuje samostatný model. Ale stejně jako míváme my lidé přibližně stejný názor na svět, i modely mohou mít totožné oblasti. Je zbytečné, abyste si kladli otázku, který z nich popisuje svět adekvátněji. Význam má pouze to, jaké praktické výsledky lze z konkrétních modelů vyvodit. –

Vezměte si například matematiku. Různá odvětví matematiky představují samostatné modely popisu materiální realizace. Tutéž fyzikální úlohu lze řešit několika způsoby pomocí různých matematických systémů. Nemá smysl, abyste se přeli o to, co je lepší – analytická geometrie, nebo diferenciální čísla. Lze pouze vybírat, co je duši bližší. I vy si vybírejte.

Záměr dávných mágů

Na závěr bych se rád přiklonil k záměru dávných mágů. Mám na mysli ochránce vědění, kteří žili v naší realitě do rozpadu poslední civilizace. Střepiny jejich vědění přetrvaly do dnešní doby v podobě rozmanitých ezoterických učeních a praktik.

Existují svědectví, jež samozřejmě nelze prověřit, že někteří dávní mágové odešli do jiné reality a nyní se snaží předat lidstvu své vědění transcendentní cestou.

Ještě nedávno bych k podobnému tvrzení přistupoval, mírně řečeno, skepticky. Ale v posledních několika desetiletích se přihodily

případy, kdy na různých koncích planety různí lidé nezávisle jeden na druhém produkují shodné interpretace téhož vědění. Nyní jsem se sám málem srazil s věděním, které – jak už jsem řekl – se nemohlo zrodit v mé hlavě.

Nemohu s jistotou tvrdit, že strážce, o setkání s nímž jsem psal v prvním dílu, existuje, přinejmenším v naší realitě. Ovšem důkazů, proč bych měl předpokládat, že skutečně existuje, mám až příliš.

Ve svých snech se setkávám s mnoha všelijakými osobami, ale ony neměly na můj celkem konzervativní světonázor vůbec žádný vliv. Setkání se strážcem převrátila nejen mé představy o světě, ale také celý můj život.

Zničehonic začal bývalý fyzik bez zvláštních vloh psát knihu. Je až příliš neuvěřitelné a extravagantní, přijmete-li, že jako podnět mu k tomu posloužil běžný sen.

Strážce se od našeho prvního setkání již neukázal. Ale někdy se mi zdá, že cítím jeho neviditelnou přítomnost. Ať je to, jak chce, nikdy jsem nepovažoval a stále nepovažuji transurfing za své vědění.

Jsem pouze retlanslátořem naladěným na odpovídající oblast v prostoru variant. Nepociťuji žádné zásluhy, byť musím uznat, že se mi vědění transurfingu podařilo zformulovat a uvést do systému jen s velkým úsilím. Jedna věc je poznat něco, ale umět to vyložit je něco úplně jiného.

Vy zas nejen musíte toto vědění poznat, ale musíte jej procítit. Pokud jste knihu přelouskali jedním dechem, nezískali jste vědění, ale *jste informováni*. To jsou dvě rozdílné věci!

Transurfing předkládá docela konkrétní metody, jak lze změnit sny v realitu. Ovšem někomu by to mohlo připadat málo. Pokud hledáte postupy jako při vázání kravaty, můžete tím ztratit celý život, protože ovládání vlastního osudu nelze shrnout do pravidel typu raz, dva, tři.

Transurfing nelze shrnout do techniky splnění nějakých postupů. *Nejde o techniku, ale o vědomí vnitřní svobody a o to, že se cítíte pánem vrstvy svého světa.* Jakmile se tento pocit dostaví, vše půjde samo sebou, aniž byste potřebovali speciální techniku.

Chcete-li své uvědomění získat, musíte transurfing vnést do svého života. Jiná cesta neexistuje. Není to vůbec na obtíž, ale spíše napínavé a poutavé jako hra na zrcadlo.

Svět je zrcadlo vašeho vztahu k němu, jen má zpomalené reakce. Jestliže porovnáte svůj vztah s následující reakcí zrcadla, navykáte rozum na jednu prostou, ale těžko uvědomitelnou pravdu: *svým záměrem utváříte vrstvu svého světa.*

U této prosté, ale nezvyklé pravdy je dále nutné si zvyknout, že prostředky i cesty k dosažení cíle vás nemusí znepokojovat. Základ pro toto tvrzení tvoří jeden fundamentální princip: *nasměrování záměru vymezuje sektor proudění variant.*

Musíte pouze udržovat daný směr a nebránit proudění variant. Prostředky k dosažení cíle se samy najdou, vy nemůžete a ani nemusíte vědět, jak bude realizován. *At' se stane cokoli, pokud si v duchu přehráváte cílový diapozitiv a dodržíte princip koordinace, proudění variant vás nese k cíli.* Takový je zákon.

Principy transurfingu si neuvědomíte ihned po přečtení knihy. Informovanost se změní v uvědomění teprve jako výsledek praxe. Nečekejte okamžité výsledky. Máte-li svůj záměr, dříve či později se vám to podaří.

Je možné, že se mi v této knize nepodařilo dostatečně naplnit záměr dávných mágů a předat vám vědění transurfingu v celé své kráse. Nicméně v této činnosti hodlám pokračovat a brzy bude dokončena další kniha *Jablka padají do nebe.*

V ní se vám ukážou nové hranice, kterými se leskne a třpytí náš pozoruhodný a nádherný *zrcadlový svět.*

Epilog

Naše kouzelná exkurze do světa transurfingu zde končí. Pokud jste pouze uspokojili svou zvědavost, nebude pro vás transurfing ničím více než exkurzí a nelze očekávat, že byste se sem ještě někdy vrátili. Ale pokud přece něco zabrnkalo na citlivé struny vaší duše, kouzelné cestování teprve začíná.

Je mi lhostejné, zda jste všemu uvěřili nebo ne. Po setkání se stvořitelem v prostoru snů jsem ani já sám neuvěřil. Nemám záměr, jímž se pyšní kyvadla, abych kolem sebe shromažďoval kohortu přívrženců a všem něco dokazoval.

Budete-li principy transurfingu aplikovat v praxi, nejenže se sami přesvědčíte, že fungují, ale také odhalíte spoustu pozoruhodných věcí, o nichž dosud nikdo nemá tušení. Pak mi možná napíšete a spolu se z toho budeme těšit.

My všichni jsme v podstatě stejnými cizinci v nekonečném prostoru variant bez hranic. Transurfing zažehuje plamínek naděje pro unaveného cizince, který tápe ve tmě falešných ohraničení a stereotypů. Využijte své právo na svobodu výběru, a uslyšíte šum ranních hvězd a vaše jablka budou padat do nebe. Hodně štěstí, osamělí cizinci!